

ЛОВЪТ

Андрю Фукуда

“Смразяваща, написана с много фантазия и невъзможна за оставяне. Тази книга ще проникне в кошмарите ви.”

– Бека Фицпатрик, автор в класацията на
“Ню Йорк Таймс” с бестселъра си „Ш-ш-шт!”

АНДРЮ ФУКУДА ЛОВЪТ

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Или си ловецът или пляката, изход няма, една грешка означава бърза и жестока смърт.

Някога бяхме много повече. Убеден съм в това. Не достатъчно, че да напълним стадион или дори кинозала, но със сигурност повече, отколкото сме на брой днес. Истината е, че едва ли изобщо е останал някой. Освен мен. Така става, като си деликатес. И всички жадуват да те вкусат. Оказваш се изчезнал вид.

„Смразяващо, написана с много фантазия и невъзможна за оставяне. Тази книга ще проникне в кошмарите ви.“

Бека Фицпатрик, автор в класацията на „Ню Йорк Таймс“ с бестселъра си „Ш-ш-шт!“.

„С проза, режеша като бръснач, гениален сюжет и задъхан ритъм, който ви кара да препускате към следващата страница, Фукуда създава мрачен и дивашки постапокалиптичен свят. Изключителен роман, нямам търпение да прочета продължението!“

Алисън Ноел, автор номер 1 на бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“ с поредицата си „Безсмъртните“.

„Една от най-блестящите и оригинални книги, които съм чела от дълго време насам. Роман, който те държи буден цяла нощ, за да го довършиш!“

Ришел Мийд, автор номер 1 на бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“ с поредицата си „Академия за вампири“.

„Книга, която те сграбчва за гърлото и не те пуска. Ужасяваща и върховна, от всяка страница диша онова крехко, но упорито нещо, което наричаме човечност.“

Андреа Кремър, автор на бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“ с трилогията си Nightshade.

На Чинг-Лий

ПРОЛОГ

Някога бяхме много повече. Убеден съм в това. Не достатъчно, че да напълним стадион или дори кинозала, но със сигурност повече, отколкото сме на брой днес. Истината е, че едва ли изобщо е останал някой. Освен мен. Така става, като си деликатес. И всички жадуват да те вкусят. Оказваш се изчезнал вид.

Една от нашите беше открита в училището ми преди единайсет години. Дете на първия си ден в детската градина. Погълнаха я почти незабавно. Къде ѝ беше умът? Може би внезапното (а винаги е внезапно) усещане за самота в дома ѝ я беше довело в училище с погрешната идея, че ще открие компания. Учителката обявила, че е време за следобеден сън, и малката останала да стърчи, прегърнала мечето си, сама наред стаята, докато останалите деца се хвърлили към тавана с краката напред. В този миг с нея било свършено. Свършено. Със същия успех можеше да свали фалшивите си кучешки зъби и да се просне на земята, поднесла се за неизбежното пиршество. Останалите деца са се втренчили надолу с широко ококорени очи: Хей, какво си имаме тук? Казаха ми, че тя се разплакала с глас. Учителката стигнала първа до нея.

Появяваш се на училище едва след възрастта за детска градина, когато вече няма задължителен следобеден сън. Макар че пак можеш да бъдеш заловен най-изненадващо. Веднъж треньорът ми по плуване беше така ядосан заради апатичното представяне на отбора ни по време на училищно състезание, че принуди всички ни да подремнем в съблекалнята. Имаше си сериозно основание за това, разбира се, но основанието му едва не ме изобличи. Между другото, с плуването няма проблем, но не се захващайте с други спортове, ако не се налага. Защото потта издава. Потта е нещо, което се отделя, ако се загреете прекалено, появяват се капки течност, които наподобяват бебешко лигавене. Гадост, знам. Всички други остават свежи, чисти и сухи.

Аз ли? От мен се стичат вади. Така че забравете за тичане, забравете за тенис, забравете дори за състезателен шахмат. Но

плуването е добро, защото прикрива потта.

Това е само едно от правилата. Съществуват много други и всички те ми бяха втъпявани от баща ми още от раждането ми. Никога не се усмихвай, не се смей и не се кискай. Не плачи и не допускай очите ти да се насълзят по друга причина. Винаги поддържай неутрално изражение на стоик; единствените емоции, които някога се прокрадват на лицата на хората, са глад за хепъри и похот, а аз очевидно нямам нищо общо с никоя от тях. Никога не забравяй да намажеш обилно с масло цялото си тяло, ако си позволиш да излезеш навън през деня. Защото в свят като този е трудно да обясниш слънчев загар и дори съвсем слаб тен. Има още толкова много правила, които стигат да напълнят цяла тетрадка. Не че някога съм проявявал склонност да ги запиша. Да бъдеш заловен със списък с правила би било също толкова изобличаващо като слънчевия загар.

А и баща ми напомняше за правилата всеки ден. По време на закуска, докато слънцето залязваше, споменаваха няколко от многото. Като например: не завързвай приятелства; не допускай небрежността да заспиш по време на час (скучните дисциплини и дългото пътуване с автобус бяха особено опасни); не прочиствай гърло; не си позволявай да си най-добър на изпитите, макар те да представляват истинска обида за интелигентността ти; не се съблазнявай да се възползваш от добрия си външен вид, без значение колко ти налитат момичетата, никога не се поддавай на изкушението. Защото неизменно трябва да помниш, че външността ти е проклетие, а не благословия. Никога не го забравяй. Изреждаше всичко това, докато преглеждаше за последно ноктите ми, за да се увери, че не са нацърбени или издраскани. Тези правила вече са се вкоренили толкова дълбоко, че са като безспорни природни закони. Никога не съм се изкушавал да наруша, което и да било от тях.

С изключение на едно. Когато за първи път започнах да пътувам с тегления от коне училищен бус, баща ми забрани да се обръщам назад и да му махам за довиждане. Защото хората не правят така. В началото ми беше трудно да спазвам това правило. В първите няколко вечери, щом попаднеш в на автобуса, ми струваше огромно усилие да остана неподвижен и да не погледна назад, за да помахам за сбогуване. Беше като рефлекс, като неподлежаща на потискане кашлица. По онова време бях още хлапе, а това правеше нещата двойно по-трудни.

Наруших това правило само веднъж, преди седем години. Случи се в нощта, когато баща ми влезе в къщата, олюлявайки се, дрехите му бяха раздърпани, като че бе участвал в сбиване, и на врата си имаше пробив. Беше проявил небрежност, само моментно невнимание, и сега трябваше да се погрижи за прорезите на врата си. Личеше си, че вече е наясно. Гледаше като обезумял, а ръцете му трепереха, когато ме сграбчи с всички сила.

— Сега си сам, синко — произнесе през стиснати зъби, а гърдите му се разтресоха от конвулсии. Няколко минути по-късно, когато целият започна да трепери, а лицето му стана плашещо студено на допир, той се изправи. Втурна се навън под светлината на изгряващото слънце. Заклучих вратата, както ми беше поръчал да сторя, и изтичах в стаята си. Зарових лице във възглавницата и закрепях с пълно гърло. Знаех какво прави точно в този миг: отдалечава се възможно най-много от къщата, преди да се трансформира и лъчите слънчева светлина да се превърнат във водопад от киселина, която прогаря косата му, мускулите, костите, бъбреците, белите дробове и сърцето.

На следващата вечер, когато училищният бус спря пред къщата с изпускащи пара от големите им влажни ноздри коне, аз наруших правилото. Не можех да се спра: обърнах се назад при качването. Но тогава това вече нямаше значение. В сумрачното зараждане на нощта алеята беше пуста. Баща ми го нямаше там. И така щеше да бъде завинаги.

Баща ми беше прав. Този ден останах сам. Някога бяхме семейство, състоящо се от четирима, но това беше преди много време. После останахме само двамата с баща ми и това ми стигаше. Чувствах липсата на майка ми и сестра ми, но бях прекалено малък, за да изградя истинска връзка с тях. Представлявах неясни силуети в съзнанието ми. Понякога обаче дори и днес чувам песента на женски глас и това винаги ме сварва неподготвен. Чувам го и си казвам: „Майка ми наистина имаше прекрасен глас“. Баща ми, от друга страна... На него те му липсваха ужасно много. Никога не го видях да плаче. Дори след като се наложи да изгорим всички снимки и тетрадки. Но понякога се събуждам по средата на деня и го заварвам да се визира навън през незакритите прозорци, слънчевите лъчи играят по посърналото му лице, а широките му рамене се тресат.

Баща ми ме беше подготвил за самотата. Беше наясно, че този ден все някога ще настъпи, макар да ми се струва, че дълбоко в себе си вярваше как той ще е последният останал, а не аз. Прекара години да набива правилата в главата ми, така че ги знаех по-добре, отколкото познавах самия себе си. Дори сега, докато се приготвям за училище на здрачаване, по време на изтощителния процес на почистване, пилене на ноктите, бръснене на ръцете и краката (а в последно време и на няколко косъма по гърдите), втриването на крем (за да прикрия миризмата), полиране на изкуствените ми уголемени кучешки зъби, чувам гласа му в главата си как изрежда правилата.

Същото се случва и днес. Нахлузвам чорапите си и долавям гласа му. Обичайните предупреждения: „Не оставай никъде за преспиване. Не тананикай и не подсвирквай.“ Но после дочувам едно правило, което споменаваше само веднъж най-много два пъти годишно. Казваше го толкова рядко, че може би не представляваше правило, а по-скоро нещо друго, като например житейски девиз. „Никога не забравяй кой си.“ Така и не разбрах какво имаше предвид баща ми с това. Все едно да кажеш, не забравяй, че водата е мокра, слънцето е ярко, а снегът е студен. Напълно излишно е. Няма начин да забравя кой съм. Напомня ми се във всеки миг на всеки ден. Всеки път, когато бръсна краката си или сдържам кихавица, или потискам смях, или се преструвам, че потрепвам заради промъкнал се случаен лъч светлина, ми се напомня кой съм.

Една фалшива личност.

ЛОТАРИЯТА ЗА ХЕПЪРИ

Тази година навърших седемнайсет и вече не мога да се возя на училищния бус. Сега вървя пеша и дори ми е приятно. Конете — тъмни огромни добичета, издигани на почит в далечното минало заради способността им да откриват дивеч, а сега използвани за теглене на каруци и бусове — могат да усетят уникалния ми мирис. Неведнъж бяха извъръщали муцуни към мен, като очевидно ме отделяха от околните, а ноздрите им се разширяваха като във влажен безмълвен писък. Определено предпочитам да ходя сам под спускащия се от небето мрак.

Излизам рано от къщи, както правя всяка вечер. Преминавам през портите, а покрай мен се стичат учители и ученици на коне или в карети, сиви фигури на фона на мастилена тъмнина.

Тази вечер е облачно и е особено тъмно. „Тъмно“ е думата, с която баща ми наричаше нощта, когато всичко се потапя в черно. В тъмното присвивам очи, а това е много опасно. Останалите присвиват очи само когато ядат нещо кисело или ако им замирише на разложено. Никой не примигва само защото е тъмно; може да се окаже фатално издайничество, затова гледам дори да не сбърчвам вежди. В клас винаги сядам до живачната лампа, където има подобие на светлина (повечето хора предпочитат сивото, отколкото катраненочерното). Това намалява риска от неволно примигване. Хората избягват да седат до лампите — прекалено ги заслепват, — така че винаги успявам да си намеря място там.

Мразя и да ме изпитват. Оцелявам чрез сливане с останалите и отклоняване на вниманието от себе си. Изпитването ме прави център на внимание. Както тази сутрин, когато учителят по тригонометрия ме вдига на дъската. Той изпитва най-често и затова го ненавиждам. Освен това има отвратителен почерк и жалките му драсканици на дъската едва се виждат в мрака.

— Е, Н6? Какво ще кажеш?

Н6 е обозначението ми. Седя на ред Н, място 6, оттам и названието ми. Обозначението ми се променя в зависимост от това къде съм. В часовете по обществознание например съм известен като D4.

— Ще възразите ли, ако пропусна този път? — питам.

Той гледа безизразно към мен.

— Да, ще възразя. Случва ти се за втори път тази седмица.

Поглеждам черната дъска.

— В пълно недоумение съм.

Съпротивлявам се на рефлексата да се опитам да разчета цифрите от страх да не примижа.

Той леко притваря очи.

— Не, не! Не го приемам. Знам, че ти е по силите. Винаги се справяш отлично на изпитите. Можеш да решиш това уравнение и насън.

Учениците вече се обръщат към мен. Само някои от тях, но започвам да се притеснявам. Сред тях е и момичето пред мен, Ашли Джун. Обозначението ѝ в този час всъщност е G6, но в съзнанието ми тя винаги е била Ашли Джун. Откакто я видях за пръв път още преди години, все така я наричам за себе си.

Обръща се и ме поглежда с разкошните си зелени очи. Изпълнени са с разбиране, като че ли най-после ме е хванала: че твърде често се вирам с копнеж в гъстата ѝ яркочестенява коса (великолепен заслепяващ цвят!), и си припомням сладостно усещането от допира ѝ преди толкова много луни. Погледът ѝ се задържа върху моя и в него проблясва изненада, че не отклонявам очи, както правя от години. Откакто усетих интереса ѝ към мен и почувствах, че и моето сърце е привлечено от нея.

— Н6? — Учителят потропва с тебешира по дъската. — Опитай, хайде.

— Наистина не знам.

— Какво те прихваща? Това е фасулска работа за теб. — Той се вира в мен.

Аз съм сред по-умните ученици в училището и той го знае. Истината е, че мога да бъда отличник, стига да искам — лесно изкарвам високи оценки, дори не е нужно да уча, — но се въздържа умишлено. Ако си отличник, привличаш твърде много внимание.

— Виж тук. Хайде да опитаме заедно. Първо прочети условието. Внезапно положението става напрегнато. Но не толкова, че да изпадна в паника. Все още не.

— Май не съм се разсънил съвсем.

— Само прочети условието. Това е всичко. — Тонът му става неумолим.

Това започва да не ми харесва. Той май го приема като лична обида.

Повече погледи се насочват към мен.

Понечвам да прочистя гърлото си от притеснение. Успявам да се спра. Хората никога не прочистват гърлото си. Поемам дъх и се опитвам да спечеля време. Преодолявам желанието да избърша горната си устна, където, струва ми се, започват да избиват капчици пот.

— Трябва ли да повтарям?

Отпред Ашли Джун се вира в мен още по-настойчиво. За миг се чудя дали не гледа горната ми устна. Дали не вижда лъщенето на потта? Или съм пропуснал да обръсна някой косъм? Тогава тя вдига ръка — дълга и нежна бледа ръка като шия на лебед, надигаща се над водата.

— Мисля, че аз знам — казва тя и става от мястото си. Взима тебешира от учителя, който е стъписан от нейната дръзка намеса. Обикновено учениците не се изправят на дъската, без да са повикани. Но това все пак е Ашли Джун, която в повечето случаи постига каквото пожелае. Поглежда уравнението и започва бързо да пише едри цифри и букви. Когато приключва, сама си написва оценката А+. Изтупва ръцете си и сяда. Някои от учениците започват да чешат китките си, учителят също.

— Това беше забавно — казва той — хареса ми.

Започва да чеше китката си демонстративно и още повече ученици се присъединяват към него. Чувам драскането на нокти по китките им.

И аз се включвам, като чеша с ненавист китката си с дългите си нокти. Моите китки не са като техните. Не ме сърбят, когато ми е смешно. Естественият ми инстинкт е да се усмихна — усмивка е да разтегля устни и да покажа зъбите си, — а не да чеша китката си. Там имам чувствителни нервни окончания, не центрове за смях.

От високоговорителите внезапно прозвучава съобщение, всички престават да се чешат и сядат изправени на столовете си. Гласът е като на робот, нито мъжки, нито женски, властен.

— Важно съобщение — изрича гръмко. — Тази вечер, само след три часа, в два през нощта Владетелят ще направи общонационално изявление. Наредено е всички граждани да го изслушат. Часовете, които се провеждат по това време, ще бъдат отменени. Учителите, учениците и административният персонал ще се явят в залата за събрания, за да гледат на живо обичния ни Владетел.

Това е всичко. След мелодията за край на съобщението всички мълчат. Изумени сме от новината. Владетелят, който не се е появявал публично от цяло десетилетие, почти никога не дава изявления по телевизията. Обикновено възлага дворцовите и други административни съобщения на четиримата си министри (на науката, образованието, храните и правосъдието) или на петнайсетте им подчинени директори (поддръжка на конете, градска инфраструктура, изучаване на хепърите и т.н.).

Всички са впечатлени от това, че става дума именно за изявление. Започват да пускат догадки. Общонационалното изявление е запазено за много редки случаи. За последните петнайсет години е правено само два пъти. Първия път за оповестяване на женитбата на Владетеля. Втория, по знаменит повод — обявяване лов на хепъри.

При все че последният лов на хепъри се беше провел преди десет години, хората още говореха за него. Дворецът изненада обществеността с новината, че е приютил осем хепъри. Осем живи, пълни с кръв хепъри. Владетелят беше решил да повдигне духа при състоянието на икономическа криза, като пусне хепърите на свобода. Тези хепъри, прекарвали години в строг тъмничен затвор, бяха угоени, бавни, объркани и ужасени. Пуснати в дивата природа като агнета на заколение, нямаха никакъв шанс. Беше им дадена дванайсетчасова преднина. После няколко щастливци, избрани на лотария, получиха шанса да тръгнат след тях. Ловът приключи за два часа. Това събитие повиши популярността на Владетеля.

Влизам в стола за обяд и чувам развълнувано жужене. Мнозина очакват обявяването на нов лов на хепъри. Чуват се слухове и за поредната лотария между гражданите. Има и такива, които са скептични — хепърите не са ли изчезнали? Но лигите дори на онези,

които се съмняват в тази перспектива, текат по брадичката им и капят по дрехите им. Никой не е вкусвал хепър, не е отпивал от кръвта му, не е пирувал с месото му от години. Мисълта, че правителството може да отглежда хепъри, че всеки би могъл да спечели в лотарията за лова... предизвиква вълна от нервна възбуда в училището.

Помня лова отпреди десет години. Месеци след това не смеех да заспя заради кошмарите, които нахлуваха в съзнанието ми: отвратителни гледки от въображаемия лов, влажни и жестоки, изпълнени с кръв. Потресаващи викове от ужас и паника, звукът от разкъсвана плът и трошене на кости пронизваха спокойствието на нощта. Будех се с викове и не намирах утеха дори когато баща ми ме прегръщаше силно. Казваше ми, че всичко е наред, че е било просто сън, че не е истина; не знаеше, че и докато ми говори, ехото от писъците на клетите ми майка и сестра продължава да кънти в ушите ми, излива се от кошмарите ми в мрака на прекалено реалния ми свят.

Столтът е препълнен и шумен. Дори работниците от кухненския персонал говорят за изявлението, докато сипват храната — синтетични меса — в чиниите. Обядът е истинско предизвикателство за мен, защото нямам приятели. Аз съм отшелник отчасти защото е по-безопасно — по-малко отношения, по-малък шанс да бъдеш разкрит. Ала най-вече перспективите така нареченият ти приятел да те изяде жив бяха онова, което съсипваше шанса за по-голяма близост. Наречете ме придиричлив, но надвисналата опасност да умреш от ръцете (или зъбите) на приятел, който ще изсмуче кръвта ти до последната капка... това направо съсипва всяко зараждащо се сближаване.

Затова обикновено обядвам сам. Но днес, докато плащам на касата, виждам, че почти няма свободни места. Тогава зървам F5 и F19 от часовете по математика, които са седнали заедно, и отивам при тях. И двамата са кретени. F19 малко по-голям. Наум ги наричам Идиота и Кретена.

— Момчета — поздравявам съдържано.

— Здравсти — отговаря Идиота почти без да ме поглежда.

— Всички говорят за изявлението — подхвърлям.

— Да — отвърща Кретена и си тъпче устата. Известно време се храним мълчаливо. Така е то с Идиота и Кретена. Те са компютърни

маниаци и остават будни до малките часове на деня. Когато се храня с тях — веднъж седмично, — понякога не разменяме и една дума. В тези случаи ги чувствам най-близки.

— Забелязвам нещо — отронва след малко Кретена.

Вдигам поглед към него.

— Какво?

— Някой твърде живо се интересува от теб. — Отхапва нова хапка от месото, сурово и кърваво. Сокът потича по брадичката му и капва в чинията.

— За учителя по математика ли говориш? Знам, не ме оставя на мира в часовете с тази тригонометрия...

— Не, имам предвид друг. Момиче.

Този път и Идиота, и аз вдигаме поглед.

— Ама вярно ли? — пита Идиота.

Кретена кима.

— Гледа те вече от десет минути.

— Не гледа мен — отпивам глътка. — Сигурно наблюдава някого от вас.

Идиота и Кретена се споглеждат. Идиота почесва китката си няколко пъти.

— Интересно — отбелязва Кретена — Кълна се, че те заглежда от известно време. Не само днес. По време на всеки обяд от седмици насам виждам, че се взира в теб.

— И какво от това? — преструвам се на равнодушен.

— Не, виж, и в момента те зяпа. Отзад, на масата до прозореца.

Идиота се обръща да види. Когато се извъръща отново към нас, чеше китката си силно и бързо.

— Кое е толкова смешно? — питам и отпивам отново, като потискам желанието да погледна.

Идиота само започва да се чеше още по-усилено.

— Трябва да видиш. Той не се шегува.

Обръщам се бавно и хвърлям поглед. До прозореца има само една маса. Там се хранят група момичета. Желаните. Така са известни. Кръглата маса е тяхна и всички знаят, че по някакво неписано правило не бива да припарваш до нея. Тя е територия на Желаните, популярните момичета с готините гаджета и маркови дрехи.

Доближаваш се до масата им само ако ти позволят. Виждал съм, че дори гаджетата им чакат отстрани позволение да пристъпят напред.

Никоя от тях не ме гледа. Говорят си, разглеждат бижутата си и не обръщат внимание на света извън кръглата им маса. Тогава една от тях се извърща към мен, среща погледа ми и задържа своя. Това е Ашли Джун. Наблюдава ме с копнеж, както десетки пъти през последните няколко години.

Отмествам поглед и се обръщам напред. Идиота и Кретена вече се чешат бясно. Усещам топлината на опасната руменина, която залива лицето ми, но за щастие те са твърде погълнати от чесането, за да я забележат. Покривам лицето си и започвам да дишам бавно и дълбоко, докато червенината се разсее.

— Всъщност — обажда се Идиота — нямаше ли преди време нещо между теб и това момиче? Да, да, точно така. Преди две години.

— Още те желае, пада си по теб след толкова време — започва да остроумничи Кретена и този път двамата започват неконтролируемо да чешат китките си един на друг.

Тренировката по плуване след обяда — да, треньорът ми е съборан — е почти отменена. Никой от членовете на отбора не може да се съсредоточи. В съблекалнята бърмчат последните слухове за изявлението. Чакам да се поопразни, преди да се преоблека. Точно изхлузвам дрехите си и някой влиза.

— Здравсти — подхвърля Позьора, капитанът на отбора, смъква си дрехите и се напъхва в супертесните си бански гащета „Спийдо“. Започва да прави лицеви опори, като помпа трицепсите и гръдните си мускули. В шкафчето му има гири, за да поддържа бицепсите си. Негова Прелест Позьора прави това преди всяка тренировка, и то до предела на силите си. Има си фен клуб в училището, най-вече зайци и второкурснички от женския отбор. Виждал съм го да им позволява да пипат гръдните му мускули. Някога момичетата ме заглеждаха, по-смелите се приближаваха и се опитваха да ме заговорят по време на тренировка, но след време разбраха, че предпочитам да съм сам. За щастие Позьора привлече вниманието на повечето от тях.

Той прави още десет лицеви опори в бърза серия.

— Сигурно е лов на хепъри — отбелязва насред изтласкването. — Този път не бива дори да си помислят да избират с лотария. Трябва

да изберат най-силния от нас. А това — завършва едновременно с края на серията си — съм аз.

— Няма съмнение — отвръщам. — В лова мускулната сила има превес над ума. Оцеляват най-пригодните.

— Победителят получава всичко — обобщава той и прави още десет лицеви опори, като последните три са на една ръка. — Животът, пречистен до суровата си същност. Няма как да не го обичаш, физическата сила винаги побеждава. Така е било, така и ще бъде!

Прокарва ръка по бицепса си, поглежда го с одобрение и се отправя навън. Чак тогава се събличам докрай и слагам банския си.

Скачаме, а треньорът вече лае по нас, не спира да ни гълчи за липсата ни на концентрация, докато правим дължините си. Водата, която е твърде студена за мен и в другите дни, днес е ледена. Дори някои от съучениците ми се оплакват, а те никога не се оплакват от температурата на водата. Студената вода ми въздейства не като на останалите. Треперя и цял настръхвам — нещо, което баща ми наричаше гъша кожа. Това е един от многото белези, отличаващи ме от околните. Защото въпреки почти идентичната ми с тяхната физиология има големи основни различия, които лежат под крехката измамна повърхност на приликата.

Днес всички са по-бавни. Определено са разсеяни. Нужна ми е повече бързина, повече сила. Полагам всячески усилия, за да спра да треперя. Дори когато водата е с обичайната си температура и всички се плискат, са ми необходими цели двацет минути, за да се стопля. Днес, вместо да се затоплям, чувствам, че тялото ми изстива. Трябва да плувам по-бързо. След загряващата дължина сме в плиткия край и ме обзема почти непреодолимо желание да ритна и да прибягна към забранения мах.

Само баща ми ме беше виждал да го правя. Преди години. По време на една от дневните ни екскурзии до местен басейн. По някаква причина потопих глава под водата. Първият признак на даване е, когато носът и ушите ти се потопят под водната повърхност. Спасителите са обучени да следят за това: видят ли глава, наполовина потопена под водата, на мига посягат към свирката и буя. Затова водата, дори и в дълбокия край, ни стига само до кръста. Дълбочината е онова, което притеснява хората и ги парализира. Ако краката им не докосват дъното, дори брадичката им да не е във водата, у тях

инстинктивно се надига пристъп на паника. Вдървяват се, потъват и се давят. И макар плуването да се смята отредено за пристрастените към приток на адреналин, на желаещите да флиртуват със смъртта, в действителност не е така. Тук, в басейна, можеш просто да се изправиш при първия сигнал за беда. Водата е толкова плитка, че дори и пъпът ти не остава покрит.

В този ден обаче потапям главата си под водата. Не знам какво ме прихвана. Потопих глава и направих онова с дъха си. Не знам как точно да го обясня, просто го задържах. Оставих го в дробовете си, а устата ми беше затворена. За няколко секунди всичко беше наред. Може би десет. Държах главата си под водата десет секунди и не се удавих.

Не беше дори страшно. Отворих очи и ръцете ми изглеждаха като светли петна. Чух как баща ми креци и водата се плиска към мен. Казах му, че съм добре. Показах му как се прави. В началото не ми повярва и не спираше да ме пита дали съм добре. Накрая обаче дойде и го изпробва. Изобщо не му хареса.

Следващия път, когато отидохме да плуваме, направих същото. И още нещо след това. Този път протегнах ръце с глава под водата и замагнах над главата си първо с едната, после с другата. Загребах във водата и заритах с крака. Беше невероятно. Изправих се, защото се задавих с вода. Изкашлях я. Баща ми се притесни и тръгна към мен през водата. Аз обаче отново започнах да протягам ръце нагоре и напред и изтласквах водата под себе си, ритам с крака и баща ми остана зад мен. Летях.

Когато заплувах обратно, баща ми клатеше глава от гняв, от страх. Не беше нужно да казва нещо (въпреки че го направи, не млъкваше); вече знаех. Той го нарече „забранения мах“. Не искаше повече да плувам по този начин. Така че не го опитах пак.

Днес обаче замръзвам във водата. Всички се движат, дори разговарят помежду си, над повърхността се показват глави, а отдолу пляскат ръце и крака като патета в езеро. Искам да загреба силно, да ритна, да се загрея.

Тогава ги усещам. Тръпки преминават през тялото ми.

Вдигам дясната си ръка. Настръхнала е, покрита е с уродливи малки издутинки и прилича на студена пилешка кожа. Пляскам по-силно и се изтласквам напред. Твърде бързо. Главата ми допира

краката на онзи пред мен. Когато това се повтаря, той ме стрелва с поглед.

Аз забавям темпо.

Студът се просмуква в костите ми. Знам какво трябва да направя. Да изляза от водата, преди да започна да треперя неконтролируемо, и да избягам в съблекалнята. Но щом вдигам ръката си, издутинките по кожата ми — отвратителна обвивка от балончета — настръхват още повече и това е видно за всички. Тогава се случва нещо странно с челюстта ми. Започва да трака, да трепери, зъбите ми се удрят. Стискам здраво уста.

Щом отборът приключи една дължина, почиваме преди следващата. Всички сме били бързи и имаме дванайсет секунди до следващата дължина. Това ще бъдат най-дългите дванайсет секунди в живота ми.

— Забравили са да включат отоплението — оплаква се някой, — водата е много студена.

— Екипът по поддръжката. Сигурно са твърде заети да обсъждат изявлението.

Водата е до кръста ни. Аз оставам приклепнал, за да може тялото ми да е скрито. Прокарвам пръсти по кожата си. Целият съм покрит с издутинки. Поглеждам часовника. Още десет секунди. Само да се прикрия за още десет секунди и се надявам...

— Какво ти става? — пита Позьора, втренчен в мен — Изглеждаш болен.

Останалите от отбора се обръщат към нас.

— Н-н-нищо — отвърщам с треперещ глас. Стягам се и бързо повтарям: — Нищо.

— Сигурен ли си? — пита още веднъж.

Кимам, защото нямам доверие на гласа си. Хвърлям поглед към часовника. Девет секунди. Сякаш часовникът е залепнал.

— Тренер — виква Позьора й прави жест с ръка, — нещо с него не е наред.

Треньорът бързо извърща глава, а малко след това и тялото си, помощник-треньорът вече е тръгнал към нас.

Показвам ръцете си до китките.

— Добре съм — уверявам ги, но гласът ми потрепва — Всичко е наред, нека да плуваме.

Едно момиче пред мен започва да ме изучава подробно.

— Защо гласът му е такъв? Защо трепери така?

Мраз плъзва по гръбнака ми. В стомаха ми се прокрадва неприятен гъдел, той започва да се бунтува. Направи всичко възможно, за да оцелееш, би казал баща ми и би пригладил нежно косата ми. Всичко възможно.

И в този момент, докато треньорът се приближава към мен и всички ме зяпат, откривам начин да оцелея. Повръщам в басейна, бълвам жълто-зелена смес от лепкави храчки и лигава слюнка. Количеството не е голямо и повечето изплува на повърхността, като мазна локва. Няколко безцветни парченца потъват на дъното.

— Ама че гадост! — изврещява момичето и разплисква повръщаното, като отскача назад. Останалите плувци също се отместват и избутват с ръце водата. Хлъзгавото зелено повръщано плува отново към мен.

— Ти, веднага излизай от там! — виква треньорът към мен.

Изпълнявам. Повечето хора са прекалено разсеяни от повръщаното в басейна, за да обърнат внимание на тялото ми. Целият съм настръхнал. И треперя. Треньорът и помощникът му си проправят път към мен. Вдигам ръка предупредително и се преструвам, че ще повърна отново. Те се заковават на място.

Изтичвам приведен към съблекалнята. Издавам звуци, като че ли ми се повдига, докато се избърсвам с кърпата и обличам дрехите си. Не разполагам с много време, преди да влязат. Дори и облечен, все още треперя. Чувам ги да се приближават. Лягам на пода и започвам да правя лицеви опори. Трябва да се стопля.

Безполезно е. Не мога да спра да треперя. Чувам гласовете на първите, които влизат предпазливо, взимам чантата си и се отправям навън.

— Не ми е добре — казвам и ги подминавам. Правят отвратени физиономии и се отместват встрани, но това не ме впечатлява. Свикнал съм да ме гледат така.

Така и сам себе си гледам в огледалото, когато съм вкъщи.

Ако живееш прекалено дълго със стремежа да не си това, което си, накрая започваш да мразиш това, което си.

В часа по английски, точно преди изявлението, никой не може да се съсредоточи. Всички искаме само едно — включително учителката, която дори не се преструва, че преподава, — да обсъждаме изявлението. Аз седя кротко и се опитвам да се сгрея, студът се е загнездил в костите ми. Учителката настоява, че изявлението е свързано с нов лов.

— Няма как Владетелят да се жени отново — казва тя, поглежда часовника крадешком и брои минутите до два през нощта.

Накрая, в един и четирийсет и пет, ни отвеждат в залата. Тя бълбука от възбуда. Учителите се изправят в края на редовете и пристъпват от крак на крак. Дори и портиерите се мотаят отзад и не могат да си намерят място. Часът настъпва и националният герб изпълва екрана над сцената: два бели кучешки зъба, символизираци истината и правосъдието. За един плашещ миг проекторът започва да пращи и екранът е празен. По редовете се понася ропот на негодувание, техниците от поддръжката притичват до проектора, който е монтиран при останалата аудио-визуална техника в средата на залата. След минута са готови и той отново заработва.

Точно навреме. Владетелят, седнал зад бюрото си в Кръглия кабинет, започва речта си. Държи ръцете си отпред с преплетени дълги пръсти, а ноктите му лъщят под прожекторите.

— Драги мои граждани — започва той, — когато беше обявено по-рано тази вечер, че ще говоря, много от вас — прави драматична пауза... — ако не и всички, бяхте, меко казано, заинтригувани. Съветниците ми ме информираха, че великата ни страна е обхваната от безпокойство и мнозина от вас се увличат в хипотези и прекомерна тревога. Извинявам се, ако е така. Не такава беше намерението ми. Явявам се пред вас не с новина за война или бедствие, а с прекрасна вест.

При тези думи всички в залата се накланят напред. Около пет милиона граждани из цялата страна са се скупчили около телевизори и екрани със затаен дъх.

— Добри ми хора, вестта, с която ще ви зарадвам, е, че тази година отново ще се проведе една от най-престижните ни прояви. — Езикът му се показва и се плъзва по устните да ги навлажни. — За пръв път от десетилетие отново ще имаме лов на хепъри!

Всички започват да клатят глави напред-назад и встрани, а от носовете им се чува шумно пръхтене. Залата, изпълнена с отривисти движения на поклащащи се глави и звуци от остро вдишване, вибрира от вълнение.

— Преди да дам думата на директора на Института за хепъри да ви осведоми за подробностите, нека ви кажа, че подобно събитие е символично за това кои сме ние. То обхваща всичко, което прави тази нация съвършена: характер, целокупност, постоянство. Нека най-добрите да победят!

Залата се изпълва с невъобразим шум от тропане на крака. Всички ставаме едновременно с него и слагаме ръка на гърлото си, докато образът му избледнява. Започва да говори директорът на Института за хепъри. Той е жилест и рязък човек с натрапчиви маниери и е облечен по последна мода.

— Тази година ловната дружина ще наброява между пет и десет членове — съобщава ни той. — Живеем в демокрация и всички хора до последния са важни и значими. Всеки гражданин на възраст между петнайсет и шейсет и пет години ще получи на произволен принцип поредица от четири цифри. Точно след дваайсет и четири часа числата от поредицата ще бъдат произволно изтеглени и оповестени на живо по телевизията. Пет до десет от вас ще изтеглят печелившите комбинации.

Главите се отмятат назад, гърбовете пукат. Пет до десет граждани!

— Победителите от лотарията незабавно ще бъдат отведени в Института по изследване и откриване на хепъри за обучение с продължителност четири нощи. После започва ловът. — В залата избухва взрив от свистене и ръмжене. Директорът продължава: — Правилата на лова са прости: хепърите ще получат дванайсет часа преднина в пустинните полета. Тогава ще тръгнат ловците. Целта? Догонете хепърите и изяжте от тях колкото можете повече от останалите ловци. — Той поглежда право към камерата. — Само че избързваме, нали така? Първо трябва да спечелите в лотарията. Късмет на всички вас.

Отново следва тропане с крака, прекратено от вдигнатата му ръка.

— Още нещо — добавя той — Споменах ли за хепърите? — Млъква и всички устремяват тела напред. — Повечето от хепърите бяха твърде млади за предишния лов. Всъщност бяха почти бебета. Би било жестоко, варварско и доста нечестно да използваме бебета за плячка. — В погледа му проблясва свирепо пламъче. — Но оттогава ги отглеждаме в контролирана среда. Не само за да сме сигурни, че ще имат сочно месо и пълноценна кръв, но и че ще имат повече... ловкост от предишните. Най-накрая те са зрели и готови за спорт и консумация.

И пак чесане на китки и обилно лигавене.

— Добри граждани — продължава директорът, — настоящият момент е изключително важен. Повечето от вас ще получат номерата си от лотарията на работните си места след минута. Майки, които сте у дома, вашите номера ще бъдат изпратени на електронната ви поща. Гимназистите и колежаните ще открият номерата си, когато се върнат на чиновете си. Късмет на всички вас!

Образът му избледнява.

Обикновено ни пускат да излезем ред по ред. Днес обаче учениците създават хаос и подобно на хлъзгава лепкава супа потокът се устремява навън. Учителите, обичайно подредени до стената, за да дават наставления при напускането, сега бързат да излязат първи, за да стигнат до учителската стая.

Стигам в моя клас, където всички трескаво се регистрират, а дългите им нокти тропат по стъклените екрани на чиновете. Влизам в ролята си на преструван, като клатя глава и точа лиги. В горния край на екрана на електронната ми поща с големи аленочервени букви е отбелязано писмото от лотарията:

Относно: ВАШИТЕ ЧИСЛА ОТ ЛОТАРИЯТА ЗА ЛОВА НА ХЕПЪРИ

Ето и моите числа: 3 16 72 87.

Никак, ама никак не ме вълнуват.

Всеки споделя числата си с останалите. След малко разбираме, че първите числа в поредицата са само числа от 1 до 9; останалите три числа са между 0 и 99. На дъската е начертана безсмислена таблица на първите числа от поредицата.

Първо число от поредицата	Брой ученици с това число

1	3
2	4
3	1
4	5
5	3
6	2
7	4
8	3
9	2

Веднага започват да се развиват безумни теории. По някаква причина 4 — най-често срещаното число в нашия клас — имало по-голяма вероятност да се падне. А 3, което имах само аз, набързо беше обречено на нищожен шанс.

Абсолютно ме устройваше.

Когато се прибирам у дома, е тъмно, на небето се мержелее сива ивица. След час слънцето ще се покаже над далечните планини на изток. Ще прозвучи сирена: всеки, който още не се е прибрал, ще разполага с пет минути, за да намери подслон, преди слънчевите лъчи да станат фатални. Рядкост е някой да остане навън в този час. Заради страха от слънцето, преди още сирената да прозвучи, всички са се прибрали и са покрили прозорците.

Пъхам ключа в ключалката и усещам, че нещо не е наред. Мирис? Не мога да определя какво е. Оглеждам алеята и улиците. Няма никой, освен няколко коне с карети, които бързат към къщи. Подушвам въздуха, питам се дали не си внушавам.

Някой е бил тук. Малко преди да се появя.

Живея сам. Никога не съм канил никого тук. Никой, освен мен не е припарвал до входната врата. До днес.

Обикалям къщата предпазливо и оглеждам за някакви нередности. Всичко изглежда нормално. Пачката пари, които баща ми остави, скрита под дъските на пода, при все че е доста намаляла, не е докосната.

Затварям входната врата, стоя и слушам тишината в дома си. Тук няма никой. Който и да е стоял отвън, не е влизал. Чак тогава паля свещите. Лумват цветовете.

Това е любимата ми част от деня. Чувствам се като затворник, който прави първите си стъпки на свобода или като гмуркач, издигащ се от дълбините на митично море и поемащ глътки въздух. Това е времето, когато след безкрайните сиво-черни часове на нощта отново виждам цветно. Под трепкащата светлина на свещите багрите бликват и изпълват стаята като локвички разтопени дъги.

Слагам вечерята в микровълновата. Трябва да я пускам двайсет пъти, защото таймерът е само на петнайсет секунди. Предпочитам храната гореща и леко препечена, а не хладката блудкава пихтия, която съм принуден да ям навън. Махам кучешките зъби и ги слагам в джоба си. Отхапвам от бургера и се наслаждавам на топлината му и на аромата на препечено. Затварям очи от наслада.

И се чувствам мръсен, посрамен.

След като взимам душ — това е да натъркаш тялото си със сапун и да оставиш водата да го облее, за да се махне миризмата, — лягам на канапето и полагам глава върху купчина сгънати тениски. Само една свещ гори; хвърля трепкащи сенки по тавана. Над мен се полюшва устройството за спане, поставено там преди три години само за показ, в случай че посетител реши да се отбие. Радиото работи тихо.

„Много специалисти прогнозираат, че броят на хепърите ще е от три до пет — коментира говорителят, — но тъй като директорът не каза нищо по този въпрос, не можем да бъдем сигурни.“

Програмата продължава с обаждания на слушатели, сред които една напориста жена, развиваща теорията, че всичко е нагласено: „победителят“ ще се окаже някой с дълбоки джобове и приятели на важни постове. Обаждането ѝ е внезапно прекъснато. Друг слушател изказва предположение за броя на хепърите в лова този път. Само едно е сигурно: трябва да са най-малко двама, защото директорът — чиито думи отново са пуснати на запис няколко пъти — използва множествено число: хепъри.

Изслушвам още няколко обаждания, ставам и спирам радиото. В последвалата тишина чувам приглушения шум от дъжда по капациите на прозорците.

Баща ми понякога ме извеждаше през деня. Мразех да излизам навън, освен в случаите, когато ме водеше да плувам. Дори и през слънчевите очила светлината беше ослепителна. Изгарящото слънце беше като немигащо око, светлината струеше от него като киселина от лабораторна стъкленница и хвърляше върху града безкраен проблясък. Нищо не помръдваше навън.

Водеше ме на празните стадиони и в пустите молове. Нищо не беше заключено, защото слънчевата светлина осигуряваше най-добрата защита. Имахме на разположение целия парк „Кор“, за да пускаме хвърчила, или свободни обществени басейни, в които да плуваме. Беше ми казал, че нашата способност да издържаме на слънчевите лъчи е сила, че ни прави свръхмощни. Можем да устоим на това, което ги убива. За мен обаче то беше нещо, което ме правеше само различен, но не и по-силен. Исках да бъда като другите, свит като пашкул в купола на тъмнината, където ми бе уютно. Мракът ме успокояваше. На баща ми не му беше приятно да чуе това, но не каза нищо. Постепенно престанахме да излизаме навън.

Освен ако не ни се наложеше при крайна нужда.

Както сега. Отварям вратата. Дъждът е спрял.

Поемам навън.

Градът бързо е заспал, скрит от капаци в тъмнина. Заемам кон от съседния двор и се отправям по празните улици под облачното небе.

Днес излизам, защото това се налага на всеки няколко седмици. Когато баща ми беше жив, го правехме заедно. За съжаление безмълвно, защото никога не говорехме, дори не се поглеждахме в очите. Излизахме далеч от пределите на града, до Необятната земя на Несигурния край. Дълго е за изговаряне и затова повечето хора го наричат Необятността. Това е безкрайна пустиня. Никой не знае докъде стига и какво има след нея.

Понеже живея във външните предградия, далече от високите офис сгради на бизнес района и още по-далече от центъра на метрополиса, където кулите на правителствените небостъргачи задръстват гледката, не ми отнема много време да изляза от града. Очертанията на града са неясни: няма стена, която да обозначава откъде започва Необятността. Тя се появява незабележимо.

Разпръснатите къщи преливат в разнебитени ферми, а те — в рушащи се колиби, изоставени преди много време. Накрая се простира празен терен. Необятността. Там няма нищо. Няма къде да избягаш. Присъстват само най-сурови природни стихии и трите „п“: пустиня, пустота, погубел. Тук нямаме път за бягство, казваше баща ми, няма убежище, няма надежда, няма живот. Не идвай никога насам с мисълта за бягство.

Не си губя времето тук, а се отправям на север. На около час път има една могила, покрита с мек зелен мъх наред Необятността, която като по чудо родителите ми открили преди години. Щом краката ми докосват тревата, затичвам се към група дървета. Протягам се към червен плод, висещ на един клон. Откъсвам го, затварям очи и забивам зъби в кората му. Плодът пращи в устата ми, сочен и сладък, движа челюстта си нагоре-надолу, надолу-нагоре. Когато ядохме от този плод с баща ми, се обръцахме с гръб един към друг. Срамувахме се, докато отхапвахме хапка след хапка, дъвчехме, а сокът се стичаше по брадичките ни.

След четвъртия плод се насилих да спра. Късам още плодове и ги слагам в една чанта. Спирам за миг и се вирам в небето. Високо над мен се носи голяма птица, крилата ѝ са с необичайна форма, правоъгълни. Кръжи над мен с някак странно застинал силует, после се отправя на изток и изчезва в далечината. Откъсвам още няколко плода и се насочвам към любимото ни място, голямо дърво с изобилие от сочни листа. Винаги сядам под това дърво, дъвча плодове, опрял гръб в ствола, градът е в далечината, мъгляв и плосък. Като мръсна локва.

Преди години оглеждахме зелената площ за следи от други като нас. Например огризки или захвърлени плодове, утъпкана трева, скършени клони. Така и не открихме нищо. Нашият вид внимаваше да не оставя издйнически следи. Въпреки това често откривах неизбежните ясни знаци: по-малко плодове на дърветата. Това означаваше, че и други са идвали тук да берат и ядат. Никога обаче не бях виждал никого от тях.

Веднъж, докато ядохме, попитах баща си:

— Защо никога не срещаме други хепъри тук?

Той престана да дъвче и се извърна леко към мен.

— Не използвай тази дума.

— Коя дума? Хепър? Какво лошо има...

— Не използвай тази дума — каза строго той — Не искам никога да я чувам от устата ти.

Бях малък; очите ми се напълниха със сълзи. Той се извърна напълно към мен и разширените му очи ме погълнаха. Наклоних глава назад, за да не потекат сълзите ми. Той извърна поглед от мен чак когато очите ми пресъхнаха. Стоя, загледан в хоризонта, докато се успокои.

— Човеци — изрече накрая той с по-мек тон. — Когато сме сами, така ги наричай, разбра ли?

— Добре — отвърнах. След малко го попитах: — Защо не виждаме други човеци?

Той не ми отговори. Ала още помня звука от отхапаната ябълка и хрускането му, докато седяхме под дървото, натежало от зрели плодове.

Сега, години по-късно, има още повече плодове, които насищат с багри пищната зеленина. Колко жалко, че цветовете означават смърт и изчезване. Сега седя и ям, сам в зеленината, самотна сива точка сред експлозии от червено, оранжево, жълто и лилаво.

Здрачава се, нощта на лотарията е. Във всички къщи млади и стари са будни и тръпнат от вълнение. Щом прозвучи нощната сирена, капаци и решетки се вдигат, отварят се врати. Всички тръгват по-рано за работа или за училище тази вечер, за да си говорят помежду си и нетърпеливо да търсят информация на компютърните екрани пред себе си.

В училище никой дори не се опитва да се държи нормално. Във втория час учителката не си прави труда да помоли за тишина, просто ни пренебрегва и чатка по екрана на бюрото си. В средата на часа чуваме съобщение по интеркома: Поради драстично спадане на продуктивността в града обявяването на числата от лотарията ще бъде изместено с няколко часа напред. Ще има излъчване на живо след минути.

— Числата ви пред вас ли са? — изрича весело в заключение говорителят, сякаш всички не са ги наизустили вече.

На мига в класната стая настъпва истински делириум. Учениците бързат към местата си и се втрещават в екраните начиновете си.

— Готови ли сте за лотарията? — пита след малко водещият на новините, изоставил всякаква приповдигнатост във възбудата си. — Аз съм се приготвил — казва с листчето с числата си в ръка. — Това може да е моята вечер. Събудих се с особено чувство.

— Както със сигурност и всеки друг в прекрасния ни град — приглася партньорката му, слаба жена с лъскава черна коса. — Всички сме много развълнувани. Нека сега да включим Института за хепъри, където ще бъдат изтеглени числата. — Тя спира и вдига ръка към слушалката в ухото си. Очите ѝ грейват с див пламък. — Имаме голяма изненада. Става въпрос за нещо нечувано, приятели, затова седнете.

В класната стая се отмятат глави, а после се навеждат напред. Никой не продумва.

— Вместо директорът да избере числата, взето е решение това да направи пленен хепър.

— Чухте добре, приятели — продължава тя с пълна със слюнка уста и леко фъфлене, — имаме връзка на живо... — После млъква отново. — Разбирам, че е от секретно място в Института по хепъри. Нека се включим сега.

Изведнъж картината от студиото е заменена от пуста арена в нещо като пещера. Няма врати и прозорци.

В центъра ѝ е поставен празен стол. До него има голям конопен чувал и стъклена сфера. Ала никой не гледа стола, чувала или сферата. Всички погледи са приковани в размазания образ на мъж хепър, сгушен в ъгъла.

Възрастен и жилест е, но коремът му е закръглен и изпква непропорционално на слабата му фигура. Ръцете и краката му са покрити с косми и това предизвиква всеобщо мляскане в класната стая.

Камерата се приближава и отдалечава от хепъра. Вижда се, че няма оператор, а се движи на автопилот. Ако имаше някой при него, хепърът щеше да бъде погълнат за секунди. Най-новите видеокамери, които тежаха около два тона, имаха автоматично приближаване, технологична новост, немислима само допреди десет години.

Камерата се приближава и показва колебанието на хепъра, който поглежда нагоре към нещо зад камерата. После, като че ли му е наредено, става и се приближава до стола. Във всяка негова стъпка се чете нерешителност, предпазливост. Чувствата са изписани на лицето му.

Един ученик започва буйно да клати глава, лигите му хвърчат наоколо и част от тях ме опръскват. От устите ни капе слюнка и образува малки локвички по чиновете и по пода. Главите са килнати леко встрани и назад, а телата са напрегнати. Всички са в транс и с повишено внимание.

Водещите на новините са безмълвни.

Хепърът стига до стола и сяда. Очите му отново се ококорват, поглежда зад камерата за напътствия. Пъха ръка в конопения чувал и вади оттам топка. Номерът, отпечатан на нея, е 3. Поднася за кратко топката пред камерата, а после я слага в стъклената сфера.

Минава известно време, докато осъзнаем какво се беше случило. Телевизионните говорители нарушиха мълчанието си, но говорът им беше затруднен от прекомерно количество слюнка.

— Ето и първото число, приятели, имаме първото число. То е три!

От всички посоки се раздават стонове, ръце мачкат листове хартия. Учителката проклина тихо в дъното на класната стая.

Взирам се в листчето си: 3, 16, 72, 87. Хладнокръвно задрасквам числото 3. Още само няколко съученици участват в надпреварата. Лесно се отгатва кои са. Очите им проблясват нетърпеливо, а от оголените им кучешки зъби текат лиги. Всички други се отпускат, попиват устите и брадичките си. Свличат се на столовете си.

Хепърът притеснено посяга за следващото число.

16.

Нови стонове. Вземам химикалката си и задрасквам 16 с леко треперещи пръсти. Трябва да хвана химикалката по-здраво, да овладее ръцете си.

Доколкото мога да преценя, това число елиминира останалите претенденти от класа. Но не и мен. Засега никой не е забелязал, че още участвам. Отделям допълнително количество слюнка и я оставям да тече по брадичката ми. Съскам тихо и отмятам глава назад. Към мен се насочват погледи. Не след дълго около чина ми се е струпала тълпа.

Хепърът изтегля следващото число.

72.

За миг всички са онемели от вцепенение. После настава яростно клатене на глави и пукане на кокалчета. Следващото ми число — 87 — се напява като мантра. Някой изтичва навън, за да съобщи в съседната

стая. Чувам стържене на столове по пода; миг по-късно влетяват още ученици и се струпват около мен; някои увисват с главите надолу на тавана, втрещени в екрана ми.

Новината се разнася по коридора.

Сърцето ми е извън контрол, като на клаустрофобичен плъх в клетка. Обзема ме страх. Но в този момент никой не гледа към мен; всички погледи са насочени към екрана. Нещо с хепъра не е наред. Клати силно глава наляво-надясно, очите му са разширени от ужас. Проява на несдържани и завладяващи емоции. От малък отвор в тавана изненадващо пада плод. Червен плод. Хепърът се спуска към него и го поглъща само за секунди.

— Колко отвратително — казва някой.

— Да, направо не мога да гледам.

Хепърът пристъпва към чувала, за да изтегли последното число, но спира. Пуска чувала и се оттегля в един далечен ъгъл, където се свива, слага ръце на ушите си и стиска здраво очи. Миг по-късно вдига глава и поглежда встрани от камерата. Очите му се разширяват от страх, а главата му се тресе буйно. Завира я между коленете си.

— Не иска да изтегли последното число — прошепва един ученик.

— Казах ви — обажда се учителката ни, — тези хепъри са помни, отколкото изглеждат. Някак е разбрал, че числата са за лова.

Екранът потъмнява. Следва включване от студиото. Говорителите са сварени неподготвени.

— Изглежда, имаме технически проблем — казва мъжът и бързо попива брадичката си. — След няколко минути ще бъдем отново в ефир.

Ала отнема повече от няколко минути. Отново и отново се излъчва повторение на тегленето на първите три числа от хепъра. Из училището се разнася мълвата за мен; в класната стая прииждат още ученици. После идва още една новина; има и друг ученик от училището, който продължава в състезанието. Пускам поредната лига по брадичката си, започвам да мятам отривисто глава и в същото време се опитвам да направя груби сметки наум. Изгледите да изтеглят последното ми число са 1 от 97. Това е малко над един процент. Успокояващо малък шанс, казвам си.

— Вижте — казва някой и посочва към екрана на чина.

Включването не е от студиото, а от място някъде на открито. Мъжа хепър го няма. На негово място се появява млада жена хепър. Този хепър седи на един стол навън, а конопеният чувал и стъклената сфера са до него. Образът е лъскав и с проблясъци, сякаш между хепъра и камерата е поставено стъкло. В далечината зад хепъра се простират планини под нощното небе, по което тук-там блещукат звезди. За разлика от другия хепър, този не гледа нервни страни, а право към камерата. Хладнокръвието и самообладанието са необичайни за държаните в плен хепъри.

Някои от момчетата се навеждат над чиновете. Известно е, че жените хепъри са по-вкусната хапка от двата пола. Имат повече месо и тлъстинка на определени места. А в младежка възраст — в каквато очевидно е този — са най-сочни, вкусът им е несравним с нищо.

Отново започва тропане и лигавене, още преди хепърът да е посегнал към чувала. Спокойно взема една топка и я насочва към камерата с протегнатата ръка. Аз обаче гледам само очите му: сякаш е насочил поглед към мен, сякаш може да ме види през обектива на камерата.

Не е нужно да поглеждам топката, която е изтеглил хепърът, за да разбере, че номерът върху нея е 87. Съучениците ми започват да съскат шумно и да мляскат. Завалят поздравления: уши се допират до моите и се потъркват нагоре-надолу, наляво-надясно. Минута по-късно помежду прегръдките с уши свеждам поглед към екрана на чина. Учудващо, хепърът още държи топката пред камерата, аз се вирам в безмълвното предизвикателство, изписано на лицето му. Образът започва да избледнява. В последния момент виждам, че очите на хепъра се насълзяват, навежда леко глава и кичури коса падат над очите му. Явно непокорството му се размива във внезапен прилив на всепоглъщаща тъга.

Не минава много време и те идват. Съучениците ми още ме поздравяват, когато чувам натрапчивото чаткане на обувките им по коридора. До момента, когато вратата на класната стая се отваря, всеки ученик е заел мястото си и чинно се изправя пред четиримата, които влизат. Те до един са облечени безукорно, в копринени костюми със строга, изчистена кройка.

— F3? — пита главният в групата иззад учителската катедра.

Тонът му е също толкова претенциозен, като костюма, но с безспорна властна нотка.

Вдигам ръка.

Четири чифта очи се извърщат и се приковават в мен. Не са враждебни, просто излъчват компетентност.

— Поздравления, вие имаше печелившата комбинация от лотарията — избъбря главният — Придружете ни, F3. Ще бъдете отведен направо в Института за хепъри. Превозът ви очаква пред училището. Елате.

— Благодаря — отговарям. — Имам чувството, че съм най-големият щастливец на света. Но трябва да си взема някои неща от вкъщи, дрехи. — И самообръсначката, и гъбата, и нокторезачката, и принадлежностите за почистване на кучешките зъби...

— Не. Ще ви предоставят дрехи в института. Тръгвате веднага.

Никога до този момент не съм се возил в лимузина, особено в такава, теглена от цял впряг. Конете са черни и лъскави, сливат се с нощта. Обръщат се към мен, щом приближавам, подушват ме. Качвам се бързо. От източното и западното крило се стичат учители и ученици да зяпат. Всички обаче остават на почетно разстояние, стоят тихо и неподвижно.

Заради тъмните стъкла мракът вътре е още по-непрогледен. Възпирам инстинкта да протегна ръце напред или да отворя широко очи. Навеждам глава и се плъзвам внимателно вътре, докато коленете ми опират в меката кожа на седалката. Чувам, че още някой влиза, усещам как седалката хлътва.

— За първи път ли се возиш в лимузина? — пита ме някой до мен.

— Да.

Няма коментар.

После се чува друг глас:

— Ще изчакаме и другият победител да се качи при нас.

— И той ли е ученик? — питам.

Пауза.

— Да. Сигурно няма да се бави.

Взирам се през тъмните стъкла и се опитвам да не се издам, че не виждам нищо.

— Трябва да се подпишат някои документи — казва трети глас. Тихо шумолене на хартия и звук от щракване на папка. — Заповядайте. Очите ми още не са свикнали, описвам широка дъга с дясната си ръка и удрям папката.

— Опа, понякога съм ужасно непохватен.

— Моля, подпишете тук, тук и тук. Където е отбелязано с хикс. Взирам се надолу. Нищо не виждам.

— Точно където са хиксовете — добавя нов глас.

— Може ли да почакаме? Малко съм развълнуван в момента.

— Сега, моля. — В тона се усеща твърдост. Усещам още погледи върху себе си.

В този момент обаче вратата на лимузината се отваря.

— Другият печеливш от лотарията — прошепва някой. Вътре се процежда бегла сива светлина. Нямам и миг за губене. Свеждам поглед и пиша имената си под едва забележимите хиксове. Колата се накланя от новия товар. После, преди да видя кой е влязъл, вратата се хлопва и всичко отново потъва в непрогледна тъмнина.

Нечий глезен се притиска в пищяла ми.

— Внимавай къде слагаш краката си! — тросва ми се някой. Гласът е момичешки и ми се струва познат.

Взира се в прозореца, дори не се опитвам да срещна погледа ѝ.

— Познавате ли се? — пита някой.

Решавам, че е по-безопасно да почеша китката си, вместо да отговоря. Неопределен жест, който може да се тълкува произволно.

Чувам чесане на китка в отговор. Засега съм в безопасност.

Моля, подпишете тези документи. Тук, тук и тук.

Следва кратка пауза. След това тя заговаря със самоуверен тон:

— Отвън са приятелите ми. Цялото училище е там. Това е най-хубавият миг в живота ми. Може ли да свалите стъклата, за да ме видят? Ще е хубаво за училището, за общността да споделят този момент с нас.

Следва дълго мълчание. После прозорците се отварят и вътре прониква сивкава светлина.

Срещу мен седи Ашли Джун.

Пътуваме в тишина и тъмнина, официалните лица водят неангажиращ разговор. Впрягът спира на светофар; чаткането на копитата престава за миг. Чува се глухият боботещ шум на хората

отвън: скърцане на зъби, пукане на стави и кокалчета. По улиците има стотици, ако не и хиляди хора, които наблюдават как преминаваме.

Ашли Джун е мълчалива, но развълнувана. Усещам го. Чувам пукането на врата ѝ, когато отмята глава в тъмнината пред мен. Аз самият също отмятам глава и пукам кокалчетата на пръстите си няколко пъти.

С Ашли Джун не сме заедно в тъмното за първи път. Беше преди една-две години, преди да се превърна в отшелника, който съм днес, и точно по време на мълниеносното изстрелване на Ашли Джун в клуба на Желаните. Онази нощ валеше и класът ни се беше събрал в гимнастическия салон. Учителят ни по физическо не се появи и никой не си направи труда да уведоми в канцеларията. Някак — тези неща се случват просто така — всички започнахме да играем на бутилка. Целият клас, около двайсет души. Класът се раздели на две групи според пола. Думите „това е глупаво, аз изчезвам“ почти бяха на устните ми, но момчетата завъртяха бутилката и пуснаха събитията в ход.

Въртеше се бързо, после се забави и изглеждаше, че ще спре пред момчето срещу мен.

Бутилката обаче продължи въртенето си съвсем бавно, сякаш нещо я теглеше, и после гърлото ѝ, напомнящо устата на умираща златна рибка, се закова. Сочеше право към мен, без абсолютно никакво съмнение.

— Гръм и мълнии! — изруга огорчено момчето до мен — Бях толкова близо.

Сякаш ток разтърси групичката на момичетата. Започнаха да шушукат, скупчили глави, и да ми хвърлят прелъстителни развълнувани погледи. Едно момиче мълниеносно протегна ръка и завъртя бутилката. Тя се задвижи бързо, после започна да придобива неясни очертания. На последната обиколка момичетата се навеждаха напред, разочаровани, че ги е подминала, и точно когато стигна до Ашли Джун, тя протегна крак и я спря, при което гърлото остана насочено право към нея.

— Леле! — възкликна тя. — Кой да го очаква?

И понеже ставаше дума за Ашли Джун, позволиха да ѝ се размине.

Минута по-късно с Ашли Джун бяхме в дрешника. Стояхме там на сантиметри един от друг, притиснати от тясното пространство. Вътре миришеше на чам и беше абсолютно тъмно.

И двамата не помръдвахме. Чувах останалите да говорят отвън, гласовете им бяха ужасно далечни. Забих поглед в краката си и започнах да дишам дълбоко през носа.

Реших да я заговоря, имах идеална възможност — единствена — да изразя това, което таях в себе си от години. „Ашли Джун, от дълго време имам чувства към теб. От мига, в който те видях. Не ме е привличала никоя друга, освен теб, мисля само за теб всеки ден.“

— Да започваме ли? — попита тя шепнешком в тъмнината, гласът ѝ беше изненадващо нисък. Шансът ми, толкова мимолетен, отмина.

Започнахме да се бутаме непохватно в теснотията, докато сваляхме ръкавите си. Хванах ципа, дръпнах го и той се отвори.

Останами без ръкави, спряхме. Предстоеше мигът. Дали тя очакваше да направя първата крачка? После вратът ѝ изпука силно. Издаде глух гърлен стон, който прерасна в ръмжене, и горещият и дъх навлажни пода, тавана и стените в тесния тъмен дрешник.

Изпразних съзнанието си, изтрих го, след това го заместих с представата за първичния импулс, която си бях изградил. Отворих уста и от нея изригна ръмжене, чиято първичност и нетърпение ме изненадаха. Ръцете ми се устремиха към нея и лактите ни се удариха, нокти се впиха в кожата. За момент в съзнанието ми нахлу тревога: ако ми потечеше кръв, страстта ѝ бързо — за част от секундата — щеше да се видоизмени и тя щеше да се хвърли към врата ми, да разкъса кожата ми с кучешките си зъби с бързината на бръснач, а останалите щяха да нахлуят само миг по-късно и да се присъединят към кървавата оргия. Ала завладян от мига, аз не спрях, и двамата не спряхме, а бързо отместихме ръце встрани, само пречеа, отдръпнахме лакти и рамене, трескаво търсехме удобна позиция. Блъскахме се, притиснати отвсякъде, лактите и коленете ни издаваха кухо кънтене при ударите в невидимите стени.

Аз се добрах пръв. Преди още да се е окопитила, мушнах лакътя си под мишницата ѝ. Така, както бях чел в книгите и гледал по филмите. Беше моя. Тялото ѝ се напрегна в очакване, когато лакътят ми се загнезди в подмишницата ѝ. Изведнъж, просто така,

напрежението в тялото ѝ изчезна и тя се отпусна. Извъртях лакът в широки плавни кръгове и тялото ѝ започна да се движи в ритъм. Слюнка покри оголените ѝ зъби. Изострих вниманието си и пуснах имитацията в ход, като гледах да съм сигурен, че ръмженето ми е с точната сила и звучност, че тялото ми се движи с необходимата страст и лудост.

След това с Ашли Джун се наведохме да вдигнем ръкавите си. Ръцете ни се сблъскаха в тъмнината и за една незабравима секунда дланите ни се докоснаха. Пръстите ѝ преминаха през вътрешната част на дланта ми. И двамата отскочихме назад — аз от изненада, Ашли Джун от отвращение. Беше притихнала, може би се опитваше да се овладее. Понечих да отворя вратата на дрешника, когато тя се обади:

— Почакай.

Спрях.

— Какво има?

— Може ли... да постоим малко тук?

— Добре.

Мина минута. Не я виждах в тъмнината, нямах представа какво правеше.

— Ти не си ли... — подхвана.

Чаках да продължи, но тя дълго време не каза нищо.

— Мислиш ли, че още вали силно? — попита накрая.

— Не знам, може би.

— Ще вали цяла нощ, така каза метеорологът.

— Наистина ли?

Тя отново помълча, преди да заговори.

— Винаги ходиш пеша до училище, нали?

След миг отвърнах:

— Да.

— С чадър ли дойде тази вечер?

— Да.

— Аз също дойдох пеша до училище — каза тя, като и двамата знаехме, че лъже, — но оставих чадъра си вкъщи.

Не казах нищо.

— Имаш ли нещо против да ме изпратиш до нас? — прошепна тя. — Не обичам да се мокря.

Казах ѝ, че не възразявам.

— Да се срещнем пред главния вход след училище, става ли? — предложи.

— Става.

После тя отвори вратата на дрешника. Не се погледнахме един друг, докато се връщахме при останалите. Момчетата ме зяпаха настойчиво и за да ги удовлетвори, промълвих само с устни:

— Еха! — И оголих кучешките си зъби. Те започнаха да чешат китките си.

По-късно същата нощ, след като би последният звънец и учениците се изсипаха от училището, аз останах на чина си. Останах дори след като глъчката в коридорите стихна, докато и последният учител и ученик излязоха от училището и тропотът на конски копита заглъхна в далечината. Дъждът се лееше като плътна завеса отвън и се плискаше по прозорците. Часове по-късно, чак когато прозвуча сирената за зазоряване, станах и си тръгнах. Пред главния вход нямаше никой, когато минах оттам, както и предполагах. Беше станало ужасно студено, още валеше силно, сякаш дъждът се опитваше да изпълни пустите улици. Не отворих чадъра си. Оставих водните струи да се просмучат в дрехите ми, да проникнат до тялото ми, да близнат гърдите ми, да се стекат по кожата ми, да смразят сърцето ми.

ИНСТИТУТЪТ ЗА ХЕПЪРИ

Пътуването е дълго. Дори лимузината става неудобна след няколко часа клатушкане — не е пригодена за пътуване на такива големи разстояния. Дългите пътувания са истинска рядкост: появата на смъртоносното слънце на всеки дванайсет часа ги ограничава. Ако не беше слънцето, можеха да се пропътуват много по-дълги разстояния и вероятно механичните двигатели отдавна биха заменили конете. Ала в свят, където важи поговорката „Смъртта ни набелязва всеки ден“, конете напълно удовлетворяват нуждите от кратки преходи.

Никой не проговаря, докато пътуваме през предградията по все по-неравните пътища, които накрая преминават в пустинен пясък. Накрая след около пет часа спираме пред мрачна правителствена сграда. Слизам, краката ми са вдървени и треперещи. Пустинният вятър духа през мрачното поле, хладен и свеж, преминава през косата ми.

Трябва да тръгваме.

Водят ни към сивата сграда, обувките на длъжностните лица вдигат прахоляк. Има още няколко коли, спрели встрани, конете са вързани, но още са оживени след пътя, ноздрите им са влажни и разширени от напрежение, от телата им се излъчва топлина. Бързо преброявам колите: още пет са, освен тази, с която пристигнахме с Ашли Джун. Значи има седем печеливши от лотарията.

Нищо в простия сив външен вид на сградата не подсказва за разкошния интериор. Мраморни подове блестят в абаносовите нюанси на стария свят с видими жилки в текстурата им. До невероятно високите тавани, обиколени от гипсов корниз с изрисувани палмови листа, се издигат йонийски колони с извивки в горния и долния край.

Зашеметяващ лабиринт от коридори и стълбища те кара да загубиш ориентация. Движим се в колона по един, има няколко длъжностни лица пред нас, още няколко ни следват, обувките ни

потропват по мраморния под, а покрай стените има живачни лампи. Ашли Джун върви точно пред мен, на една ръка разстояние. Косата ѝ прилича на огнен пламък, показва пътя.

Коридорът води до огромна двойна врата със сребърен обков, разположена между две коринтски колони. Точно преди да стигнем до нея обаче, главното длъжностно лице завива към една врата вляво. След секунда вратата се отваря.

Залата прилича на пещера и е тъмна. В средата има няколко стола с извити облегалки и кадифена тапицерия, разположени като цифрите на часовника. Само два от столовете са свободни. Отвеждат Ашли Джун до единия от тях. Мен ме водят до съседния и аз седям. Длъжностните лица заемат местата си на няколко метра зад нас и остават в готовност.

Седем от нас седят в мрачната сивота, сложили ръце на коленете си и загледани право напред, върховете на кучешките ни зъби леко се показват. Ловците. Абсолютно неподвижни сме, сякаш всички молекули във въздуха са залепени една за друга и приковават всяко нещо на мястото му.

Жена длъжностно лице ни изненадва с появата си. Вместо да е облечена с униформа, тя носи рокля на цветя, дългите ѝ ръкави са украсени с щампи на глухарчета и рози. Тя се носи грациозно от тъмния край на залата към средата на кръга, където от пода бавно се издига стол с висока облегалка. Държането ѝ на доморасла богиня е по-скоро женствено, отколкото военно. Сяда елегантно на стола, който продължава бавно да се върти нагоре. След като се завърта в пълен кръг, тя среща погледа на всеки един, наблюдава ни изпитателно, но приветливо. Когато среща моя поглед, дружелюбието ѝ ме гали като лъчите на летен залез.

Заговаря, гласът ѝ е нежен и ясен.

— Поздравления към всички вас. Вие получихте рядка и прекрасна възможност да вземете участие в нещо, за което останалите само могат да мечтаят. — Тя спира и наостря уши. — Впоследствие всички ще разпитват за лова, ще бъдете преследвани от медиите, особено онзи от вас, който улови най-много хепъри.

Тя се завърта леко на стъпалата си и роклята се издува около краката ѝ.

— Дотогава сме подготвили за вас редица занимания. Ще имате много за разказване. През следващите няколко нощи ще бъдете ангажирани от спускането на нощта до зазоряване. Може да се поизнервите при всички тези мисли за лова в продължение на пет нощи. Разбирам това. — Няколко глави се отмятат назад едва забележимо. Тя прави пауза и продължава с по-сериозен тон: — Искам да подчертая колко е важно през следващите няколко нощи да останете концентрирани по отношение на обучението. Придобийте нужните умения, поийте съветите, които ви даваме. Това не са обикновени хепъри, онези, за които сте чели или са ви разказвали. Тези хепъри са различни, специални: обучени са на ловкост, умеят да бягат и ако се наложи, да отвърнат на удара. Едва през последните месеци ги снабдихме с оръжия — примитивни пособия като копия и кинжали, — но ще се изненадате колко умело започнаха да си служат с тях.

Затова не губете концентрация. Ако започнете да бленувате твърде много за кръвта им, за вкуса на топлото им месо, за туптящото им сърце в ноктите си, за кожата на врата им, която ще разкъсате с кучешките си зъби... — Очите ѝ се изцъклят при тези думи. — За вкуса на първата струя от бликналата кръв... — Тя поклаща глава и погледът ѝ се избистря. — Точно това трябва да избягвате. Съсредоточете се върху обучението, за да получите по-голям шанс да победите. И запомнете: обучението ви не се свежда само до лова на хепъри, а и до победата над останалите ловци. При предишния лов забелязахме, че един от ловците се изявява най-силно и точно той поглъща повечето, ако не и всички хепъри. Навън, в пустинята, няма дух на общност, няма разпределение на богатата. Ако уловите хепър, последното, което ще искате, ще е да поделите плячката. Не, неизбежно ще се окажете зажаднели за невероятното изобилие пред себе си. Вие искате да сте точно този ловец, искате да сте победителят. Затова учете усърдно, фокусирайте се. Бързият обира лаврите.

Лицето ѝ се озарява в цветовете на дъгата.

— Сега ще бъдете заведени в стаите си. Починете си добре, защото утре всичко започва. Богата закуска, а след това обиколка на комплекса. Ще видите тренировъчните полета, оръжейната,

контролния център, зоната за почивка, трапезарията. За финал, в края на нощта ще ви заведем до... селото на хепърите.

Длъжностните лица приближават към периферията на кръга и застават до всеки ловец. Този до мен прилича на мрачна сива статуя. Държи пакет.

— Добре — казва жената, още седнала в средата, докато бавно се върти, — вземете пакета. Прочетете го, щом се върнете в стаите си. Очаква ви дълга и вълнуваща нощ. Починете добре през деня. Пригответе се рано.

Изправя се и изчезва в тъмнината. Ние също ставаме и тръгваме след придружителите си. Кръгът се разпада, когато бързо се разпръсваме. Повеждат ни през различни коридори и врати и столовете остават подредени като цифрите на спрял часовник без стрелки.

Моят придружител ме повежда безцеремонно по някакъв коридор, изкачваме стълби и продължаваме по друг коридор, а после по други стълби, при което той не отронва и дума. Извървяваме още един коридор, слабо осветен от свещ, и се озоваваме пред голяма врата. Придружителят спира и се обръща към мен.

— Беше ми наредено да поднеса извинение от името на Института за хепъри. Заради броя на печелившите от лотарията и несъответстващия брой на стаите тук, един от вас трябва да бъде настанен при... различни условия. Трябваше да избираме сред най-младите — това сте вие и съученичката ви, — а кавалерството предполага последната спалня в главната сграда да бъде предложена на момичето. Вашата стая е в малка сграда наблизо. За съжаление до нея може да се стигне само като се излезе навън. Под открито небе.

После, преди да успея да кажа нещо, бута вратата и излиза. Просторът на нощното небе — под него се простира пустинята — леко ме изненадва. Звездите, блестящи сребристи точки, са пръснати като разсипана сол. Придружителят ми тихо промърморва някаква ругатня и надява тъмни очила. Луната е надвиснала точно над планините на изток; прилича на сърп и кривата ѝ усмивка отразява насладата, която изпитвам, че съм навън. Всъщност съм доволен, че съм отделно от другите, а не в главната сграда.

Вървим по настлана с тухли алея, която води до малка едноетажна постройка в далечината.

— За какво казахте, че е предназначено това място?

— Преустроено е — отговаря той, без да ме погледне. — Преди беше малка библиотека. Ние обаче я подредихме за вас като удобно жилище. Не е по-лошо от тези на останалите.

Хвърлям бърз поглед назад към главния корпус. По фасадата му има няколко живачни лампи. Иначе сградата е абсолютно тъмна.

— Вижте — обръща се към мен придружителят ми, — знам, че се чудите как не успяхме да ви сместим в главната сграда. В нея има повече свободни стаи от космите на хепър. И аз самият се чудех. Но правя това, което ми е наредено. Редно е и вие да го сторите. Освен това има предимство, че сте настанен тук.

Чакам да продължи. Той обаче само поклаща глава.

— Като стигнем. Не сега. Ще ви хареса, честно. И, разбира се, ще искате да ви покажа как действа, нали?

Всяка тухла от алеята искри в наситено червено, прилича на прозрачна кутия, пълна с прясна кръв.

— Тази алея беше настлана преди два дни — казва той, — за да може ходенето ви да е малко по-приятно. — Прави пауза за повече драматизъм и продължава: — Няма да познаете от кого.

— Нямам представа.

Обръща се и за пръв път ме поглежда.

— Хепъри.

Едва се сдържам да не се ококоря.

— Не може да бъде — казвам и извъртам главата си леко встрани. Щрак.

— Самата истина — отвръща той. — Караме ги да работят. През деня, естествено. Нашите работеха нощни смени. Щом стана ясно, че няма да са готови навреме, хванахме хепърите да помагат. Работиха два дни. Възнаградихме ги с допълнителна храна. Тия са готови на всичко за храна.

— Кой ги надзираваше? Кой би могъл... оставили сте ги да обикалят свободно?

Придружителят ми само клати глава, а погледът му сякаш казва „Имаш още много да учиш, хлапе“.

Отваря входната врата и влиза. Вътре е изненадващо широко и просторно. Преустройството от библиотека в стая за гости не е пълно. Всъщност още е библиотека и единствената промяна е, че на тавана е закачена стойка за спане. Иначе библиотеката изглежда непокътната: рафтовете са пълни с книги, стари пожълтели вестници в разделени на прегради полици от черешово дърво, а масите за четене са разположени на равни отстояния. От всичко лъха на мухъл.

— Ето тази стойка за спане — казва той и вдига поглед. — Вчера беше монтирана.

— От хепъри?

Поклаща глава.

— Не, нея ние я сложихме. Хепърите не биха влезли вътре за нищо на света. Прекалено много се страхуват да не ги затворят. Те са тъпи, но не са глупави, разбирате ли ме?

Той ме развежда наоколо с главоломна скорост, показва ми каталожния сектор, ключовете за живачните лампи, вградения гардероб, пълен с дрехи за мен, обяснява ми как щорите се затварят автоматично от светлинни сензори.

— Щорите са абсолютно безшумни — уверява ме, — няма да ви будят.

Говори бързо. Ясно е, че си е намислил нещо.

— Искате ли да опитате спалната стойка? Нека пробваме, за да сме сигурни, че всичко е наред.

— Сигурен съм, че е наред, не съм придирчив.

— Добре — казва той. — Сега ме последвайте, това ще ви хареса.

Повежда ме по тясна пътека, стъпките му са бързи и нетърпеливи, после завива рязко към задната част на библиотеката. На едно бюро до малък квадратен прозорец има бинокъл. Взима го и се взира през прозореца, устата му е отворена, чува се как в нея клокочи слюнка.

— Показвам ви как да ползвате бинокъла само защото вие ме помолихте. Просто изпълнявам молбата ви — започва да нарежда заучено, като настройва образа с показалец. — Само защото вие поискахте.

— Хей — казвам, — нека погледна.

Не реагира, само се визира напрегнато през бинокъла. Веждите му са извити като крила на орел.

— Можете да регулирате приближението, като движите този диск — мърмори той. — Нагоре-надолу, нагоре-надолу, нагоре... — Гласът му заглъхва.

— Хей — повтарям по-силно.

— А от тази страна се настройва фокусът — мърмори и кльощавият му пръст се плъзга по диска. — Нека да ви обясня как работи. Нали попитахте. Сложно е и трябва да обясня внимателно. Може да отнеме известно време.

Накрая грабвам бинокъла от ръцете му.

Той хваща ръката ми над китката. Не виждам как става това, движи се много бързо. Ноктите му драскат кожата ми и в един ужасен миг ми прималява от опасението, че могат да я пробият и да ми потече кръв. Разбира се, веднага ме пуска, дори отстъпва назад. Погледът му все още е изцъклен и отнесен, но бързо се избистря.

На китката ми има три драскотини от ноктите му, опасно дълбоки. Няма кръв обаче.

— Извинете ме — казва той.

— Няма нищо. — Крия ръката си зад гърба и опипвам драскотините с другата си ръка. Засега не са влажни: още няма кръв. Ако беше потекла, вече да ме е нападнал.

— Показах ли ви достатъчно добре? — Тонът му е умолителен. — Сега разбрахте ли как да използвате бинокъла?

— Мисля да го пробвам.

— Може би ако ви покажа още веднъж...

— Не. Ще се справя. — Продължавам да крия бинокъла зад гърба си и поглеждам навън. Полумесецът на луната свети зад завеса от облаци, слабата ѝ болнава светлина преминава през тях. — За какво точно да гледам?

Не отговаря, затова се извъръщам към него. За миг очите му отново се замъгляват. Лигата, която не е избърсал, става по-плътна и потича по брадичката му.

— Хепъри — прошепва.

Не искам да се мотае зад мен и да ме тормози за нова „демонстрация“, затова изчаквам, докато си тръгне. Взимам бинокъла и съм изпълнен с необяснима боязън, но и с вълнение в същото време. Никога не съм зървал друг хепър, освен членовете на семейството ми.

В началото не ми е много ясно накъде да гледам. Тогава лунната светлина се процежда през една пролука в облаците и осветява отрязък земя. Въртя бинокъла бавно, търся: тук-там се появява кактус, голям камък, нищо...

В далечината има малка, едва забележима група кирпичени колиби. Селото на хепърите. По мои догадки е на около километър и половина. Има някакво езеро в средата — изкуствено, без съмнение; в този район не може да има естествен воден басейн. Нищо не помръдва. Колибите от кал се сливат с пустинята.

Тогава виждам нещо.

Луната проблясва над примитивните постройките и светлината се отразява. В този момент осъзнавам: над тях има прозрачен купол. Издига се над колибите на около четирийсет и пет метра във върхната си точка. Периметърът му огражда цялото село.

Разбира се, сега нещата добиват смисъл.

Без купола хепърите са достъпни за всеки. Кой би спрял хората да нападнат колибите от кал през нощта, когато хепърите са заспали и незащитени? Кой би могъл да се въздържи от лакомството, ако не са напълно запечатани? Не биха оцелели и една нощ без защитата на купола.

Засилвам увеличението на картината и търся признак на живот. Нищо обаче не помръдва. Тази вечер няма да успее да ги видя.

И ето че от една колиба излиза хепър.

Въпреки бинокъла не различавам почти нищо. Слаба фигура се приближава до езерото, жена. Май държи някаква кофа. Щом стига до брега на езерото, навежда се и пълни кофата. Въртя диска, докато настроя фокуса идеално. Тогава я разпознавам: това е жената хепър от телевизията, онази, която изтегли последното число от лотарията.

Гледам я как се изправя и отпива вода от събраните си шепи. С гръб към мен е, вира се в планините на изток. Дълго не помръдва. После се навежда напред, събира ръце и отпива отново. Това обикновено движение е изпълнено с грациозност и увереност. Изведнъж се извъръща към мен; отскачам назад. Може би е уловила

отражението от лещите на бинокъла. Само че гледа покрай мен, към института. Давам увеличение върху лицето. Тези очи, помня ги от по-рано същата нощ, от екрана на чина си, кафяви като стъблото на отсечено погрешка дърво.

След малко се обръща и изчезва в колиба от кал.

ЧЕТИРИ НОЩИ ДО ЛОВА

Интересна ми е библиотеката, в която ме настаниха, затова възнамерявам да остана буден през деня и да я огледам. След изминалата нощ съм изтощен; Сядам да чета материала от пакетите, които ни раздадоха, и изведнъж се събуждам след часове.

Някой тропа на вратата. Скачам стреснат, сърцето ми бие лудо.

— Един момент — провиквам се. Чувам мърморене в отговор.

Страхът ме разсънва на мига. Осъзнавам се. Лицето ми. Не съм готов. Вдигам ръка към брадичката си: едва набола брада. Достатъчно, за да бъде забелязана. А очите ми? Дали са кървявали от умора? Трябва ли да избеля изкуствените си кучешки зъби, да се изкъпя?

Никога не забравяй да се избъръснеш. Спи достатъчно, за да не се зачервяват очите ти. Не забравяй да избелваш зъбите си всеки ден, преди да излезеш. Къпи се всеки ден; телесната миризма е най-опасна...

Напътствията на баща ми. Спазвал съм ги през всеки ден от живота си. Но бърсначът ми, капките ми за очи, четките за избелване на кучешките зъби и мазилата ми за подмишници са скрити вкъщи, на километри оттук. Ако имах подходящи подръчни средства, можех да се справя със ситуацията. Три парчета алуминиево фолио, разтворени в шампоан за коне и щедра доза сода за хляб, след две седмици се втвърдяваха и се превръщаха в приличен дезодорант. Проблемът е, че в момента не разполагам с тези съставки. Нито пък с две седмици за чакане.

Тропането по вратата става по-силно, по-настоятелно. Правя единственото, на което съм способен. Грабвам джобното си ножче, избъръсвам се бързо и проверявам дали не съм ожулил кожата си. Това би се оказало фатална грешка. После вземам слънчевите си очила и се отправям към входната врата. Спирам се точно навреме. Дрехите ми. Смачкани са, след като съм спал с тях, ясен знак, че не съм ползвал стойката за спане. Изтичвам до дрешника и се преобличам.

Придружителят не е особено щастлив.

— Тропам от пет минути. Какво става с вас?

— Съжалявам, успях се. Стойката за спане беше удобна.

Обръща се и тръгва.

— Хайде. Първата беседа започва след малко. Трябва да побързаме. — Хвърля ми още един поглед — И махнете очилата. Тази вечер е облачно.

Не му обръщам внимание.

Директорът на Института за хепъри е безинтересен и сух като всичко около него, което казва достатъчно. Лицето му лъщи и той предпочита да стои в мрака. Излъчва суров авторитет, едновременно тих и убийствен. С шепота си би могъл да умъртви плъх с тия негови грижливо нюансирани думи, които режат като бръснач.

— Хепърите са бавни, обичат да се държат за ръце, издават протяжно чуруликане с гласа си, нуждаят се да поглъщат огромни количества вода. Имат много на брой тикове на лицето, спят нощем, притежават свръхестествена устойчивост на слънчевите лъчи. Това са елементарните факти за хепърите. — Директорът говори с отработено въодушевление. Спира драматично в тъмния ъгъл, белият блясък на очите му изчезва и отново се появява, щом ги отваря. — След десетгодишни проучвания знаем значително повече за тях. Голяма част от тази информация е известна само на неколцина от нас тук в Института за подробни проучвания и открития. Тъй като ще ловите хепъри след четири нощи, беше взето решение и вие да бъдете посветени в резултатите от последните проучвания. Ще узнаете всичко, което знаем ние. Първо обаче декларациите.

Естествено, всички ги подписваме. Документите ни поднасят длъжностни лица в сиви костюми, които изникват от тъмнината зад нас. „Никаква информация, получена през следващите няколко седмици, не може да бъде разкривана или разпространявана на никого след приключването на лова без изричното разрешение на Института за хепъри.“ Подписвам се. „Не може да продавате разказите си за публикация или театрална продукция без изричното разрешение на Института за хепъри.“ Подписвам се. „Съгласието е пълно, и окончателно.“ Подписвам се. „В противен случай наказанието е смърт.“ Подписвам и слагам дата.

Директорът следи внимателно всеки ловец поотделно, докато подписваме. Очите му приличат на черни дупки, изсмукващи наблюдения с хлъзгавата си остра проникателност. Никога нищо не пропуска, не прави грешни предположения. Когато подавам сгънатите документи, усещам как приковава поглед към мен като внезапно засякъл телбод. В мига преди да ги вземат от ръката ми, те се полюшват от леко потрепване. Бързо поглежда помръдналите документи. Мога да усетя и без да го виждам, по пронизващата студенина върху китката ми, където е спрял очи. Стисвам документите по-силно, за да не се движат.

Тогава усещам, че е отместил поглед, хладът се изпарява от китката ми. Насочил се е към следващия ловец.

След като документите са събрани, той продължава, без да губи и миг.

— Повечето от онова, което е известно за хепърите, е по-скоро измислица, отколкото факт. Време е да развенчаем митовете.

— Първи мит: Те са диви зверове по природа и при тях винаги съществува риск за бягство, факт: Опитомяват се лесно и изпитват силен страх от неизвестното. Истината е, че през деня, докато ние спим и куполът се вдига, никой не ги надзирава и те се движат без ограничения. Свободни са да отидат навсякъде, докдето ви стига погледът, могат да избягат далече. Ако решат. Но те не го правят. Естествено, причините са разбираеми. Ако хепър остане извън защитата на купола, настъпи ли нощта, превръща се в дивеч. До два часа ще бъде надушен, повален и погълнат. Всъщност това се е случвало. Един или два пъти. — Не влиза в подробности. — Втори мит: Те са пасивни и смирени, предпочитат да се предадат, отколкото да се борят. По ирония на съдбата този мит беше потвърден по време на предишния лов, когато хепърите не оказаха ни най-малка съпротива. Исторически документи от този лов отразяват тяхната безполезност: първо, при началното бягане се оказаха бавни и дезорганизирани; второ, послушно се предадоха в момента, в който ги обкръжихме. Въпреки че бяхме на три километра разстояние, те просто се отказаха. Спряха да бягат. Когато ги настигнахме, не само че никой не се отбраняваше, а и никой дори не вдигна ръка. Буквално легнаха на земята и чакаха да ги хванем. Проучванията ни доказаха обаче, че хепърите могат да бъдат обучени на агресивност. Показаха

изненадваща съобразителност с оръжията, които им доставихме. Примитивни оръжия като копия, ножове, кинжали, брадви. Беше чак умилително, те дори си направиха някакви приспособления от кожени каиши, които надяваха през врата си като един вид защита. Горките наивни създания. — Понечва да почеше китката си, но спира. Записва бързо нещо в бележника си. — Не знаем със сигурност откъде са взели кожата. Могат да бъдат изненадващо изобретателни.

Седим неподвижно, докато приключи с писането. Затваря тефтера със замах и продължава да говори:

— Трети мит: В тяхната общност доминират мъжете. Това е още един от митовете, затвърден при предишния лов. Всички сте чували за това, че винаги ги ръководят мъже — безрезултатно; мъжете са онези, които вземат всички решения — до едно погрешни, както ни е известно. Жените по природа само ги следват. Последователи. Покорни. Мислехме, че това е генетично обусловено: мъжете доминират, жените се подчиняват. Проучването ни обаче показва някои изумителни резултати. В момента имаме пет хепъри в плен и всички, с изключение на един, са мъже. Четирима мъже и само една жена. Можете ли да познаете кой е лидер? — Очите му проблясват от възбуда. — Това е едно от най-изненадващите открития. Всъщност точно аз пръв забелязах тази тенденция. Още в началото, когато хепърите бяха съвсем малки, жената хепър винаги беше първа във всичко. Лидер по природа. И днес без съмнение тя е водачът в групата. Те очакват от нея... ами всичко. Където отиде тя, те я следват. Каквото и да им нареди, те изпълняват. По време на лова, ако искате да обезглавите противника, справете се първо с жената. Без нея групата бързо ще се разпадне. Тогава лесно ще ги изловите.

Облизва устни.

— Всъщност всички вие видяхте момичето по телевизията, тя изтегли последното число. Това, разбира се, не беше предвидено. Не бихме показали жена в ефира, особено толкова млада. Знаем как въздействат младите жени хепъри на хората. Беше предвидено да е малко момче хепър. Но тя... преди да се осъзнаем, тя взе положението в ръцете си и застана пред камерата. Това момиче... — Думите му се губят в слюнка. В ъгълчетата на устата му се събират лиги. Погледът му е зареян; замечтал се е. Когато заговаря, тонът му е изпълнен с копнеж. — Сигурно е вкусна, така че...

Излиза от унеса си с бързо отмятане на главата.

— Отчитам грешката и съжалявам. Длъжностното лице, което допусна това, вече не е сред нас.

Почесва китката си един-два пъти.

— Има и още митове — продължава той — и още открития, които ще споделим с вас през следващите няколко дни. Засега обаче осмислете това, което ви казах. Използвайте тези знания в лова: първо, хепърите се страхуват от неизвестността, и второ, могат да бъдат обучени да бъдат агресивни. Няма нищо против да ги ръководи жена. Или поне тази.

Плъзва се по-навътре в мрачния си ъгъл; тъмнината го поглъща. През следващите няколко минути нищо не се случва. Никой не помръдва и не говори. Седим с безизразни лица и празни погледи. Чакаме някой, нещо да наруши мълчанието.

Тогава го усещам. Като убождане по тила: някой отзад ме гледа натрапчиво. Последното, което трябва да направя само в краен случай — чувам баща ми да ме наставлява, — е да се обърна. Ако се извърна рязко, след като останалите стоят неподвижно, само ще привлека внимание. Нежелано внимание, ако изобщо може да съществува някакво друго.

Боцкането обаче продължава и аз не издържам. Пускам химикалката си на земята и бързо поглеждам назад, когато се навеждам да я взема.

Това е Ашли Джун с убийствено зелените си очи, осветени от живачната лампа. Седи точно зад мен. Почти се стряскам — стряскане е, когато инстинктивно подскачаме от страх, — но успявам да потисна реакцията си. Притварям очи — баща ми ме научи да правя това, за да съм сигурен, че не съм се ококорил — и се обръщам.

Дали тя видя, че се стреснах? Видя ли, че се стреснах?

Има някой на катедрата. Оная с фееричната рокля от вчера.

— Как сме тази вечер? Забавляваме ли се? — Вади бележник, поглежда в него и вдига поглед усмихната. — Графикът ни тази вечер е пълен. Първо ще направим обиколка на комплекса, за това ще ни е нужна почти цялата нощ. После, ако времето и тъмнината позволяват, ще завършим с посещение в селото на хепърите, което е разположено само на три километра от главната сграда. Ако се забавим и изгревът наближи, ще го оставим за утре. — Поглежда към всеки от нас и

изпитателно проучва израза на лицата ни. — Нещо ме кара да мисля, че няма да допуснете това да се случи. Какво ще кажете да започваме?

През следващите няколко часа следва тягостна чак до затъпяване обиколка на съоръженията. Просто безцелно тътрене по тъмни безкрайни коридори. И пустота. Това е, което ме поразява най-силно: колко е неподвижно и празно всичко — стаите, коридорите, застоялият въздух, който вдишваме, все останки от една по-оживена и активна епоха. Придружителите ни следват мълчаливо. На втория етаж са настанени служителите и ловците, така че го подминаваме. Третият етаж е посветен на науката, по разбираеми причини: по цялото му протежение са разположени S4 лаборатории. Етажът е пропит с миризма на мускус и формалдехид. При все че водачката ни говори разпалено за всяка лаборатория — в тази се изучавало окосмяването на хепърите, в онази се изследвал смехът на хепърите, в трета пеенето на хепърите, — очевидно е, че вече не се използват.

— Нали сте наясно, че всичко това си е една шашма?

— Моля?

Обръщам се към възрастния мъж до мен. Един от ловците. Намираме се в лаборатория, в която са проучвали окосмяването и ноктите на хепърите. Мъжът се навежда към мен, мършавото му тяло се килва като счупен молив, навежда глава към нокти на хепър, експонирани в стъклена витрина. Плешивата му глава лъщи като стъклото, само дете има няколко бръчки по челото. Няколко рехави кичура коса са праметнати върху голото му теме и приличат на перести нощни облаци пред луната. Сами сме в дъното на лабораторията; останалите са се струпали в предния край, където (очевидно) са изложени по-вълнуващите експонати на косми от хепъри.

— Шашма — прошепва.

— Тези нокти?

Той поклаща глава.

— Цялата обиколка. И обучението.

Отмествам се встрани и го поглеждам. За пръв път го виждам отблизо, по-възрастен е, отколкото мислех. Косата му е по-рядка, бръчките по-дълбоки, гърбът по-силно превит.

— За какво ни е обучение? — Тонът му е мрачен. — Нека ни пуснат най-сетне при хепърите. Ще ги погълнем за една минута. Не ни е нужно обучение. Имаме инстинкти и апетит. Какво повече се иска?

— Трябва да се отложи във времето. Да предвкусим мига. Очакването е половината от удоволствието.

Сега той се обръща да ме погледне. Погледът му е бърз, но изпитателен. Чувствам се чак засмукан от мозъка му, който ме преценява. После усещам и одобрението му.

Наблюдавам го от предишната нощ. Изпъква сред останалите и вече знам защо. Не желае да бъде тук. Всички останали ловци (освен мен, разбира се) са изпълнени с възторг от това, че буквално са спечелили лотарията на живота си. Той обаче тътри крака, погледът му не блести от радост като тези на останалите, цялото му тяло излъчва съпротива. Накратко, показва това, което изпитвам аз. Хрумва ми нещо, но отбутвам тази мисъл на мига: Не може да е хепър. Истински хепър (като мен) би прикривал чувствата си (както правя аз), а нямаше да ги развява като мръсно бельо пред всички.

Докато го изучавам — скованата му от артрит походка и смаляването от старостта, — ми просветва защо е толкова мрачен. Знае, че няма никакъв шанс. Не и пред младите ловци, които ще бъдат по-бързи и по-точни от него. Докато стигне до хепърите, от тях няма да са останали дори костите, за да ги оглозга. Този лов на хепъри е мъчение за него, да си толкова близо и толкова далече в същото време. Не се учудвам, че е огорчен. Той е изгладнял старец, попаднал на банкет с пълното съзнание, че за него няма да останат дори и трохи по пода.

— Тук става нещо повече от видимото на пръв поглед — казва, все още наведен към стъклената витрина.

Не знам какво да отговоря, затова го чакам да продължи. Той обаче не го прави; потътря се към предната част на лабораторията и се присъединява към останалите, като ме оставя сам.

След като разглеждаме лабораториите на третия етаж, водят ни на четвъртия. Минаваме набързо; там няма нищо за гледане, само поредица от класни стаи със столове, обърнати върху чиновете. В края има зала. Надничаме през вратата, за да я погледнем. Подушвам влага и мръсотия. Никой не поема риска да влезе и продължаваме.

Накрая стигаме до последния етаж, петия. Контролният център е разположен по цялата му дължина и ширина. Глъчката наоколо силно контрастира с мъртвилото по долните етажи. Очевидно всичко е съсредоточено тук. Има компютри и телевизионни екрани по цялото протежение на помещението. Служителите са ангажирани, движат се с папки в ръце между бюрата, кабинките и компютрите. Всички са мъже, облечени в тъмносини едноредни сака с остър ревер и две цепки на гърба, добре скроени и точно по мярка. Отпред са с по три копчета, които проблясват на светлината на живачните лампи. Интересни сме им и виждам, че ни поглеждат скришом. Все пак ние сме ловците на хепъри. Ние сме тези, които ще се нагостят с кръвта и месото на хепърите.

Вместо бетонови стени от пода до тавана се издигат огромни витрини, които осигуряват почти пълна 360-градусова гледка навън. От тази височина сякаш се носим над осветените от луната полета, простиращи се пред нас.

Групата се приближава до прозорците, които гледат на изток. Куполът. Всички искат да зърнат купола.

В далечината изглежда малък, подобен на разполовено топче за игра, леко проблясващо под звездите.

— Нищо няма да видите — казва един от придружителите — През нощта само спят.

— Никога ли не излизат?

— Не и през нощта.

— Звездите ли не им харесват?

— Хората. Не обичат хората да ги оглеждат.

Взираме се мълчаливо.

— Сякаш знаят, че ги наблюдаваме — прошепва един от ловците.

— Обзалагам се, че и те ни гледат. От някоя от онези колиби.

Точно в този момент.

— Сега спят — казва придружител.

Всички пристъпваме напред с надежда да видим някакво раздвижване. Нищо обаче не помръдва.

— Чух, че куполът се отваря при изгрев-слънце.

Придружителите се споглеждат, не знаят дали им е разрешено да отговорят.

— Да — казва един от тях. — Има светлинни сензори, които отварят купола. Той се издига над земята два часа преди да се смрачи и се прибира надолу един час след зазоряване.

— Значи не може да се отвори ръчно? — пита Ашли Джун. — От тук? Няма ли бутон или лост, които да могат да го издигнат?

Следва дълго напрегнато мълчание.

— Не. Всичко е автоматично — отвръща един придружител. — Нищо не зависи от нас. — Понечва да каже още нещо, но се спира.

— Имате ли бинокли?

— Да. Но няма нищо за гледане. Хепърите спят до един.

Всички са толкова погълнати от купола, че никой не забелязва как Ашли Джун се измъква.

Освен мен.

Следя я с крайчеца на очите си и се обръщам чак когато изчезва от периферното ми зрение.

Тя се изнизва към задната част на помещението, където до стената има три реда контролни монитори. Под тях седи служител, който мести бавно глава настрани, нагоре и надолу, за да обхване картината им. Тя застава близо зад него и бавно се примъква напред, докато няколко кичура коса докосват леко челото му от едната страна.

Той бързо се отмества вдясно. Тя почесва китката си, извинява се и се почесва по-силно, за да изглежда, че станалото е незначително и случайно. Още седнал на стола, той се извърта да я погледне и после се изправя. Има детско лице и е неопитен, със замъгленото си от напрежението зрение не може веднага да види какво има пред него. Млада дама, прекрасна при това. Този мъж, чийто свят се изчерпва с безкрайно виране в екрани, е малко смутен от тази неочаквана физическа близост. Ашли Джун чеше китката си още по-усърдно, за да го накара да се отпусне. Минава известно време и той започва да се чеше в отговор, в началото предпазливо, а после по-бързо и уверено. Погледът му започва да се фокусира и избистря.

Тя казва нещо, но съм твърде далеч, за да чуя. Служителят отговаря, тялото му започва да се изпълва с енергия и той сочи различни монитори. Тя пита още нещо, извърта бавно тялото си към мониторите, приближава се към мъжа. Той забелязва. Когато ѝ отговаря, клати глава ентусиазирано над тесните си рамене.

Няма съмнение, много я бива да флиртува. И е намислила нещо.

Вдига дългата си ръка и посочва към един от мониторите. Протяга я нагоре без никакво усилие като удивителна в края на изречение, в което се казва: „Аз съм прелестна!“ На мен тази ръка винаги ми е въздействала през годините, в които седях зад нея, особено през летните месеци, когато носеше блузки без ръкав и имах възможност да видя цялата дължина на прекрасните ѝ изваяни ръце. Не бяха нито твърде слаби, нито твърде закръглени, а с идеални пропорции и форма, от тях струяха едновременно увереност и грациозност. Дори бледите лунички, с които е осеяна кожата им, експлодиращи в съзвездие от точки на мястото, където изчезват под блузата ѝ, са по-скоро мамещи, отколкото белег за несъвършенство.

Бавно се приближавам до Ашли Джун и се настанявам зад една тънка колона. Надничам зад колоната; приближила се е още повече до мъжа. Над тях образите от охранителните камери светят слабо. Поне половината от тях са насочени към купола.

— Не мога да повярвам, че работят постоянно.

— Двайсет и четири часа, седем дни в седмицата — отвърща гордо той.

— И тук винаги има някой, който наблюдава мониторите?

— Ами преди имахме дежурен тук. Но стана... имаше промени в политиката.

— Промени в политиката?

Настава дълга пауза.

— О, хайде, можеш да споделиш с мен — уверява го Ашли Джун.

— Не казвай на никого — предупреждава я служителят едва чуто.

— Добре. Ще бъде наша тайна.

— Някои от дежурните много се заплесваха по хепърите и...

— Да?

— Загубвах си разсъдъка, полудявах от копнеж. Втурвах се към селото на хепърите.

— Но нали е затворено от купола?

— Не, не разбираш. Те хукваха натам през деня.

— Какво?

— Право от този стол. В един момент се взират в мониторите, а в следващия тичат по стълбите към изходите.

— Въпреки изгарящото слънце?

— Сякаш забравяха за това. Или пък вече не е имало значение за тях. — Пак млъква. — Затова се наложиха промени. Първо, никакви записи, защото някак по улиците плъзнаха контрабандни записи. И второ, всички напускаме етажа преди зазоряване.

— И тук няма дежурен по цял ден?

— Не само че няма дежурен, но погледни, няма щори на прозорците. Демонтираха ги. Сега денем слънцето грее. Най-добрата защита. Никой не идва след зазоряване. Никой.

Следва мълчание и точно когато си мисля, че разговорът е приключил, Ашли Джун отново задава въпрос:

— А какъв е онзи голям овален син бутон?

— Не бива да казвам.

— О, хайде, на мен може.

Нова пауза.

— Както другото, което ми каза и за което с всички сила можеш да бъдеш уволнен, ще запазя и това в тайна — изрича Ашли Джун, този път със заплашителна нотка в гласа.

— Задейства системата за заключване — измърморва сухо той след малко.

— Какво е това?

— Заключва сградата, всички входове, щори, всички прозорци. Не може да се излезе навън, ако е активен. Натиска се за задействане и отново за прекъсване...

Гласът му заглъхва с приближаването на групата, която се е преместила от прозорците и се тътри нестройно по посока на мониторите в дъното. Отстъпвам назад и се вливам в нея. Никой не забелязал отсъствието ми. Така мисля.

Когато групата стига до мониторите, служителят вече е на мястото си, върти глава настрани и нагоре-надолу. Един от придружителите обяснява монотонно за работата на мониторите, как всеки квадратен сантиметър от института се наблюдава от камери. Никой обаче не го слуша, всички са се втренчили в купола на мониторите. Още търсят хепъри.

Освен мен. Аз гледам Ашли Джун.

Тя отново се е отделила и се разхожда. Или поне се преструва, че това прави. Нещо в начина, по който се движи — може би

извърщането на главата, за да прочете някой документ по бюрата, или навеждането, когато минава покрай контролното табло с всичките ключове и бутони по него, — изглежда преднамерено и целенасочено. Освен това се опитва да остане незабелязана, а това е почти невъзможно. Тя е ловец на хепъри, жена е, красива е. Видът ѝ кара мозъка ти да зацвърчи. Не след дълго всеки мъж сред служителите наоколо я е забелязал. Тя осъзнава това и накрая се предава. Присъединява се към нас пред мониторите и вдига глава нагоре. Стои напълно неподвижна, непроницаема.

Аз се вирам отзад в косата ѝ, спускаща се върху тила — тъмна, с мек блясък. Наумила си е нещо за контролния център. Не мога да се отърся от това усещане. Събира информация. Търси нещо. Трябва ѝ потвърждение. Не съм сигурен. Това, в което обаче съм сигурен, е: играе игра, за която останалите от нас още не са разбрали, че е започнала.

Обядът е късно тази нощ; отдавна минава полунощ, когато ни водят долу, в голяма зала на първия етаж, и ни настаняват около кръгла маса. Никой от придружителите не сяда с нас; те се оттеглят на отделна маса в мрачен ъгъл. Свободни от присъствието им, ловците се разполагат спокойно: облягаме се, изоставили сковаността, ставаме по-разговорливи. На обяд за първи път имам истинска възможност да се запозная с останалите ловци.

Говорим основно за храната. Никога не сме вкушали такива меса, само сме чели за тях. Заек, хиена, сурикат, торбест плъх. Пресен улов от Необятността. Поне така казаха. Гвоздеят на ястията е истинско угощение: гепард, обикновено поднасян на високопоставените лица по сватби. Гепардите се ловят трудно, и то не защото са много бързи — и най-бавните хора могат да надбягат гепард, — а защото рядко се срещат.

Всяко ястие, естествено, е поднесено сочно и кърваво. Обсъждаме как точно усещаме лакомствата върху езика си и превъзходството им над синтетичните меса, с които обикновено се храним. Кръвта се процежда по брадичките ни и капе в чаши отдолу. Когато приключим с храната, ще изпием тази подобна на супа смес от студена животинска кръв.

Това, което ми е най-нужно, го няма на масата: вода. Изминало е повече от едно денонощие, откакто съм пил вода вкъщи, и усещам, че тялото ми е пресъхнало. Езикът ми е грапав и набъбнал, имам чувството, че устата ми е натъпкана с памук. През последния час на няколко пъти изпитвам пристъпи на замайване. Чашата ми постепенно се пълни със смесена кръв. Ще я изпия, защото поне е течна и водниста. Донякъде.

— Чух, че те заврели в библиотеката — казва около четирийсетгодишния мъж, който седи до мен. Набит и широкоплещест, той е председател на СЗХОК (Сдружение за защита и хуманно отношение към конете). Големият му корем се показва над масата. Обозначението ми за него: Бабаита.

— Да — отвръщам, — най-големият недостатък е, че трябва да излизам навън. Вие тук сигурно се забавлявате по цял ден, а аз съм затворен съвсем сам и отегчен до безкрайност.

— Спазването на сутрешен час би ме съсипало — избъбря Бабаита с пълна уста. — Да ти се налага на мига да оставиш всичко и всички, за да се прибереш. И да седиш съвсем сам там, заобиколен от пустиня и слънчева светлина през дневните часове.

— Имаш толкова книги на разположение — подхвърля до мен Ашли Джун. — От какво се оплакваш? Можеш да изучиш техниките за лов и да получиш предимство пред нас.

Забелязвам, че възрастният мършав мъж, с когото се заприказвах днес в лабораторията, съвсем леко почесва китката си. Тъпче в устата си дроб от хиена. Обозначението му: Върлината.

— Чух — намесва се друг ловец, — че библиотеката била на някакъв маргинален учен с шантави теории за хепърите.

Това е жена, която изглежда в добра форма за годините си — по моя преценка някъде към трийсет и пет, опасна възраст с по равно енергия и опит — и седи точно срещу мен; почти не вдига поглед от чинията си, докато говори. Гарвановочерната коса, намазана с гел, подчертава бледото ѝ лице с ъгловата брадичка. Устните ѝ са плътни, поаленели от кръвта, капеща от месото, която сякаш се стича от самите тях по брадичката ѝ. Когато говори, устата ѝ се изкривява на една страна и разкрива част от зъбите ѝ, като че само едната ѝ половина склонява да си направи труда да се раздвижи. Като лениво озъбване. Решавам: Алени устни.

— Къде чу това? — питам.

Алени устни вдига поглед от окървавената си чиния, поглежда ме и ме преценява.

— Кое, за библиотеката? Научих го, защото разпитвах за теб — заявява с овладян тон, труден за разгадаване — и защо са те настанили там. Моят придружител знае всичко. И всъщност е доста разговорлив, ако го предразположиш. Освен това ме уведоми за гледката, с която разполагаш, в случай че започнем да ти съчувстваме.

— Гледката е същата като на всички вас. Само дето аз съм в полето.

— Все пак си по-близо де! — намесва се Бабаита, а кръвта пръска от устата му и тече по брадичката му. Изхвърча парче полусдъвкан заешки дроб и пада до чинията на Алени устни. Преди Бабаита да успее да помръдне, тя сграбчва парчето и го слага в устата си. Той я стрелва със зъл поглед, преди да се обърне отново към нас. — По-близо си до купола. До хепърите.

При тези думи всички глави се обръщат към мен.

Бързо отхапвам голямо парче месо; започвам да дъвча бавно, докато мисля как да спечеля време. Започвам да чеша китката си.

— И на километър и половина дневна светлина от тях. А през нощта непроницаемият стъклен купол ги отделя от мен. Със същия успех можеха да бъдат и на друга планета.

— Това място е прокълнато — заявява Алени устни. — Имам предвид библиотеката. Накрая ще те побърка. Заради късото разстояние. Да си толкова мъчително близо, че да ги подушваш, но не и да стигнеш до тях. Всеки, който е престоявал там достатъчно дълго, е загубвал разсъдъка си рано или късно. Обикновено рано.

— Чух, че така станало с учения — подмята Бабаита. — Една нощ не могъл да устои на желанието. Преди няколко месеца. Поел риска да излезе привечер и се отправил право към купола. Притискал лицето си към стъклото като дете пред магазин за бонбони. Загубил представа за времето и... слънцето изгряло. — Свива рамене — Поне така казват. Никой не е видял как се е случило. Намерили купчина дрехи на половината път от библиотеката до купола.

— Аз чух, че това било истинско избавление — вметва Алени устни. — Бил пълен неудачник. Прегледали проучванията му, след като изчезнал. Тетрадки и дневници, пълни само с глупости.

Пристига десертът, сладолед. Една от малкото храни, за които не е нужно да се преструвам, че ми харесват. Нахвърлям му се бързо, само острата болка в челото ме кара да изчаквам. Останалите ловци продължават да се тъпчат, особено двамата от лявата ми страна.

Те са малко над двайсетгодишни, и двамата са колежани. Неговата специалност е физическо възпитание, а за нея не се знае. И двамата определено са спортни натури. Той е мускулист, въпреки че не се перчи. Тя явно обича да се показва, облечена е с къси панталони, а коремът ѝ е гол. И двамата изглеждат добре, имат гладка кожа, правилни носове и изявени скули. Атлета и Коремни плочки имат еднаква енергична походка, подсказваща природна сила и гъвкавост. Едно е сигурно: те са основните претенденти. Един от тях ще спечели лова. Другият ще довърши каквото остане от хепърите. Не се учудвам, че Върлината е мрачен.

Феерична рокля се появява изненадващо, пронизителният ѝ глас прокънтява през залата като звук от счупена чиния.

— За всички нас ли обядът беше изумителен? — пита. Очевидно за нея е бил: от брадичката ѝ още се стича прясна кръв. — Време е да се отправим към следващата част от обиколката ни. В интерес на истината се движим доста бързо, така че почти сме изпълнили графика си за нощта. Ай, ай, ай, май всички ще трябва да позабавите темпото. Нищо няма да научите с тази главоломна скорост!

Виждам, че Върлината ме стрелва с разбиращ поглед, сякаш ми казва: „Туйто. Цялата работа е безсмислена и излишна“.

— И тъй — продължава Феерична рокля, — единственото, което остана от програмата ни за нощта, е посещение до купола. Ще бъде истинско удоволствие. Имайте предвид, че най-вероятно няма да видим хепъри, защото те спят през нощта, но ароматът им се усеща много остро там. Истинска мечта.

Няколко вратове изпукват.

— Е? Ще поемаме ли?

При това подканяне всички ставаме и изчакваме придружителите си. После тръгваме.

По бързите ни стъпки, докато слизаме по стълбите; от силата, с която бутаме вратите на излизане; от възбудата, която е изписана дори

по лицето на Върлината; от конвулсивното потрепване на главите ни — отгатвам, че сме развълнувани. Че сме изпълнени с копнеж.

Сякаш по някаква негласна уговорка никой не продумва. Всички мълчим, само обувките ни потропват по мраморните подове, а щом излизаме навън, поемаме леко по тухлената пътека. Никой не отронва и дума дори когато минаваме покрай библиотеката. Само Върлината надниква вътре с любопитство, а после поглежда към мен, като вероятно се чуди защо точно мен настаниха тук. Когато тухлената пътека свършва и стъпваме върху прашния чакъл на Необятността, сякаш всички сдържат дъха си, оставаме безмълвни.

— Никога не остарява — казва накрая един от придружителите.

При тези думи се завързваме още повече.

Тревожа се, че всеобщата възбуда ще накара всички да се затичат. Тогава ще се открия от групата. Ще бъда разкрит. Защото не мога да тичам, не и така пъргаво като останалите. Не съм дори наполовина толкова бърз или издръжлив. Още си спомням как в първи клас съучениците ми ме подминаха и се изгубиха в далечината, а аз се тътрех, сякаш газех в локва от живак. Винаги падай, учеше ме баща ми, преструвай се, че си се спънал и си навехнал глезена си. Така ще се изключиш от надпреварата.

— Хей — казвам, без да се обръщам конкретно към някого, — няма начин да влезем в купола, нали?

— Не — отвръща моят придружител.

— И най-вероятно няма дори да видим хепъри, нали?

— Не. Те спят по това време на нощта.

— Значи ще видим същото, което виждаме сега, но по-отблизо?

— Какво?

— Ами само кирпичени колиби, езеро и простор за пране. Нали така?

— Да.

— Скука — отсичам дръзко.

Групата се хваща на това, поне достатъчно, че вълнението им малко да поутихне. Забавят крачка.

След петнайсет минути приближаваме купола. Размерът му от това разстояние ме изненадва: издига се много по-високо и покрива много по-голяма площ, отколкото ми се стори първоначално. Алени устни започва да потреперва пред мен. Раменете на Коремни плочки

започват да се повдигат нагоре, сковават се от вълнение. Атлета до нея вирва нос, за да подуши въздуха.

— Подушвам ги, подушвам хепъри — провиква се Върлината и дрезгавият му глас отеква в тишината на нощта. И останалите вдигат глави с пукане на вратовете и започват да душат нагоре и настрани.

След около петдесет метра достигат повратната точка и хукват дружно напред. Аз се мъкна след тях, тичам бързо, колкото мога.

Очертанията им са неясни, представляват сбирщина от черни трептения и сиви петна, с препускащи крака и веещи се напред и настрани ръце. В движенията им няма елегантност и стройност, само произволно размахване, тичане и скачане.

Настигам ги чак когато са се лепнали за стъклото, прекалено са вгълбени, за да забележат закъснението ми. Под купола има десетина кирпичени колиби. Те са разположени равномерно по терена, половината са струпани край езеро. Езерото е забележително: първо заради това, че е наред пустинята, но също и заради идеалния кръг, който описва. Без съмнение е изкуствено.

До технологичното съвършенство на езерото и купола колибите приличат на праисторически останки. Стените са криви и надупчени, прозорците са малки, без рамки. Всяка колиба стои върху два реда правоъгълни, грубо съединени камъни.

— Нищо не се вижда вътре — казва Бабаита.

— Сигурно и без това всички спят — отбелязва един от придружителите.

— Ала поемете дъх, аз ги подушвам. По-силно от обикновено — подканя придружителят ми, застанал до мен.

— Съвсем слабо — обажда се друг придружител в края на групата.

— Не е толкова слабо — упорства моят придружител. — Тази вечер се усеща особено силно. Май доста са потичали и са се изпотили. — По лицето му пробягва смръщена гримаса. Обръща се към мен и отново вдишва. — Много силно се усеща. Странна работа.

Напрягам се да запазя спокойствие. Миризмата идва от мен, знам го, но не мога да помръдна или да променя нещо. Затова се опитвам да го разсея. С въпроси.

— Колко е дълбоко това езеро?

— Не се знае — отвърща той. — Предполагам, достатъчно, за да се удавиш. Но досега никой хепър не се е удавил. Тези са като риби.

— Няма как да е естествено, нали? — питам.

— Сред нас има гений — подхвърля Върлината и се изплюва на твърдата земя.

— Този купол пропусклив ли е? — внезапно пита Коремни плочки. Досега все е мълчала и ми е нужна секунда да осъзная, че този приятен глас е неин. — Защото със сигурност ми мирише на хепър. По-силно и от ароматизаторите, които продават.

— И през последните минути като че ли се засили — добавя Атлета.

— Трябва да е пропусклив. Наистина ги усещам! — вълнува се Коремни плочки.

— Не бях сигурен, но въздухът наистина е наситен с миризмата им... — промълвява разсеяно придружителят ми. — Денят беше отдавна, преди повече от осем часа. Не трябваше ли ароматът да се е разнесъл? — Ноздрите му се движат, блестят от влага. Насочват се към мен като разширени от почуда очи.

Отделям се от групата.

— Ще се разходя около купола да видя дали не се вижда нещо от другата страна.

За щастие никой не тръгва след мен. От другата страна, скрит зад колибите, си плюя на ръцете и започвам силно да търкам подмишниците си. Доста е гнусно, но алтернативата е да ме разкъсат на парченца.

Когато се връщам при групата, те се канят да си тръгват.

— Миризмата изчезна — мрачно ме уведомява Върлината — и няма нищо за гледане. Всички хепъри спят.

Тръгваме обратно и влачим унило крака. Никой не продумва. Аз вървя последен по посока на вятъра.

— Звездна нощ — заговаря ме някой.

Ашли Джун застава до мен.

— Твърде ярка ми е — отговарям.

Тя двусмислено почесва китка с вдигнат поглед.

— Тези хепъри са точно като животните в зоологическата градина — казва тя, — спят през цялото време.

— Придружителите твърдят, че са притеснителни по природа.

— Глупави животни — процежда през зъби, — те губят.

— Как така?

Изненадва ме, като забавя крачка и се изравнява с мен.

— Помисли си — казва със свойски тон. — Колкото по-добре жертвата познава ловеца, толкова повече предимства има в стратегията си. Ако бяха будни, щяха да разберат колко сме, колко от нас са жени и колко мъже, възрастта ни...

— Предполагаш, че знаят за лова.

— А как иначе? Раздали са им оръжия.

— Това не означава нищо. А и стратегически предимства изобщо няма да им помогнат. Така или иначе, ловът ще приключи най-много за два часа.

— Един час, щом аз участвам — прошепва. Ясно е, че иска само аз да я чуя. Отдръпвам се и я поглеждам. Откакто сме в Института за хепъри, тя е по-малко наперена, изявява се по-малко като старлетката, която познавам от училище, не се набива на очи. Естествено, още привлича внимание, като се има предвид колко е привлекателна, но не го демонстрира, както прави в училище.

Откъм Необятността духа лек ветрец и вдига няколко кичура коса към бледите ѝ скули. Очите ѝ, подчертани от студената нощна светлина, изглеждат неспокойни. Изведнъж се навежда, за да върже връзките си. Спирам с нея. Бави се, като развързва и после връзва отново и връзката на другата си обувка.

Докато се изправи, групата се е отдалечила.

— Знаеш ли, много се радвам, че си тук — отронва меко. — Толкова е хубаво да имаш... приятел.

Шумът от пустинния вятър изпълва тишината между нас.

— Според мен трябва да действаме като отбор — продължава тя. — Мисля, че наистина можем да си помогнем един на друг.

— Сам се справям най-добре.

Тя замълчава.

— Чете ли за лова отпреди десет години?

— Да, както и за всички останали — лъжа аз. Бях отбягвал всяка книга, всяка статия, изречение или дума.

— Аз направих проучване относно лова По-задълбочено от всеки друг. С един вид религиозно вдъхновение. Бях обсебена от тази тема в продължение на години. Четох книги, абонирах се за списания,

прерових библиотеките. Дори слушах радио предавания с участието на предишни победители, които, макар и яки физически, си бяха доста тъпи. Просто исках да ти кажа, че каквото и да научиш през следващите няколко дни, аз вече го знам. Знам го от години.

— Ще го имам предвид — казвам без идея накъде води този разговор. Но тя не лъже. Членува във всички възможни организации и клубове в училище, свързани с хепъри.

— Слушай. Това е обществена тайна. Повечето тук са наясно с това, но ти май не си, така че нека те посветя. Тайната е в съюзяването. Победителят винаги е от най-силния съюз. Доказано е в предишния лов, а и в другите преди него. Ако имаш добър екип, постигаш добри резултати. Просто е.

— Защо не се съюзиш с някого от останалите ловци? Всички знаят, че първичната сила и атлетичните умения са най-силните качества при лова. А другите ловци са по-силни съперници от мен в това отношение. Двамата колежани например: те са спортни натури и демонстрират добри физически данни. Дори и предпазливият старец е по-добър ловец от мен; може и да няма много сили, но компенсира с хитрост. Ами жената — май и тя се справя добре. Има и двете качества: едновременно е лукава и доста сръчна. Бихте си паснали добре.

— Всичко се основава на доверието. Само на теб мога да се доверя тук.

— Добре, довери ми се за това. С мен ще загубиш.

— Защо не искаш дори да опиташ?

— Разбира се, че искам! Искам тези хепъри колкото и всички останали. Обаче съм реалист.

— Слушай — казва тя и слага ръка на гърдите ми, за да замълча. — Можеш да действаш сам, без да имаш никакъв шанс, или да бъдем екип, тогава може би ще имаме шанс. Но ти се впускаш в това без никакъв план и накрая ще останеш с празни ръце.

Права е, но не по начина, по който си мисли. Защото знам по-добре от всеки друг, че без стратегия ще загубя. И то не само лова. Ще загубя живота си. Без стратегия ловът ще покаже какъв съм всъщност.

Имам план и той е прост: да оцелея. Това е. В следващите няколко нощи ще се скатавам, без да привличам внимание. А в нощта преди лова ще симулирам травма. Счупен крак. Всъщност няма да

стане само със симулиране — ще трябва наистина да си счупя крака. Ще вдигна голяма врява за лошия късмет, заради който няма да мога да участвам в лова. Ще се дърпам, ще ритам и ще се тръшкам пред служителите, докато останалите ловци се отдалечат, а аз лежа в леглото с гипсиран крак. Така че тя е права: нужен ми е план. И вече имам такъв. Но в него не влиза отборна игра с нея.

— Виж, разбирам. Но... сам се справям по-добре.

Струва ми се, че виждам проблясване в очите ѝ, сякаш нещо се пречупва.

— Защо продължаваш да се държиш така с мен?

— Как?

— Отхвърляш ме. През всичките тези години.

— За какво говориш? Дори не се познаваме толкова добре.

— И каква е причината? — пита тя и се отправя напред към групата, бризът развява косата ѝ.

Противно на здравия разум ускорявам крачка, за да я настигна.

— Чакай, чуй ме.

Тя се обръща към мен, но не спира.

— Трябва да поговорим. Права си.

— Добре — отговаря тя след малко, — но не тук. Има твърде много любопитни очи и уши. Да спрем пред библиотеката.

Придружителите ни не са особено доволни от това.

— Не са позволени отклонения от протокола — декламират и двамата почти едновременно.

Не им обръщаме внимание; когато групата минава покрай библиотеката, ние се отделяме и влизаме през входната врата. Придружителите ни вървят намусено подире ни. Знаят, че не могат да направят почти нищо, за да ни спрат.

Минаваме през фойето и спираме до гишето за раздаване на книги и материали. Придружителите застават до нас. Взираме се едни в други.

— Е — казвам на Ашли Джун след дълга пауза, — малко е неловко.

Тя навежда главата си към мен с особен блясък в очите.

— Разведи ме наоколо — казва и стрелва придружителите със студен поглед. — Насаме. — Минава покрай масите и столовете към главната зала и разглежда подредбата и мебелите. — Значи това е

курортът Шангрила, за който толкова се приказва — изрича, стъпила върху износения килим на цветя по средата на обширното помещение.

— Как стана така? — питам — Преди няколко часа всички описваха мястото като самотен зандан, а сега се превръща в курорт? Всъщност бих предпочел да съм в главната сграда — лъжа аз и се приближавам до нея. Придружителите за щастие не ни следват.

— Повярвай ми, не е така. Постоянните препирни, оплакванията, тази дребнавост, дебненето... и говоря само за служителите. Твърде потискащо е. Не бих имала нищо против да се махна оттам. И от постоянните въпроси.

— Въпроси?

— За теб. Хората се чудят защо си настанен отделно, защо получаваш специално първокласно отношение. А след като знаят, че учим в едно училище, предполагат, че те познавам добре. Не спират да ме обстрелват с въпроси за теб. Какъв си, за миналото ти, дали си умен, до втръсване.

— А ти какво им казваш?

Погледът ѝ среща моя, първо със сериозно изражение, а после с изненадваща нежност. Тръгва към френските прозорци, най-отдалеченото от придружителите място, и ми кимва да се приближа. Заставам до нея при прозорците. Сега, достатъчно далеч от придружителите, сме само двамата, облени от сребристия блясък на луната. По-малко сковани сме, дишаме по-леко.

— Казвам им каквото знам — отговаря, загледана през прозореца, и се извъръща към мен. Очите ѝ, окъпани от лунната светлина, са лъчисти, с ясно очертани и бистри ириса. — А то не е много. Казвам им, че си малко загадъчен, че си самотник и държиш да останеш такъв. Че си невероятно умен, въпреки че се опитваш да го криеш. Как въпреки че всички момичета те заглеждат, не излизаш с никоя от тях. Питат дали някога сме били заедно, а аз им казвам, че не.

Поглеждам я бързо. Тя среща погледа ми с някакво тихо отчаяние, сякаш се страхува да не се отдръпна твърде бързо. Нещо започва да витае във въздуха. Не мога да го обясня по друг начин, освен че осезателно се усеща едновременно гореща възбуда и успокояваща мекота.

— Ще ми се да можех да им кажа нещо повече — прошепва тя. — Ще ми се да те познавах по-добре. — Тя се обляга на прозореца,

сякаш внезапно я е налегнала умора.

Точно това отпускане, като че се предава, кара нещо у мен да се пречупи като парче лед през първия пролетен ден. Бледата ѝ, огряна от луната кожа блести като алабастър; внезапно ме обзема силно желание да прокарам длани по ръцете ѝ и да усетя хладната ѝ гладка плът.

Взираме се навън в продължение на няколко минути. Нищо не помръдва. Лунен лъч пада върху далечния купол и той заискрява като скъпоценен камък.

— Защо чак сега разговаряме за пръв път? — Тя вдига ръка и прибира кичур коса зад ухото си. — Винаги съм искала да го направим, знаеш това. Мисля си за стотиците възможности, които сме пропуснали.

Продължавам да гледам навън, не мога да срещна погледа ѝ. Сърцето ми обаче бие по-бързо и силно от дълго време насам.

— Чаках те в онази дъждовна нощ — казва с едва доловим глас. — Почти час пред главния вход. Съвсем се намокрих. Какво направи, през задната врата на училището ли се измъкна? Беше преди няколко години, но все пак... забравил ли си?

Втрещвам се в планините на изток, нямам смелост да я погледна. Искам да ѝ кажа, че не съм забравил; че не минава и седмица, без да си представям, че съм взел друго решение. Че съм излязъл от класната стая, след като звънецът е бил, отишъл съм при нея пред главния вход и съм я изпратил до вкъщи, дъждът се е стичал по панталоните ми и сме джапали в локвите, хванали заедно чадъра над главите си, безсмислен при силния дъжд, но това, че сме мокри, не ни е притеснявало.

Ала вместо да говоря с нея, чувам гласа на баща си. „Никога не забравяй кой си.“ За пръв път осъзнавам какво е имал предвид. Беше друг начин да се каже „Никога не забравяй кои са те“.

Не казвам нищо, само се вирам в звездите, светещи жалко и самотно. Събрани толкова наблизко една до друга, блясъкът им се докосва, застъпва се; близостта им обаче е твърде измамна, те са разделени от хиляди милиони светлинни години празнина.

— Не съм сигурен... че разбирам за какво говориш. Съжалявам.

Тя не отговаря веднага. После извъръща бързо глава настрани и кестенявата коса покрива лицето ѝ.

— Тази вечер е много светла — продумва с пресекващ глас и слага чифт големи овални лунни очила. — Мразя пълнолунието.

— Да се дръпнем от прозорците — предлагам и се отместваме обратно към килима, където придружителите могат да ни чуват.

Стоим неловко един срещу друг. Моят придружител пристъпва напред.

— Трябва да се върнем при групата. Време е за вечеря.

На вечеря у повечето от нас се усеща умора. Подхващаме само посредствени разговори, нищо общо с бърборенето на обяд. Притеснявам се за миризмата си и тайно подушвам мишниците си от време на време. Храня се бързо, загрижен от близостта си с останалите. Върлината сяда до мен и потрепва от време на време. Не казва нищо, но на няколко пъти ноздрите му се разширяват към мен.

Ашли Джун сяда от другата ми страна. Усещам всяко нейно движение: как приближава лакътя си до моя, вземането и оставянето на приборите, люшването на косата ѝ, когато я хваща на опашка, за да не се топи в чашата за кръвта. Най-силно усещам мълчанието ѝ. Щом я погледна, ме изпълва копнеж. Трябва да се махна от нея, за да не усети миризмата ми.

По средата на вечерята съм ужасно притеснен от миризмата си. Колкото повече се тревожа, толкова по-силно започвам да я излъчвам. Трябва да се измъкна тихо и бързо. Ставам; всички погледи на масата мигновено се приковават в мен. Отдалечавам се от масата, оглеждам се за придружителя си, който седи на масата си някъде в мрака. Появява се след малко откъм гърба ми.

— Всичко наред ли е?

— Да. Ще тръгвам към стаята си. Притеснява ме изгревът.

Той поглежда часовника си.

— Има още цял час.

— И все пак съм малко загрижен. Не искам да рискувам да се окажа навън по изгрев.

Всички на масата гледат към нас.

— Уверявам ви, никога не бъркаме часа на изгрева и залеза — казва той.

Навеждам поглед, осъзнавам, че дори не е нужно да се преструвам на уморен. Изтощен съм до смърт.

— Ако не е предвидено още нещо за вечерта, смятам да се оттегля рано. Чувствам се уморен.

Усещам, че се е втренчил, в мен и се опитва да разбере.

— Ами храната... ще бъдат поднесени още редица сочни ястия.

Разбирам какво става.

— Знаеш ли, не е нужно да ме придружаваш. Остани и хапни. Нахрани се. Сериозно. Знаем как да стигна. Два етажа надолу, наляво по коридора, надясно, пак вляво и излизам през двойната врата с герба на Института.

— И не искате да останете за десерта?

— Не, достатъчно ми е, благодаря.

— Но предстои да поднесат най-отбраните и кървави меса!

— Просто съм уморен. Наистина не е нужно да се тревожиш за мен.

— Сигурен ли сте, че можете сам да намерите обратния път?

— Напълно.

Тръгвам, преди да е успял да възрази. На излизане поглеждам бързо към масата.

Би трябвало всички да ядат, да не забелязват разговора ми с придружителя, да се тъпчат. Вместо това те ме гледат объркани. Не, повече от объркани са. Шашардисани, а това е чувство, което се загнездва в умовете на хората и те не спират да се чудят.

— Глупак, глупак, глупак — мърморя на себе си надолу по стълбите. Идиот, идиот, идиот, укорявам се наум, докато вървя по коридора. — Малоумник, малоумник, малоумник — избъбрям, щом отворя двойната врата и излизам навън. После гласът на баща ми прозвучава в съзнанието ми: „Не прави нищо необичайно, нищо, което ще те отличи от тълпата. Гледай да не привличаш внимание.“

Дори когато стигам до вратата на библиотеката, не спирам да се ядосвам на себе си: нещастник, глупак, безумец, кретен.

Щом влизам вътре, обхождам пътеките, задните помещения, ъглите, проверявам всеки сантиметър. Безполезно. В библиотеката няма нищо, което да става за пиене, нито капка. В тоалетната, както

във всички бани, има само стойки за хартия. Вече съм сериозно притеснен. Далече от запасите ми вкъщи, от всичките ми пособия за изплъзване — бръсначките ми, шишетата с вода, дезодорантите, четките за зъби, пили за нокти... Положението бързо се влошава. Заради липсата на вода главата ми започва да се замайва. Не мога да се съсредоточа. Върху нищо. Мислите ми са замъглени. Чувствам бодежи. Имам главоболие.

Вдигам ръка. Подушвам мишницата си. Ето. Вече дори аз усещам миризмата. Щом аз мога, могат и те. Не се учудвам, че Върлината и Бабаита бяха толкова разсеяни на вечеря.

Не знам дали някой ме подозира. Може Върлината и Бабаита да са подушили нещо на масата, но мисля, че още не са го свързали с мен. Утре обаче ще воня зверски.

Тръгвам към коженото канапе и се тръсвам на него. Главата ми още пулсира и се мае. Навън започва да се развиделява. Щорите скоро ще се затворят.

Покривам лицето си с ръка, не ми се мисли за това, но знам, че трябва да приема реалността. Планът ми работеше до скоро: не се набивай на очи по време на обучението, счупи си крака точно преди лова. Сега обаче нещата се променят. С апетитната миризма, която излъчва тялото ми, и сухият и грапав като едра шкурка език няма да доживея до лова след четири нощи. Или ще умра от жажда, или ще бъда дивашки разкъсан. По-вероятно второто.

Легнал на канапето, вдървен от тревога, започвам да се унасям. Прилича повече на пропадане в дълбок каньон, отколкото на сън.

Будя се от жажда. Кашлям: хиляди тресчици пронизват пресъхналото ми гърло.

Бавно отмествам ръката от лицето си. Библиотеката е тъмна: щорите са се затворили. Има нещо странно. Още мога да различавам мебелите в библиотеката. Сякаш е запалена свещ.

Невъзможно. Завъртам се и бързо се разсънвам. Виждам светлина.

Ето я. Сноп слънчеви лъчи се процежда от дупка в щорите зад мен. Лъчите минават покрай ухото ми и стигат чак до отсрещната стена на библиотеката. Снопът светлина е пронизващ, прилича на

лазер, сякаш има физическо тегло. Не го бях забелязал вчера. Все пак бях в другата част на библиотеката и спях дълбоко през целия ден.

Приближавам се до щорите. Неуверено протягам ръка към дупката. Отчасти очаквам ръката ми да изсъхне от светлината. Усещам само лека топлина. Дупката в щорите е идеално кръгла, със заоблени ръбове. Много странно. Това не може да е случайно или да е от остаряването на сградата. Тази дупка е нарочно направена — пробита — в щора от закалена стомана с дебелина пет сантиметра. За какво? И от кого?

От лудия учен. Не е трудно да стигна до този извод; никой друг не е живял тук. Но защо би го направил? Такъв сноп светлина не само би попречил на съня на хората, но и сериозно би увредил зрението и стомаха им. Няма логика.

А може би ученият няма нищо общо с това. Може дупката да е пробита от служителите след изчезването му. Но защо? И щом са знаели, че ще ме настанят тук, щяха да я затворят, преди да пристигна. Отново не намирам логика.

Тогава ми хрумва една мисъл, смразявам се.

Поклащам глава, за да я прогоня. Тя обаче се е загнездила в съзнанието ми. И колкото повече мисля за това, толкова по-вероятно започва да ми се струва.

Някой е пробил дупката. Тази нощ.

За да ме провери. Да ме изкара наяве.

За да разбере дали съм хепър.

В това има логика. Тази нощ немитото ми тяло, излъчващо миризма, е събудило подозрение. Но са необходими доказателства, преди да ме обвинят. Тайното пропускане на слънчева светлина през деня е идеално средство. Тайно и изобличаващо. Сноп светлина, твърде малък, за да събуди хепър, но достатъчен, за да разтърси нормалните хора и да ги принуди да се скрият в другия край на библиотеката и да настояват за нова стая още щом се смрачи. Идеалният тест.

Тръгвам по пътеките и се опитвам да пропъдя страха. Прокарвам пръсти по прашните кожени корици. Осъзнавам, че пропускам нещо. Единствените хора, които може да ме подозират, са тези около мен.

Ловците и придружителите. Но те бяха с мен през цялата нощ; не бях ги изпускарал от поглед. Никой не би могъл да се измъкне и да пробие дупка в дебела пет сантиметра закалена стомана.

Тръгвам отново към дупката и я разглеждам по-отблизо. Ръбовете са потъмнели, не са остри и лъскави, както ако дупката беше пробита скоро. Навеждам се да огледам за стружки. Нищо. Дупката не е нова.

Това ме поставя в неприятна ситуация. Ако се оплача, служителите ще дойдат да погледнат, преди да запълнят дупката. Обаче така ще предизвикам въпроси за това как съм спал първия ден — защо не съм се оплакал още тогава? От друга страна, ако не кажа нищо, а това се окаже капан, с мен е свършено.

Тогава нещо прецтраква в главата ми. Може би снопът светлина е страничен ефект от нещо по-важно. Може би точно дупката, а не лъчът е ключът към загадката.

Надничам в дупката по-внимателно, като обръщам внимание на всяка драскотина близо до нея, височината ѝ, малкия ѝ диаметър.

Разбира се. Размерът е идеален.

За надничане.

Но когато поглеждам през нея — светлината навън е ослепителна, — не виждам нищо. Единствено спокойната еднообразна Необятност, простираща се безкрайна пред погледа ми, и парещото слънце, което ѝ придава белота. Дори куполът не е в полезрението ми. Прахоляк, пясък и светлина. Само това. Няма нищо за гледане.

През следващия час крача напред-назад, изучавам снопа светлина, надничам през дупката. Безполезно. Не мога да измисля нищо. Това, което ме тормози, е усещането, че съм съвсем близо, че едва ли не стоя пред отговора. Накрая сядам с изнурени и болезнени стъпала. Затварям очи, за да се съсредоточа. Когато ги отварям след няколко часа, снопа лъчи го няма, щорите са отворени и някой тропа по вратата. Смрачило се е.

ТРИ НОЩИ ДО ЛОВА

— Приема се, че хепърите са се появили на стълбата на еволюцията между три и пет хилядолетия преди нас. — Гласът на директора отеква от катедрата със стерилна незаинтересованост. — Без съмнение хепърите демонстрират белези на примитивни модели на поведение, от каквито нашите прадеди са се отказали още преди векове. Помислете например за изключителните им способности в плуването. Това умение произлиза от връзката им със земноводните и от времето, когато са живеели в моретата, където е възникнал животът. Уменията им да се движат във водата като риби доказва липсата на еволюционно развитие след този първоначален етап. Помислете и за невероятната им издръжливост на слънчевите лъчи. Тази способност е остатък от праисторическата епоха, когато животните, бродещи по земята, не са имали достатъчно разум, че да търсят убежището на пещерите. Изградили са устойчивост към слънцето, въпреки че тази устойчивост е възпрепятствала развитието на мозъка им. Колко жалко.

Думите му се носят към мен като водорасли в мътна вода. Седнал съм в дъното на залата, колкото мога по-далече от другите хора. Преоблякох се набързо (докато придружителят ми тропаше по вратата), но се тревожа за миризмата си. Изглежда, никой не е подушил нищо — всички стоят мирно, никой не се върти. Преживях закуската, ранните лекции, разходката навън и обяда, без никой да обърне внимание. Големият прозорец вляво от подиума за щастие е отворен, вятърът прониква и вътре се проветрява. Поне се надявам да е така.

— Израженията на лицата им, така непостоянни с необузданите им безкрайни емоции, са свързани с времето преди лингвистичните умения, когато израженията са се използвали като начин за общуване. Следващият диапозитив.

Снимка на краката на мъж хепър, покрити с косми. Всички се навеждат напред. От кучешките им зъби се проточват лиги, подобни на паяжини.

— Генетичен артефакт, останка от времето преди откриването на огъня. Неспособни да запалят огън, единствено окосмяването ги е предпазвало от зимния студ. Уважавани учени твърдят, че свидетелства за окосмяване по тялото датират още преди каменната ера, когато са се използвали прости оръжия за лов, а от кожата се е правело облекло. Написах книга на тази тема, първа по рода си, в която излагам тази вече подкрепена от доказателства теория. Следващият диапозитив.

Снимка на хепър, който яде плод с червена кора и жълта вътрешност. Няколко глави се отмятат от погнуса.

— А, да. Доста необяснима черта в природата им, да не говорим колко е отворителна. Това показва доколко са лишени от умения на хищници, тяхната неспособност да убият нещо по-голямо от насекомо. Налага им се да се хранят с неща, които не бягат, а са родени от земята, зеленчуци и плодове. С времето тази им характеристика достига екстремна степен дотам, че тялото им започва да се нуждае от тези плодове и зеленчуци. Ако не ги получават, то започва да се разпада. По кожата им се появяват червеникави петна, устните им се възпаляват, след тях и венците, накрая им падат зъбите. Загубват подвижността на ставите си, изпадат в потиснато вегетиращо състояние. Следващият диапозитив.

Снимка на група хепъри в купола. Седят около огъня с отворени усти, килнати настрани глави и затворени очи.

— Нищо не озадачава и не подмамва учените както способността на хепърите да изчуруликват думите, и то винаги по един и същи начин, което е забележително. Проучванията, направени в института, показват, че хепърите могат да повтарят тези тонове — които наричат пеене — с изненадваща точност. Всъщност една песен може да бъде копирана минути, дни, дори месеци, след като е изпята за първи път, със същата звукова честота. Има множество теории, но никоя не е достатъчно задоволителна като тази, която представих на годишната конференция за изучаване на хепърите миналата година. Накратко, хепърите са развили способността си за пеене заради погрешните си вярвания, че то помага на плодовете и зеленчуците да растат. Ето защо пеят най-вече, когато вършат фермерска работа или берат плодове от дърветата. Според предположенията на някои учени хепърите вярват, че пеенето поддържа огъня и прочиства телата им. Доказателство за

това е чуруликането им, когато се съберат около огъня или се къпят в езерото.

Седя на мястото си и се опитвам да не показвам, че ми е смешно. Думите на директора може да звучат начетено и авторитетно, сякаш са самата истина, но подозирам, че не са нищо повече от глупави измишльотини. Предполагам, че лесно можеш да се отклониш от реалността, когато става въпрос за хепъри, и вместо да се придържаш към безпристрастните научни сведения, да се впуснеш в неподкрепени теории. Ако ролите бяха разменени и хората бяха изчезващ вид, теориите за тях щяха да гъмжат от преувеличения и изопачени твърдения: вместо да спят в стойки, щяха да ги изкарат, че спят в ковчези; като нощни създания щяха да бъдат толкова невидими, че нямаше да имат отражение в огледалото; след като бяха бледи и мършави, щяха да бъдат слаби и кротки същества, които съжителстват в мир с хепърите, вместо да ги разкъсват и да пият кръвта им; всички щяха да са невероятно красиви и с разкошни коси. Сигурно щяха да съществуват и съвършено обратни на истината теории: че могат да плуват със зашеметяваща скорост под вода, или абсурдни смехотворни твърдения за привличане между хора и хепъри.

Два реда пред мен Атлета внезапно се накланя рязко назад. Тънка струйка слюнка, потекла от кучешкия му зъб, литва нагоре и се размазва диагонално по лицето му. Той поклаща глава.

— Извинете ме — измърморва.

Директорът се втренчва в него, след това продължава:

— Друго отклонение при тях е чудатата им склонност да отделят солени капки, когато им е топло или са уплашени. При тези условия обикновено излъчват и силна миризма, особено от подмишниците, където най-вече при зрелите мъжки екземпляри има гъсто окосмяване. Това е обичайно при тях...

Атлета отново отмята глава.

— Съжалявам, съжалявам — казва. — Не исках да ви прекъсвам. На кой друг ли не му мирише? На хепър? — Обръща се и в един ужасяващ миг среща погледа ми. — Ти не усещаш ли?

— Малко. Може би мирише малко — съгласявам се.

Директорът се обръща към мен. Побиват ме студени тръпки. Да дишам спокойно; да притворя очите си; погледът ми да не шари.

— Много е силно, превзема носа и съзнанието ми, не мога да се съсредоточа. — Атлета сочи отворения прозорец. — Може ли да затворя прозореца? Наистина не мога да внимавам...

Коремни плочки седи две места през него, отмята рязко глава назад, после отново я връща напред.

— Ето. И аз го усетих. Хепър. Силно мирише. Сигурно влиза през прозорците. Кога е размножителният сезон на хепърите?

Директорът се обръща отново към отворения прозорец. Лицето му е спокойно, безизразно, но определено се е замислил.

— И аз усещам някаква миризма. Вятърът ли я разнася? — изрича колебливо, с възходяща интонация. — Ето, ще затворя прозореца, да видим дали това ще помогне. Сигурно хепърите наистина се потят през деня. Чудя се какво ли са намислили.

Лекцията продължава, но почти никой вече не слуша. Всички са изпълнени с любопитство, душат въздуха. След затварянето на прозореца миризмата не само не изчезва, а става още по-наситена. От мен е; вонята идва от мен. Кога останалите ще осъзнаят това? Резките неспокойни движения на главите им стават все по-чести и енергични с всяка изминала минута. Аз не помагам особено на ситуацията — нито на себе си. Трябва да ги имитирам, затова клатя глава и я отмятам, но така излъчвам още повече миризма.

Изведнъж Ашли Джун заговаря:

— Може да се промъкват тук през деня. В сградата. Затова миризмата им е навсякъде.

Извъръщаме се към подиума, за да видим какво ще каже директорът. Няма го. Обезпокоително. На мястото му е застанала Феерична рокля, която както винаги изниква изневиделица.

— Невъзможно — заявява тя с още по-остър от обичайния тон. — Няма как хепър да влезе тук, в гнездото на стършелите. Това означава сигурна смърт.

— Ами миризмата? — пита Ашли Джун с пълна със слюнка уста. — Толкова е силна.

Неочаквано отмята яростно глава. Бавно се завърта и навежда глава. Оглежда всички, мен.

— Ами ако някой хепър се е промъкнал тук снощи? Ами ако още се крие в сградата?

И изведнъж всички хукваме през вратите, придружителите са плътно до нас, в началото се опитват да ни убедят да се върнем в залата, но когато тръгваме стремително по етажите („Миризмата се засилва!“ — крясва Алени устни точно до мен), се включват в това безумие, впускат се в него. Скърца се със зъби, точат се лиги, размахват се ръце, по стените драскат нокти.

Трудно е да се отделя от групата. Това е планът ми: да се измъкна, да се прокрадна обратно до библиотеката и да се надявам, че никой няма да обърне внимание на отсъствието ми. Всеки път, когато завия зад някой ъгъл в опит да се отделя обаче, те са до мен. Заради миризмата ми. Тичането влошава нещата. Надявах се да ме подминат, да успея да се спусна по стълбите и да изляза навън, преди да са се върнали. Но те са плътно до мен. Близостта до зъбите и ноктите им е ужасяваща. Няма да останат още дълго в неведение.

Изоставането ми от групата става по-скоро случайно, а не толкова преднамерено. Причернява ми — за не повече от една-две секунди. В един момент тичам, а в следващия съм се проснал на земята, всички профучават край мен и се скриват зад ъгъла. Липсата на вода. Гърлото ми е пресъхнало, мускулите също, а сега и мозъкът. Преминал съм границата.

Когато се съвземам — не е било истински припадък, просто силно замайване, — знам, че трябва да бягам. Всички ще се върнат, щом изгубят мириса; ще го проследят обратно към мен, проснат немощно по очи на пода, с пот по челото, бълващ телесна миризма на талази. Мърдай, казвам си, мърдай. Трудно ми е дори да се изправа. Имам чувството, че съм пресъхнал като тавански прахоляк и в същото време съм тежък като мокър чувал с брашно.

В коридора е тихо, но после стъпките приближават. Усетили са се. Връщат се.

Тялото ми набира енергия от страха. Превъртам се и скачам на крака. Врати. Трябва да се отделя от тях с колкото мога повече врати. Това ще ги забави. Ще загубят следата, поне ще се объркат. Всяка секунда ми е от полза.

Избутвам врати; само миг по-късно чувам как същите врати се отварят с шум като от изстрел. Вече дори не тичам надолу по стълбите; прескачам ги. Болката, която пронизва краката ми, рикошира в гърба.

Настигат ме. Без значение как се опитвам да се отдалеча, колко рисковани скокове правя по стълбите, врявата от групата, приближаваща зад мен, се усилва. Звуци от драцене на нокти, шумолене на дрехи, мяткащи се насам-натам. Вече е само въпрос на време.

Освен ако...

— Насам! — извиквам. — Миризмата идва оттук, много е силна, май го нацелих!

— Как ни изпревари толкова? — вика някой от горния етаж.

Минавам през двойна врата, тичам до средата на коридора, после се шмугвам през друга двойна врата и започвам да изкачвам по три стъпала наведнъж.

— Чакай ни! — бика някой точно под мен.

— Да ги нямаме такива! Почти съм го спипал.

— Как така бавното хлапе ни побеждава? — Наближават толкова бързо, вече е въпрос на секунди.

Нова двойна врата и бясно тичане по дълъг коридор. Бързо поглеждам назад: ордата им настъпва към мен като вълна, Върлината се мята между пода, тавана и стените, Атлета се стрелка по протежение на корнизата, останалите бързат, лицата им са изопнати, кучешките зъби оголени. Три секунди.

Хвърлям се през двойни врати. Те се отварят по странно познат начин. Виждам защо: намирам се обратно в залата за лекции. Завъртял съм се в пълен кръг. Залата е съвсем празна. Всички са се впуснали в преследването.

Къде искам да умра? Чудя се. В дъното? Изправен драматично върху чин? Край катедрата?

Тогава виждам прозореца.

Скачам и го отварям.

По-малко от секунда след това групата нахлува в залата, като черна вълна. Движат се в пълен синхрон: по стените, пода, стените, не се избутват един друг, не се ръгат с лакти. Просто едно координирано прелитане през залата, с въртящи се във всички посоки очи и разширени тръпнеци ноздри.

— Скочи! Скочи навън! — крещя, застанал пред отворения прозорец, и соча навън. Докато още викам, четирима от тях са се покатерили при мен, бутат се и също надзъртат през прозореца, а

лицата им са смущаващо близо до моето. За късмет духва силен вятър и нахлува през прозореца.

— Усеца се навсякъде! Имам чувството, че е някъде тук, къде се крие?

— Изчезна...

— Можем да го догоним, няма как да е стигнал далече...

— Възможно е — казвам. — Ако тръгнем бързо, ще го настигнем.

Скупчват се и вдигат крака, за да скочат през прозореца, но се чува шепот, който ги кара да замръзнат на място.

— Жертви сте на заблуда. — Влажен, тих, зловещ шепот, наситен със заплашителност.

Директорът.

Не гледа към нас, а към ноктите си с матов отблясък на лунната светлина. Говори тихо, безразлично му е дали някой го слуша.

— Някои сред вас се мислят за големи умници — мърка той. — Мислите, че учите толкова бързо, та знаете повече от специалистите тук. Два дни прекарахте в моето ведомство и решихте, че сте научили повече от хората, които са посветили живота си на този прекрасен институт. Наистина ли си въобразихте, че персоналът, който аз ръководя, ще допусне небрежността някой хепър спокойно да се разхожда тук?

Все така изучава ноктите си.

Продължава след кратка пауза с още по-тих глас.

— И сериозно ли мислите, че хепърите са толкова глупави, та да останат извън купола по тъмно? — Отпуска дясната си ръка. — Може да са животни, но не са глупави. Като някои от вас.

Тишината е мъртвешка.

— Тук витаят безочие и невежество. Интересно как тези качества често се срещат заедно. Трябва да помните кои сте вие. Имахте късмет да бъдете избрани — не беше нито заради заслугите ви, нито заради способностите ви или за нещо, което сте постигнали. Сляп късмет. А сега се шляете в моя институт и си мислите, че може да го управлявате.

— Няма хепър. Има отчетлива миризма, но тя идва отвън. Да, понаситена е от обикновено. Но няма хепър, не и вътре, както си мислите. Вие сте жертва на масова истерия.

Въпреки думите на директора, Бабаита потреперва. От силно желание. Не може да се сдържи, убеден е, че му мирише на хепър. Лигите на Атлета, увиснал на тавана, капят по стола. Още ме надушват. Не могат да го превъзможнат.

— О — продължава директорът, като наблюдава реакциите им, — силата на масовата истерия. Казват ви, че наблизо има хепър, и вие не можете да спрете да вярвате в това, нали? Каквото и да чуете, убедени сте, че има хепър. Убеждението явно е... прилепчиво. Не е лесно да отхвърлите съмнението, след като е събудено. Вижте се. Почти убедихте и мен.

Нещо капва на главата ми, лепкаво и подобно на киселина. Вдигам поглед; Коремни плочки виси с главата надолу. Втренчила се е в директора, мъчи се да се контролира. Потича още слюнка, сребриста и лъскава като паяжина.

— Склонността ви към масова истерия е разбираема. Нямате опит с хепърите: никога не сте виждали, помирисвали и дори чували хепър през живота си, поне не жив. Били сме свидетели на подобни прояви тук в института сред новите служители. Идват съвсем неопитни. На някои им се привиждат хепъри във всяка сянка и престават да вършат работата си. Не се справят и с най-елементарните си задължения.

Върти глава и ни поглежда един по един.

— Имаме решение за тази ситуация.

След тези думи се оттегля в периферната тъмнина. Миг по-късно се появява Феерична рокля със сияещо лице.

— Разработих програма. Новите ни служители се разсейваха твърде много, затова се наложи да потърсим начин да намалим тяхната чувствителност. Бе обмисляно вдишване на киселинен прах за притъпяване на рецепторите на обонянието, но не се спряхме на тази идея. Аз измислих нещо по-милостиво.

Тя кимва към дъното на залата.

Сноп живачна светлина прорязва аурата. На екрана над Феерична рокля се появява картина. Виждаме голямо помещение, подобно на закрита арена. По периферията са забити дървени стълбове, стърчащи като дънери на дървета. За всеки от тях са вързани дебели яки кожени ремъци. Дори на екран се долавя злокобната атмосфера. Образът всява чувство на ужас. Нищо добро няма да се случи тук, казвам си.

Вътрешностите ми се сгърчват и смразяват и се покриват с тънък филм пяна.

Мястото ми се вижда странно познато. Ровя се из паметта си и се опитвам...

Тогава си спомням. Тегленето на лотарията. Старият мършав хепър, който теглеше числата. Беше заснет точно на тази арена.

Феерична рокля усеца напрегнатото внимание и прави драматична пауза. Подръпва ухото си.

— Наричаме на галено това преустроено работно място Въведение. Името е красноречиво. Точно тук ще ви бъде представен първият жив хепър. От плът и кръв, точно пред вас.

Алени устни изръмжава силно. Бабаита започва да пъшка. Лигите от тавана потичат като река.

— Успокойте се. Никой няма да яде хепър. Поне не днес. Дори няма да докоснете хепъра с пръст или зъб. Кожените ремъци ще ви държат здраво привързани към стълбовете. — Тя взема дълга линия и посочва с нея кръгъл капак на екрана, който прилича на ревизионна шахта. — Хепърът ще се появи от този отвор в земята. Това ще стане, след като бъдете настанени пред стълбовете. Ще видите, чуете и помиришете хепър в продължение на пет минути. Единствените сетива, които няма да удовлетворите — за момента, — очевидно са вкус и осезание. Хепърът обаче ще бъде достатъчно близо до вас, за да получите лично възприятие. Ще можете да го помиришете — истинския хепър, не онзи от истеричните ви представи. Това ще ви отрезви. Въведението постигна изключителен успех при новите ни служители. След като бяха подложени на това преживяване, добиха известен опит с хепърите. Концентрацията им се подобри и не се разсейваха така често от фалшив мирис на хепър. Ние вярваме, че тази програма ще е полезна за всички вас.

— Значи в сградата все пак има хепър — прозвучава силно дрезгавият глас на Върлината. — Затова мирише толкова силно.

— Има един хепър. Вие не можете да го помиришете. Затворен е в килията си. Вратата на снимката е от закалена стомана и се заключва от вътрешната страна. Там той е в пълна безопасност. Това се доказва през последните три години. Глупавото създание разполага с достатъчно храна за един месец.

— Как го карате да излезе във Въведението? Как можем да сме сигурни, че ще се появи, докато сме вътре?

Тя почесва китката си.

— Да кажем, че му предлагаме лакомство, на което не може да устои. Плодове, зеленчуци, шоколад. Пък и той е наясно, че не е в опасност. Правили сме го десетина пъти и той знае, че всички са здраво вързани по местата си. Ако стои в зоната на безопасност и не се приближава до стълбовете, всичко ще бъде наред. Никой няма да успее да го докосне. Може спокойно да си прибере храната, оставена за него.

— Не е ли онзи, който...

— Е, хубава работа — прекъсва Феерична рокля, — не предпочитате ли, вместо да ме затрупвате с въпроси, да слезем във Въведението?

Предвид скоростта, с която се втурваме навън, въпросът изглежда риторичен.

Зашеметени сме като деца на екскурзия в увеселителен парк. Отнема ни пет минути да стигнем до арената, или по-скоро да слезем там. Оказва се, че петте етажа над нас са само връхът на голям черен айсберг. Под земята има цяла флотилия от етажи. Колкото по-надолу се спускаме, толкова по-тъмно и студено става. Изглежда, вече никой не обитава, не използва и дори не посещава тези призрачни етажи. Стигнали сме до недрата на земята и ме обзема клаустрофобия.

Докато стигнем до най-долния етаж, съм изтощен. Коленете ми се огъват като ударени с пневматичен чук, а главата ужасно ме боли от спираловидния наклон. Никой друг не е уморен; не само това, но и нивото на нетърпение е достигнало връхна точка. Чува се бърборене, скърцане на зъби.

— Има ли достатъчно места за всички? — пита Ашли Джун. Всички се бутат да стигнат най-близо до двойните врати пред нас.

— Не е нужно никой да се тревожи — отговаря Феерична рокля, — вътре има десет места. Вие сте само седем. Позициите са еднакво отдалечени от центъра, никой няма да има предимство пред

останалите. Пред всеки от стълбовете е оставена храна, така че всички ще имате възможност да видите хепъра отблизо.

Въпреки думите ѝ не спират да се бутат. Аз незабележимо се отдръпвам настрани.

— Какво чакаме?

— Само още малко. Горе трябва да се попълни документацията. Ще ни уведомят кога можем да влезем.

— Как?

Феерична рокля поклаща глава.

— Ще видите.

— Наистина ли е толкова страхотно, колкото тя го представи? — пита Атлета придружителя си.

— По-добро е от рекламата. Много по-добро.

— Усещам миризмата — отбелязва Бабаита. — По-силно от всякога.

— Глупости — смъмря го Феерична рокля, — хепърът още е в килията си. — Но не е толкова уверена, ноздрите ѝ се разширяват и навлажняват.

— Миризмата е същата. През цялото време ми мирише на същия хепър.

Правя две крачки назад, бавно се отдалечавам от тях.

— Усилва се с всяка секунда. — Още лиги и потрепване.

Присъединявам се. Дано вратите се отворят по-скоро, защото пространството, където чакаме, е много тясно, не се вентилира и е наситено с телесната ми миризма.

Върлината отмята силно глава към мен. Не просто съска, а се дави в слюнката си. С цялата си глупост го поглеждам. Той се взира втренчено в мен и му просветва, мига, мига с осъзнаване...

Точно в този миг вратите се отварят и ни обгръщат бликналите отвътре дим и пара.

Докато влизаме, се надават възторжени възгласи. Изненадвам се от широкото пространство и високия сводест таван (заоблен и издут като на закрит стадион), издигащ се над прашната земя отдолу. Вратата на хепъра е точно в центъра на пода и е с форма и размери на ревизионен отвор. Десет дървени стълба са разположени около него на равни разстояния. Разпръсваме се, всички тичат да си изберат място като деца, които си харесват конче на въртележка. Както ни увери

Феерична рокля, местата са повече от достатъчно, но това не пречи да настъпи пълен хаос. Тайната е в лакомствата. Ловците се борят да застанат до тези, които се смятат за любими на хепърите. Коремни плочки и Ашли Джун се борят като котки пред купчина банани.

— Аз застанах тук първа — ръмжи Ашли Джун.

— А пък аз вече съм вързана — съска в отговор Коремни плочки. — Тя нахлузва ремъка около глезена си и го закопчава. — Ето, дори съм заключена. Не мога да го променя, дори да исках. А аз не искам.

Срещу мен Алени устни и Атлета се препират за място пред кочани царевица. Вниманието ми е привлечено от Върлината, чиито очи светят срещу мен като на прилеп. Не мога да разгадая изражението му, но усещам объркване. Още се мъчи да ме прецени, пита се дали наистина миризмата на хепър идва от мен.

Заемам се с ремъците, без да му обръщам внимание. Има четири белезници, с които да заключиш китките и глезените си. Всяка халка е свързана с дървения стълб с дебели кожени каиши. Дори и вързани, можем да се отдалечим от стълба: поне на разстояние, равно на височината ни. Стига хепърът да не излиза от периметъра на лакомствата, ще бъде на безопасно разстояние.

Влиза придружител с безизразно лице и ни подава по чифт очила.

— След малко ще светнат лампите — промърморва, — за да вижда хепърът.

Той проверява всички ремъци, бави се най-дълго при Върлината, който се е вързал прекалено хлабаво. Върлината протестира, вдига ръка. В този момент ризата му се измъква от панталона и той бързо я натъпква обратно.

Но не преди да го видя. Матов проблясък откъм колана му — от нещо дълго и избито като острието на кинжал.

Полазват ме тръпки по тила. На върха на езика ми е да кажа нещо, когато придружителят проверява ремъците ми. Но той отминава нататък, преди да съм успял да заговоря. Спира в центъра на арената и казва:

— Добре дошли на Въведението, дами и господа.

Преди да си тръгне, тропва силно с крак по кръглия отвор три пъти и звукът отеква с бумтене. Осветлението над арената се засилва. Слагаме тъмните очила.

Чакаме.

От кръглия капак на земята се раздава механично бръмчене, последвано от серия звукови сигнали. Капакът се отваря, само се открява. После бързо се хлопва и вдига облак прахоляк. Всички глави се накланят встрани. Веднага след това капакът се вдига отново, този път малко повече. Достатъчно, за да се види очертанието на глава. И надничащи очи.

Всички ловци се хвърлят към хепъра. Почти едновременно ремъците се опъват, телата отскачат и падат на земята.

Капакът отново се хлопва.

След секунда всички се изправят и опъват ремъците докрай. Аз се дърпам от моя с пяна на уста и въртя глава напред-назад. Тъмните ми очила изхвърчат.

Примигвам от внезапната ярка светлина на арената, сега окъпана от ярки цветове. Виждам ловците с яснота, която ги оживява. Те са отворотелни животни, обладани от похот за хепъри. Атлета и Алени устни дращят вратовете си и ноктите им оставят дълги бели следи. Отварят усти и ги затварят рязко като стоманени капани, стържещият звук на триещи се зъби изпълва зловещо въздуха.

Капакът се отваря пак; държи го напълно изпъната ръка. Отдолу се появява глава и наднича като перископ. Явно по-уверен, излиза, но оставя капака отворен, за да си осигури по-бързо бягство.

За миг настава пълна тишина. Мляскането спира; пукането на вратове, стави и гърбове също. Наблюдаваме хепъра с почти невинно любопитство, сякаш не възнамеряваме да извадим вътрешностите му, да изпием кръвта му и да го погълнем на мига. Той е същият, когото видяхме по телевизията, болнав и дребен. Примигва и оглежда купчините с лакомства, оставени около него.

Тогава Ашли Джун надава пронизителен писък на копнеж. След секунда всички вием и пищим.

Равнодушен към какофонията, хепърът се насочва към първата примамка. Две хлебчета, оставени пред Алени устни. Хепърът взима едното и тъпче устата си. Движи се бързо и делово, взима другото хлебче и го пуска в отвора, без да обръща особено внимание на съскането на Алени устни. Случвало му се е и преди. Премества се към другата примамка, шишета с вода. Отваря капачката, надига шишето и се нагълтва с вода. Не губи време. Събира останалите

шишета в ръка и ги пуска в отвора. Става и тръгва към следващата купчинка бонбони. Въпреки ръмженето и писъците, хепърът не вдига поглед нито веднъж. Върши си работата напълно невъзмутимо.

Хепърът минава покрай камара тетрадки пред Върлината на път към бонбоните. Зървам матов отблясък откъм кръста на Върлината. Кинжалът. Върлината го изважда. Белите издути вени на мършавата му ръка се гърчат като червеи, той започва да реже ремъка. Знае, че трябва да действа бързо: хепърът не се кани да си постеле като на пикник, за да се наяде сред нас. Ще метне всичката храна, напитки и тетрадки в отвора и ще се скрие. Ще приключи за по-малко от минута. На арената избухва гняв, експлозия на безсилие от чувство за измама. Ашли Джун надава нов пронизителен, смразяваш кръвта вой. Опъва ремъците докрай, отчаянието ѝ е примесено с неудържимо желание.

Върлината се бори с каишите с още по-голямо ожесточение. Изопва онзи, който държи лявата му китка, и движи напред-назад дясната си ръка като бутало, за да го среже.

Изведнъж ремъкът увисва на две половини. Той се взира глупаво в полюшващия се край. Тогава осъзнава; виждам как цялото му тяло се напруга. Мечтата се е превърнала в мъглява действителност. Свива се и започва да реже ремъците на краката, дясната му ръка се движи с бясна скорост.

Хепърът е в неведение. Стои над купчина бонбони. Развива един и го лапва, без да съзнава какво се случва зад него.

Върлината е срязал ремъците на двата си крака. Прехвърля кинжала в лявата си ръка и се заема с ремъка на дясната — последния.

Хепърът спира, вдига глава като куче, подушило нещо.

После се навежда и взема още един бонбон.

Последният ремък затруднява Върлината. Може би възбудата му пречи да се съсредоточи или причината е, че използва лявата ръка. Бавен е и се ядосва. Надава отчаян крясък, който едва не пробива тъпанчетата ми.

Хепърът трепва и се обръща. Вижда Върлината и срязаните ремъци, висящи от лявата ръка и глезените му, и веднага схваща какво става. Обръща се за миг, пуска бонбона и хуква към отвора в земята. Делят го пет стъпки от него.

В този момент Върлината прерязва и последния ремък. Извърта се, той е на двайсет крачки от отвора. Хепърът се е устремил натам,

остават му само три крачки.

Преди хепърът да успее да направи още една крачка, Върлината го докопва.

Търкулват се в прахоляка, тласъкът на Върлината ги отнася на десет метра. Разделят се за момент: хепърът се изправя, устремява се към отвора.

Върлината го пресреща странично и го просва отново на земята. Хепърът се мята като бесен; Върлината скача отгоре му. Имат почти еднакъв ръст, но не могат да се сравняват. Ни най-малко. Върлината впива болезнено пръсти в гърба на хепъра; по ризата му избива кръв.

Гледката на хепърска кръв на такова малко разстояние, миризмата, разнесла се във въздуха, докарва останалите ловци до хиперделириум. Писъците им ме оглушават, ще пръснат тъпанчетата ми. Не запушвай уши! Не запушвай уши! Правя единственото възможно: вдигам глава към тавана и крещя. Заради болката и ужаса на крачки от мен. Виковете ми се сливат с тези на останалите. За няколко секунди чувам само своите крясъци, те заглушават воя на останалите, който се носи сякаш от чакали и хиени. Не искам друго. Само да спра да ги чувам за малко.

Тогава хепърът за пръв път издава звук. Вик, толкова различен от писъците на глад и желание наоколо. Това е рев, изпълнен с ужас и крайно примирение. Преследва ме. Усилва до крайност онова, което се е загнездило в костите ми от години.

Чувам звука от трошене и после раздробяване на кокали. Върлината е счупил единия крак на хепъра. Играе си предизвикателно с него като котка с ранена мишка. Дразни и останалите ловци, сдобил се е с нещо, което е недостъпно за нас, а за него — вече гарантирано. Хепърът се тътри на ръце и един крак, а левият се влачи в прахоляка, погледът му е див от неописуемата болка.

— Хвърли ми ножа! — изкрещява Коремни плочки на Алени устни, която е докопала захвърления нож на Върлината. Алени устни е скрита в облак прах; никой не е забелязал до този момент, че е започнала да реже ремъците.

— Хвърли ножа!

— Ножа... Мен слушай, хвърли го насам! — вика друг.

Върлината отмята глава, осъзнава какво става. Няма повече време. Алени устни ще пререже ремъците си след секунди и ще го

измести. С гневен крясък той се мята върху хепъра и забива зъби в тила му.

Коремни плочки прерязва четвъртия си ремък; преди още да е паднал, тя се извърта и се хвърля като гепард към хепъра. Не улучва целта си, а поваля Върлината и двамата се изтърколват встрани от внезапно озовалия се на свобода хепър.

Хепърът се влачи на ръцете и крака си, оставя кървави следи и неистово се бори да стигне до отворения капак. Очите му са изпълнени с трескав ужас и болка. Губи ориентация, заслепен е от кръвта, която се стича в очите му. В объркването си се насочва право към мен.

Коремни плочки и Върлината се изправят и се хвърлят към хепъра. Достигат го едновременно и го повалят. Пада върху мен.

Главата му се удря в рамото ми части от секундата, преди тялото му да се блъсне в моето. Изненадващо ме прегръща, ръцете му обхващат кръста ми. Посягам инстинктивно да го хвана и го придържам прав. Коремни плочки и Върлината са зад него, ноктите им дерат кожата му, оголили са кучешките си зъби, готови да ги забият в плътта му.

Вдига поглед и за един ужасен миг погледите ни се срещат. Никога няма да знам дали очите му се разширяват от болката, пронизала тялото му, или от онова, което разпознава. Друг хепър.

Когато всичко приключва, ловците са освободени. Служителят ни нарежда с мрачен тон да се върнем по стайте си до края на нощта. Нищо не е останало от хепъра, само разкъсаните му дрехи. Пролялата се кръв е облизана; дори прахолякът, пропит от кръвта на хепъра, е изровен и натъпкан в устите, сдъвкан и изсмукан.

Придружителят ми чака пред Въведението.

— Вървете да се преоблечете — казва с потрепващи ноздри. — Целият миришете на хепър.

Моята наслада е просторът на Необятността. Изкачвам безбройните стъпала, като оставям другите далече зад себе си, и най-сетне стигам до първия етаж. Останалите отиват по стайте си. Аз излизам навън, нощното небе е осеяно със звезди. Духа източен вятър, издува дрехите ми и вее косата ми. Отправлям се с олюляване към

библиотеката, благодарен, че мога да се махна, да съм сам. Песъчинки се удрят в лицето ми, но почти не ги забелязвам.

Изминавам половината път и падам на земята.

Толкова съм изцеден, че не мога да стана. Лягам по гръб на тухлената алея. Това е от липсата на вода. Съсухреният ми мозък се гърчи в черепа като сушена слива. Притъмнява ми.

Няколко минути по-късно — или може би часове? — идвам на себе си. Чувствам се по-добре, мога да движа крайниците си. Небето не е така тъмно, звездите са по-малко и по-бледи. Обръщам се към Института. Никой не ме е забелязал.

Макар да знам, че е безполезно, отправям се към библиотеката, за да потърся нещо за пиене. След половин час се строполявам на креслото, чувствам тялото си като сухо есенно клонче, останало без капка вода. Сърцето ми бие предупредително, сякаш знае какво се опитвам да отрека. Че положението ми е безнадеждно. Няма да издържа още една нощ. Ще дойдат за мен, когато се смрачи, и ще ме намерят проснат на земята. Ще се случи съвсем скоро.

В библиотеката се чува щракване на метал, последван от стържещ звук. Щорите. Спускат се преди изгрева, бавно, както се затварят очите ми. В тъмнината настъпва хлад. Усещам телесната си миризма, нездраво зловоние на хепър. Вдигам ръка да помириша мишницата си. Смрад. Утре, щом слънцето се скрие и изгрее луната, съм мъртъв.

Мъртъв хепър.

Картини от смъртта на хепъра изпълват съня ми: трескаво се повтарят с по-силни викове, в по-ярки цветове. В кошмара ми хепърът се хвърля в ръцете ми, кръвта му блика по скулите и бузите ми. Сгърченият ми от сухота език инстинктивно я облизва. Засмуквам кръвта, оставям я да разкваси устата ми, да попие като планинска изворна вода в гъба и я прекарвам през пресъхналото си гърло, усещам как влива енергията си в изцеденото ми тяло. По него плъзват топли тръпки, крясъците на хепъра се засилват — изведнъж осъзнавам, че не вика хепърът, а другите ловци, здраво привързани към стълбовете,

сочат ме, пицят, а аз коленича, навеждам се над мъртвия хепър в ръцете ми, кожата му е пепелява и осеяна със сини петна.

Събуждам се с рязък спазъм. Пресъхналите ми клепачи драскат очите.

Още е едва средата на деня. Слънчевият лъч отново е тук, преминава през библиотеката от единия край до другия като въже от светлина. Сега ми се струва още по-ярък и плътен от преди.

Твърде уморен съм, за да направя друго, освен да го гледам. Мислите ми се разпиляват в полусенките. Единствено това мога да правя, да гледам светлия лъч с безразличие. Така че продължавам, в продължение на минути (часове?). Времето минава и лъчът се вдига, мести се диагонално към отсрещната стена.

Тогава се случва нещо интересно. Докато снопът светлина се движи по стената, среща нещо и отскача под ъгъл; отразява се диагонално в съседната стена. В първия момент си мисля, че съзнанието ми си играе с мен. Примигвам. Още е там, вижда се дори по-добре. Първият лъч стига до отсрещната стена, а по-късият, отразеният, се пречупва към дясната.

Това е достатъчен повод да стана от креслото. Тръгвам към отсрещната стена, коленете ме болят и издават звук като стържене на кактус по бетон. На мястото, където светлината достига до отсрещната стена, е закачено малко кръгло огледало, не по-голямо от дланта ми. Леко е наклонено и отразява светлинния лъч към съседната стена.

Тръгвам към нея и се случва отново. Отразеният лъч на свой ред се отразява: вече има три снопа лъчи в стаята. Третият е слаб и се появява само за кратко. Става по-ярък за около десет секунди и отново избледнява. Преди да е изчезнал, бързам към мястото, което осветява — бледо сияние върху корицата на книга. Изваждам книгата. Усещам как се плъзва в ръцете ми, гладка и вехта. Занасям я при първия лъч светлина, вече и вторият избледнява. Държа книгата към светлината, обръщам я с предната корица нагоре.

На нея пише „Ловът на хепъри“.

Преди много луни населението от хепъри — което в отдавна отминала ера по непотвърдени теории необяснимо господствало по тези земи — драстично намалило броя си. Според дворцова заповед 56

хепърите били заловени и пратени за отглеждане в новопостроения Институт за подробни проучвания и открития за хепъри. За да се успокои недоволстващото население, били избирани случайни граждани, които да вземат участие в ежегоден лов на хепъри. Той се ползвал с голям успех.

Първият признак на корупция проличал по намаления брой хепъри по време на годишния лов. Обичайният брой от двайсет, двайсет и пет хепъри спаднал до петнайсет. След време пуснали само десет хепъри, после само седем, а накрая една нощ, която и до днес малцина са забравили, дворецът излязъл с изявление: В Института за хепъри няма повече хепъри, държани в плен.

И все пак слухове за тайни ловни експедиции не секвали: секретни сбирки в Института по хепъри за високопоставени длъжностни лица; цели конвои с карети, пристигащи в късните часове преди изгрева; разнасящи се откъм Необятността странни стонове. Слуховете не спирани и се оказало, че корупцията е стигнала до най-високите етажи на властта.

След няколко години обаче всички забравили за това.

На единайсетия ден от шестия месец от четвъртата година на управление на осемнайсетия владетел било обявено, че хепърите са изчезнал вид.

Корицата на дневника е от тъмносива кожа, изпъстрена с миниатюрни жлеbove. Гладка и напукана е, привързана с две шнурчета. Страниците вътре са с позлатени краища, шумолят и лесно се отделят при прелистване. Хиляди страници ръкописни бележки с ясен и уверен почерк. Но няма нищо оригинално в тях. И въпреки заглавието на корицата почти няма материал за лова на хепъри. Само беглата му история, нахвърляна на първите страници, после темата е изоставена като при набързо скалъпен импулсивен ръкопис. Останалата част от дневника съдържа материал, преписан от хилядите учебници в библиотеката. Дълги родословни списъци, древни стихове, широко известни притчи. Има дори подробни диаграми, които вероятно са преписвани педантично с дни.

Ученият. Очевидно той е писал дневника. Но не е ясно защо е посветил хиляди часове в безсмислено запълване на страниците. Сетих

се какво казаха другите за него: че не бил съвсем с всичкия си и че изчезнал загадъчно.

Лъчът светлина избледнява с приближаването на нощта. Защо беше стигнал дотам, че да създаде този лъч — и другите два, — за да посочи дневника? Трябвало е да бъде открит, това е ясно, но не се знае от кого и за какво.

Затварям дневника и забелязвам смачкан бял лист по средата. Странен пропуск. Стотиците страници преди и след тази са изписани отначало докрай, от двете страни, а тази е останала чисто бяла. По нея няма и точица. Белотата ѝ е едва ли не крещяща. Изречението на предишната страница не е довършено — прекъснато е по средата и продължава на страницата след белия лист, точно оттам, където е прекъснато. Потупвам корицата замислен, объркан. Подобно на слънчевите лъчи, които ми показаха книгата, тази празна страница, изглежда, умишлено привлича вниманието ми. Но колкото и да се вирам в нея, не мога да я разтълкувам.

Строполявам се от умора. В стаята е задушно; хващам врата си, усещам пот и мръсотия под брадичката си. Не е нужно дори да вдигам ръка, за да усетя, че миризмата, която излъчвам, е като на разгонено куче.

Придружителят ми ще ме разкрие. Когато дойде да ме повика вечерта, ще усети миризмата ми, която се разнася през процепите около вратата. Ще се разтича, ще надникне през прозорците, щорите ще бъдат вече отворени. Ще ме види да седя на този стол, мрачен и уморен, гърдите ми ще се надигат и отпускат, дишането ми ще е затруднено, очите разширени, защото, въпреки че съм се предал, ще съм ужасно уплашен. Ще долови чувствата, които струят от мен на талази. И ще разбере. Няма да повика другите. Ще ме иска само за себе си. Ще нахълта през прозорците — тъй крехки пред силното му желание като тънък лед пред горелка — и преди строшените стъкла да са стигнали до пода, ще се е хвърлил върху мен. Ще ме получи, ще ме погълне с острите си зъби и нокти само след...

Изневиделица ме спохожда прозрение.

Ослепителната светлина навън пари като киселина на очите ми. Отварям ги малко по малко, за да не се налага да примигвам и да ги

държа присвити.

Има часове до вечерта, слънцето тъкмо е започнало да се спуска.

Не си отива мирно и тихо, а озарява небето в червено, хвърля оранжеви и лилави отсенки по полетата. Без купола, покриващ хепърското селище, кирпичените колиби изглеждат уязвими и нищожни в полето, приличат на изпразнения на плъх. Скоро светлинните сензори ще уловят настъпването на нощта и извитите стъклени стени ще се издигнат от земята, ще образуват идеален купол, който да защитава хепърите от външния свят. Трябва да побързам.

Нещо блести пред колибите, сякаш стотици диаманти искрят под светлината на залеза. Езерото. Било е пред очите ми през цялото време, докато ме тормози жажда и цялото ми тяло вони. Как може да съм бил толкова сляп? Всичката вода, която ми е нужна за пиене и къпане, е на разположение. Единствената опасност, разбира се, са хепърите, които може да не останат особено доволни от внезапната ми поява. Със сигурност ще бъдат объркани от пристигането на непознат, който издържа на слънчевите лъчи. Аз обаче знам как да се справя с тях. Ще оголя зъби, ще накарам врата си да изпука, като го отметна няколко пъти встрани, ще разкърша пръсти; справям се добре с превъплъщенията. Сигурно ще се пръснат във всички посоки.

Изненадващо обнадежден, аз се отправям към селото на хепърите. Постепенно колибите от кал добиват форма, размерите им и подробностите по тях се виждат по-добре. В този момент виждам хепърите, движат се бавно в групичка около езерото, спират и тръгват, спират и тръгват. При вида им съм едновременно развълнуван и разстроен. Петима са. Още не са ме забелязали и може би няма и да ме забележат: никой досега не ги е приближавал през деня.

Виждат ме, когато съм на стотина метра. Един от тях се свива до езерото, сочи право напред, вдигнал е ръка като оръжие точно към мен. Реагират на мига: обръщат се и хукват, мушват се в кирпичените колиби. Виждам да хлопват врати и прозорци. Само в един кратък миг са се махнали надалеч от езерото, изоставили преобърнати съдове и кофи. Точно на това се надявах.

Нищо не помръдва. Не се откrexват и не скърцат врати и прозорци. Затичвам се към езерото, пресъхналите ми кости потракват в тялото ми и ми причиняват болка при всяка крачка. Вперил съм поглед

в езерото и попивам жадно водата с очи. Приближавам се, остават ми около петдесет метра.

Тогава се отваря вратата на една от колибите.

Излиза жена, онази жена хепър. На лицето ѝ е изписан гняв, но също и страх. Стиска копие с дясната си ръка. От бедрото ѝ виси парче тъмна кожа, подобно на широк колан. На него е подредена страховита колекция от кинжали, здраво пристегнати, остриетата им са необичайно извити при дръжките.

Вдигам ръце с отворени длани. Не знам дали ще ме разбере, затова използвам прости думи.

— Не идвам с лошо! Не идвам с лошо! — викам, но излизат само дрезгави неразбираеми звуци.

Опитвам се да заговоря отново, но нямам достатъчно слюнка, че да преглътна.

Залязващото слънце зад гърба ми оцветява селото на хепърите в багри, сякаш ярки бои от палитра капят върху невзрачна обувка. Сянката ми се простира пред мен тънка и неестествено удължена, прилича на кокалест пръст, насочен към момичето хепър. Аз съм само силует. Не; нещо повече съм. Аз съм врагът, хищникът, ловецът: затова избягаха другите хепъри. Но съм и нещо друго: загадка. Странно противоречие, защото въпреки че съм изложен на слънчевата светлина, не се разпадам. Ето защо жената хепър не избяга, а стои насреща ми озадачена, любопитна.

Но не за дълго. Спуска се с дивашки вик към мен, тялото ѝ е наведено напред, едната ръка — опъната назад. Замахва бързо и със сила.

Нужен ми е един миг да осъзная какво се случва. Когато успявам, вече е твърде късно. Чувам свистенето на копието във въздуха, виждам дори трептенето на дървената дръжка, докато острието лети към мен. Право към мен. Накрая просто изваждам късмет. Не помръдвам, за да избегна копието — няма време, — и то профучава между главата и лявото ми рамо. Чувам и усещам свистенето с лявото си ухо.

Хепърът посяга към колана с кинжалите; откопчава един за по-малко от секунда и го запраща мигновено към мен със светкавичен кос замах. Кинжалът се изстрелва от ръката и проблясва на слънцето. Но е далеч от целта си. Отлита силно и безопасно встрани.

Естествено, мисля си. Хепърите са просто...

В този миг святкащият кинжал завива и се насочва обратно към мен, променил траекторията си като бумеранг, проблясва в ужасяващо бързия си полет. Сякаш ми намига злобничко. Преди да се усетя, се е насочил точно към мен. Отскачам надясно, удрям се в земята. Кинжалът профучава до главата ми с напевен свистящ звук. Приземявам се лошо, оставам без дъх. Земята е твърда въпреки слоя от пясък и чакъл.

Това момиче хепър знае какво прави. Целта ѝ не е просто да ме впечатли. Намислила е да ме осакати, ако не и да ме убие.

Скачам на крака с вдигнати ръце и настойчиво разтворени длани. Хепърът се навежда да вземе копието, има още три кинжала в кожения каиш. Като ловджийски кучета, дърпащи се нетърпеливо на поводите си. Само за миг изважда единия кинжал и замахва с ръка. Предстои следващото хвърляне. Този път няма да пропусне.

— Спри! Моля те! — изкрещявам и най-сетне думите звучат ясно. Спира посред замаха.

Спечелвам малко време. Тръгвам отново към хепъра и докато вървя, свалям ризата си. Трябва да види кожата ми, как я огрява слънцето, да види, че не съм заплаха. Хвърлям ризата настрани. Достатъчно близо съм, за да видя как я проследява с поглед и отново го насочва към мен.

Присвива очи. Аз спирам като закован. Никога не съм виждал някого да присвива очи. Толкова е... изразително. Леко притваряне на клепачите, бръчици в ъгълчетата на очите с форма на триъгълник, събрани вежди, дори е застинала в озадачена гримаса. Странно изражение, прекрасно. Отново вдига ръка, кинжалът проблясва на слънцето.

— Чакай! — крясвам прегракнало.

Спира с побелели от силното стискане на дръжката пръсти. Разкопчавам си панталона и го свалям. Също и чорапите, обувките, всичко. Оставам само по слипове.

Заставам така пред нея, после бавно тръгвам напред.

— Вода — изричам и соча към езерото. — Вода. — Свивам дланта си като чаша.

Мести поглед нагоре-надолу по цялото ми тяло, изпълнен с несигурност и подозрение, изразява цял куп емоции, чисти и

първични.

Гледаме се, аз приближавам и се навеждам към езерото. Прилича повече на плувен басейн, оброчен с метален борд и абсолютно кръгъл. Преди да се усетя, вече съм коленичил и загребвам водата с ръце. Тя потича в гърлото ми, божествено мокра и студена върху адския огън. Понечвам да гребна отново с ръце, за да пийна още; забравям приличието. Топвам глава във водата, преглъщам сладката студена течност, водата стига до ушите ми.

Показвам се да поема въздух. Хепърът не е помръднал, изглежда още по-объркан. Но не е опасен. Вече не. Потапям цялата си глава в езерото, косата ми попива водата като суха слама. Порите по кожата на тила ми настръхват при първия контакт, но после се отпускат от приятния допир с водата.

Когато отново се показвам да поема дъх, жената хепър се е приближила към езерото. Седи приклепнала, с ръце на коленете, както правят маймуните. Преценява ме. Все още е в готовност да извади кинжал от колана на бедрото си, но вече не е така припряна.

Водата ми действа почти мигновено. Мозъкът ми заработва отново, не чувствам главата си като пълна с памук, а по-скоро като добре смазана машина. Бързо започвам да осъзнавам нещата. Например колко бързо сумракът отстъпва пред нощта. Скоро — съвсем скоро — куполът ще изникне над земята. Свалям белъто си и скачам в езерото.

В началото водата ме зашеметява; дъхът ми спира от внезапния студ. Но нямам време за глезотии. Потапям цялото си тяло, тази ледена мокрота е шок за организма ми. Водата дори и на слабата чезнеща светлина изглежда изненадващо чиста.

Мога да стъпя. Дъното е леко наклонено, гладко и метално на допир. Не губя време. Изтърквам се — лицето, подмишниците, всички отвори и гънки на тялото ми. Не се щадя: изтърквам се силно. Свивам пръсти и започвам да търкам главата си колкото мога по-бързо и по-добре.

Тогава го усещам. Вибриране на дъното на езерото, в началото слабо, но после бързо се усилва.

Хепърът се изправя. Поглежда към границите на селото, а после към мен. Веднага разбирам. Куполът започва да се затваря. Трябва да се махам.

Излизам тичешком от езерото, от бедрата и коленете ми пръска вода. Скачам през ръба и хуквам.

Вибрирането вече е толкова силно, че тресе земята. Чува се силно щракване и бръмченето се превръща в тътен. Стъклена стена се появява от земята и ме заобикаля.

Издига се по-бързо от очакванията ми. Много по-бързо. На височината на глезена ми е и за секунди стига до коляното. Тичам към стъклената стена, скачам от няколко метра разстояние. Ръцете ми достигат до горния край на стъклото; едва се хващам за гладкия ръб. Ритам и се избутвам с крака по стъклените стени, въпреки че продължават да се издигат. Те стават хлъзгави от мокрото ми тяло. Ще се хързулна. Ще падна и няма да мога да се изкатери отново. Ще остана затворен вътре.

Затварям очи и крещя наум и прехвърлям ръка през стъклото. Напипвам външния ръб и става по-лесно. Набирам се, прехвърлям се и падам от другата страна на купола, от външната страна.

Падането не е приятно. Приземявам се на една страна; погледът ми изгубва фокус. Стъклото се е издигнало на височина два пъти колкото ръста ми и продължава да се издига.

Момичето хепър стои до езерото. Вдига слиповете ми и ги оглежда. Сбърчва нос — „сбърчва“ означава, когато кожата на лицата на хепърите се събира — от отвращение. Лицето ѝ изразява още нещо, непознато, различно. Прилича на погнуса, но е примесено и с друго: смях? Не, това е пресилено. Устните ѝ са докоснати от бегла, едва доловима усмивка. Сякаш дори не достига до повърхността.

Момичето хепър забожда слиповете ми на един от кинжалите си. Поглежда ме бързо и замахва с ръка. Кинжалът полита във въздуха, слиповете ми се веят като знаме и преминават над затварящия се купол. Кинжалът се забива на няколко метра от мен, а слиповете са омотани около него като мъртва плячка.

Куполът се затваря изненадващо тихо.

Освобождавам слиповете си от кинжала. Смърдят. Сега, след като съм се изкъпал, усещам, че наистина вонят. Тогава правя нещо, което никога не съм опитвал. Сбърчвам нос. Само да пробвам какво е чувството. Усещам го чуждо на лицето си, като нещо неестествено, сякаш ме стиска за носа.

Момичето хепър върви към стъклените стени на купола. Не виждам много ясно; притъмнялото небе хвърля сенки по лицето ѝ. Приближавам се, докато сме само на няколко метра разстояние, разделени от стъклената стена. Тя се приближава до купола толкова, че стъклото се замъглява от дъха ѝ. Малко облаче, което изчезва със скоростта, с която се е появило.

Лицето ѝ изразява страх, но и гняв, и любопитство. И още нещо. Поглеждам очите ѝ и вместо изкуствения блясък, който съм свикнал да виждам в очите на хората, зървам нещо различно. В тях играят точици, приличат на снежинки, затворени в стъклено кълбо.

Обръщам се и тръгвам. По пътя събирам дрехите си и бързо се обличам. Поглеждам към купола още веднъж. Жената хепър не е помръднала; стои неподвижна и ме гледа.

ДВЕ НОЩИ ДО ЛОВА

— Случилото се във Въведението миналата нощ — казва директорът — беше проява на известна агресия.

Отново сме в лекционната зала след бърза и мрачна закуска. Върлината и Алени устни бяха седнали притеснено на отделна маса, а останалите се бяха изтеглили възможно най-далече от тях. Ако се съдеше по вида им, никой от двамата не беше мигнал през целия ден. Над всичко бе надвиснала странна тишина, над масите, столовете, блудкавата храна, подобно на изпарения, носещи се над стъклените, пълна с киселина. Трапезарията беше по-празна от обикновено, придружителите ги нямаше. Донякъде очаквахме, че ще дойдат група служители и ще отведат Върлината и Алени устни. Не дойдоха. Това явно накара двамата да се успокоят, когато тръгнахме към лекционната зала след закуска.

И аз се чувствам облекчен, но по друга причина: вече не мириша. Поне не толкова, че да привличам внимание. Явно бързото изтъркване в езерото е свършило работа — никой не изглежда разгорещен или смутен от телесна миризма. Или пък след убиването на хепъра във Въведението предната нощ всички са станали по-малко чувствителни към леката миризма. И в двата случая аз печеля.

Директорът стои стабилно зад катедрата. Дори и вътрешно да кипи от гняв, прикрива го добре зад педантичното изговаряне на думите си. Не повдига вежди, не отмята глава напред. Говори безстрастно, сякаш чете служебно надгробно слово, не се долавя дори и лек укор за извършеното сериозно провинение. Изисканият му глас е тих като размахано острие на бръснач, което, без да те докосва, заплашва да го стори всеки миг.

— Позабавлявахте се. Но последствията... Има последствия от действията ви. — Изобщо не насочва поглед към Върлината и Алени устни, които седят на местата си още по-вдървено. — В обществото правилата са ясни. Преследването и убийството на хепър са тежко престъпление. Убий и ще бъдеш убит. И все пак вчерашното убийство

не се окачествява — поне формално погледнато — като браконьерство. То беше част от обучението за одобрения от Двореца лов на хепъри. Като такава попада под егидата на лова.

Виждам как Върлината и Алени устни леко се отпускат.

— Но има последствия. Защото беше убит хепър, макар и стар и немощен. Край. Няма го. Дългогодишни научни изследвания ще останат безплодни. Това не може да остане незабелязано. Престъпление срещу хепър е равносилно на престъпление срещу Двореца. Следователно е нужно възмездие за това подло деяние. Трябва да бъде наложено наказание.

Върлината и Алени устни отново се вкаменяват.

— Разбира се — додава директорът, като свежда погледа си и го спира на тях, — не може да се направи нищо срещу двама ви.

Те отмятат глави настрани.

— Инвестирали сме твърде много във вас — продължава директорът. — Да ви изгоним и да ви потърсим заместници на този късен етап, едва ли не преди самия лов, не е приемлив вариант. — Сnižава глас и поглежда към празните места на последния ред. — Но наказание трябва да се наложи. За да не остане впечатление, че правителството се размеква. Тежкото престъпление изисква тежко наказание. Или две. Или три. Или седем.

Следващите му думи режат като бръснач.

— Сигурно сте забелязали, че придружителите ги няма.

— Думите му звучат като изречени без връзка. Но връзка има. По гръбнака ми полазва студ. Той не казва нищо повече, а се премества на друга катедра на подиума, направена от стъкло.

— Е, след като приключихме с тази неприятност, да ви съобщя добрата новина. Става дума за приятна изненада. Има нареждане от Двореца да устроим галавечеря. Ще пристигнат стотици сановници, високопоставени личности, влиятелни особи със съпругите и любовниците си. Предизвестие е кратко, но можем да освободим графика за утре. Институтът е организиран много галавечери в миналото, така че имаме готовност. Нужно е само мястото да се почисти. Ще бъде готово. Също и вие. Отменихме всички събития, свързани с обучението. А и на кого му е притрябвало обучение, просто подгонете проклетниците и ги изяжте. — Вдига ръкава си подобно на змия, която сваля кожата си, и леко почесва кокалестата си китка.

— Още нещо. Галавечерята ще бъде отразена от медиите. Искаме да изглеждате възможно най-добре. След няколко часа ще пристигнат шивачите и ще ви вземат мерки. Ще бъдат заети с вас до края на нощта. — Прокарва ръка по бухналата си, намазана с гел коса. — Ловът ще започне една нощ след галавечерята. Всички гости ще останат за началото му. Ще имате впечатляващо изпращане от стотици зрители и представители от медиите. Няма как да не е зрелищно.

Гледа ни и чеше китката си.

— Ах, но колко сте вдървени само. Да можехте да видите глупавите си смутени физиономии. Знам точно какво ви тревожи: боите се, че стотиците гости ще хукнат след хепърите. Няма такава опасност. Сградата ще бъде заключена три часа преди смрачаване в нощта на лова. Напълно херметизирана. Никой, освен ловците, няма да може да излезе от нея.

Без да каже дума повече, директорът изчезва в сенките, какъвто му е навикът; и както винаги на негово място изниква Феерична рокля. Това се повтаря вече толкова пъти, че започвам да се чудя дали двамата не са едно и също същество. Ако физиката им не беше коренно различна — той жилав, а тя отпусната, — наистина бих поразсъждавал над тази мисъл.

След оттеглянето на Директора напрежението намалява осезаемо. Присъствието на Феерична рокля далеч не е така налагащо се и обикновено тя не казва нищо съществено, затова минава известно време, докато разберем, че говори за нещо важно.

— ... и се случи така, че аз ще ви запозная с някои подробности относно самия лов. Сутринта преди започването на лова хепърите ще бъдат уведомени с писмо, че куполът не е в исправност: сензорът е повреден и има вероятност да не може да се издигне вечерта. Като предпазна мярка хепърите ще трябва да тръгнат незабавно към временно убежище, отбелязано на картата, която ще им предоставим. Пътят дотам ще им отнеме осем часа и ако предположим, че не се мотаят, ще стигнат, преди да се стъмни. Убежището е снабдено с храна, вода и капаци. Ще могат да се върнат след една седмица. Въпроси?

Атлета вдига ръка.

— Не разбирам. Ако стигнат там, преди да се стъмни, ще се приберат на сигурно място, преди ние изобщо да сме тръгнали. Все

пак това е лов, а не обсада.

По масовото потрепване на глави наоколо съдя, че Атлета е уцелил общото притеснение.

Феерична рокля невъзмутимо почесва китката си.

— Ах, ах, тази вечер сме малко напрегнати, нали? Забравяте за абсолютната наивност на хепърите. Ще повярват на всичко, което им кажем. Все пак сме ги опитомили и знаем как да им дърпаме юздите. — Неочаквано изражението ѝ става сурово. — Няма убежище. Няма сграда, капази, стени, няма дори една тухла. Хепърите ще са изцяло на ваше разположение за лова.

Следва мляскане, и то толкова силно, че едва чуваме какво говори Феерична рокля.

— ... набор от оръжия — довършва изречението си тя.

Атлета отново вдига ръка.

— Какво имате предвид под набор от оръжия?

Феерична рокля почесва китката си, очевидно доволна от себе си. Прави пауза, уверена, че вече владее вниманието ни.

— Разликата с предишния лов е значителна. Решихме да въоръжим хепърите. Имат запас от оръжия. Това без съмнение ще удължи лова, ще го превърне в по-голямо предизвикателство и съответно ще извлечете по-голяма наслада от него. Повишаването на залога повишава и удоволствието.

— Въоръжили сте ги? С какво? — пита Бабаита с пресипнал глас, в който се усеща по-скоро любопитство, отколкото тревога.

На екрана се появява голямо изображение на копие и кинжал. Бяха като онези, които размахваше жената хепър — и които беше хвърлила по мен — предишния ден.

— Възлагаха се надежди, че хепърите ще се научат да ползват копията и кинжалите като оръжия. Това се случи, но заради липсата им на сила оръжията са безполезни като клечки за зъби. За щастие нашите служители в института създадоха по-сериозна бойна техника, нещо с реален заряд. Кое то наистина да ранява. Дори да осакатява.

Внезапно чесането, предизвикано от снимката на копието и кинжала, спира.

— За какви оръжия става въпрос? — пита отново Бабаита, този път притеснен.

Феерична рокля се обръща към него и в погледа ѝ няма следа от феерия или шик.

— За такива — прошепва и на екрана се появява ново изображение.

Прилича на правоъгълна чаша, но вместо отвор от едната страна има стъклен капак, а под него стърчат три стъкловидни крушки. Корпусът на оръжието е облечен със силно светлоотражателен метал, същинско огледало. От другата страна на оръжието има голям хромиран бутон.

— Това е тройният озаряващ излъчвател или ТОИ за по-кратко. ТОИ е в състояние да произведе унищожителна светлинна експлозия. При натискане на бутона отзад се изстрелва продължителен светлинен лъч — и забележете, не живачен — в рамките на две секунди. Снопът е доста мощен: силата му се равнява на деветдесет и пет лумена. Още при първоначалния контакт ще изгори кожата ви дълбоко и болезнено. При насочен към вас лъч за секунда или по-дълго ултравиолетовият резонанс ще причини повръщане и загуба на съзнание. Ако случайно погледнете директно към снопа светлина, ще ослепеете, вероятно безвъзвратно.

Толкова е тихо, че, както се казва, може да се чуе падането на хепърски косъм.

— Това е най-ниската степен.

Мълчание.

— Колко степени има? — пита Бабаита.

След драматична пауза Феерична рокля казва:

— Пет. На най-високата степен един-единствен изстрел е достатъчен да пробие дупка във вас. Силата му е пет пъти по-голяма от тази на слънчевите лъчи по обед.

Ръката на Ашли Джун се вдига нагоре като стълбче дим.

— Колко?

Въпросът ѝ е доста мъгляв, но Феерична рокля мигом я разбира.

— Има общо пет бройки ТОИ. Всеки от хепърите ще бъде въоръжен с един от тях. Всеки ТОИ разполага с по три изстрела. Обхватът му е около девет метра. — Издава устни напред, сякаш изсмуква остатъци от храна помежду зъбите си.

Много, много е тихо.

— Защо? — пита Бабаита.

И този въпрос не е особено ясен, но Феерична рокля отново го схваща безпогрешно.

— Правим го заради вас, драги. За да направим този лов наистина незабравим и вълнуващ, да надмине всеки предишен.

Никой не помръдва, не смее дори и да диша. Само роклята ѝ с избродирани по нея палмови листа, папрати и слънчогледи, се полюшва около едрото ѝ тяло.

— Целта ни е не само хепърите и ловците да са по-войнствени, но и да повишим състезателния дух на ловците.

— Гласът ѝ звучи, сякаш декламира заучен текст. — Това несъмнено ще направи лова по-интересен и в крайна сметка ще увеличи удоволствието на победителя.

— Как ще го повишите? — пита Ашли Джун и поглежда останалите. Гласът ѝ звучи като шепот в празната зала.

— Състезателния ни дух.

— По-късно тази нощ ще получите добавка към екипировката. Не е нещо, което да ви улесни в убиването на хепъри, но ще направи преследването им по-интересно. Приспособленията са проектирани така, че да ви дадат предимство пред останалите ловци. Евентуално. Все още са на етап прототип и качествата им не са доказани.

— Що за приспособления? — пита Коремни плочки. Накланя се заинтригувана напред.

— На някои от вас ще бъдат раздадени обувки, които ще подобрят скоростта и отскока ви. Смятаме, че това ще увеличи бързината ви с десет процента. На други ще бъде дадена слънцезащитна пелерина или слънцезащитен крем. При обличане и правилно нанасяне ще ви предпазят от слънчевата светлина при изгрев и залез. Поне така мислим. Ще можете да тръгнете десет минути преди останалите, което е цяла вечност преднина в състезание като това. На някои от вас ще бъде инжектиран адреналин. Схващате идеята. Неща, които ще ви осигурят минимално предимство пред другите в преследването. Но още веднъж искам да подчертая: тези продукти не са преминали през пълни изпитания. Използвайте ги и разчитайте на тях на свой риск.

— Аз се надявах на нещо като предпазен костюм срещу ТОИ — казва Алени устни.

— Не бих се притеснявал от ТОИ — намесва се Върлината, преди Феерична рокля да успее да отговори. — Нали знаете, че те са животни. Няма дори да се ориентират как да използват ТОИ.

— Вярвайте го, щом искате — отвръща Феерична рокля с равен и студен тон, — ако мислите, че това ви дава състезателно предимство. Другите ще се радват да ви изпреварят заради вашето упорство да си останете невеж.

— Хей, не може да ми говорите така...

— Интересно. Точно щях да попитам има ли доброволец, благодаря, че се предложихте.

— Доброволец? За какво?

— Така, само елате на подиума. — Феерична рокля откача чифт тъмни очила от колана си и ги слага. — Предлагам всички да сложите тъмните си очила. Освен вас — казва тя, като поглежда към Върлината.

Върлината се изправя бавно и вдига ръка, понечил да подръпне ухото си. Спира се.

— Какво е това? Какво става?

— Нищо, което придружителите не опитаха вече тази сутрин.

— Какво е това? Не мърдам от мястото си — заявява той и отново сяда.

— Не е проблем. — И Феерична рокля изважда скрит ТОИ изпод роклята си. — Не поясних ли току-що, че обхватът е около девет метра?

Върлината се вкаменява на стола си. Закован е, няма къде да избяга.

— Смятайте се за късметлия. Настроила съм го на най-ниската степен. Но мисля, че и така ще останете впечатлен.

— Чакайте! — Върлината отмята глава напред, а после настрани. — Директорът каза, че наказанието вече е наложено. Над придружителите. Няма какво повече...

— ... освен да ви покажа какво сте пропуснали за ваше щастие. Макар че демонстрацията ще е далеч по-мека в сравнение с онова, на което те бяха подложени. Вие ще живеете.

Чува се щракване, когато палецът ѝ натиска бутона. От ТОИ се изстрелва отчетлив ясен лъч. Вдигаме ръце пред очите си, всички са заслепени от блясъка. С изключение на мен, разбира се. Виждам как светлинният лъч удря Върлината в гърдите. Той вдига ръце да го спре,

но там вече се издига черен дим. Сгромолясва се на земята като ударен с парен чук и започва да се гърчи от болка. Устата му е широко отворена, но от нея не излиза звук. Обръща се настрани, езикът му е набъбнал и сух и се показва от устата; повръща на тънка жълта струйка.

Феерична рокля освобождава бутона.

— О, я стига с тези превземки — подхвърля тя, като го отминава и излиза навън.

Извеждат ни от залата и ни помъкват на поредната обиколка из нови учебни зали и лаборатории, също тъй пусти като предишните. След вчерашната ни среща с жив хепър разглеждането на зъби и анатомични диаграми на хепъри не предизвиква особен ентусиазъм. Единственото сравнително интересно място е кухнята. Върлината ни настига там, след като е получил лекарско разрешение, и изглежда още по-кисел от обикновено. Готвачите са заети с обяда, режат големи парчета кравешка кожа. Групата се спира пред главната маса за подготовка, привлечена от гледката и аромата на кърваво месо. Не и Ашли Джун, тя е кривнала към странична маса, където работи помощник-готвач. Отивам натам.

— Това — казвам, напълнил уста със слюнка пред пържените картофи и спагетите — е пълна гадост.

Помощник-готвачът, дребен мъж с мънички като мъниста очи, не ми обръща внимание. Загребва от храната и я плъосва в голям пластмасов контейнер. Отваря вратата на фурната зад себе си, мушва контейнера вътре и я затваря. Натиска един бутон и се отдалечава.

— Хепърска храна — измърморва през рамо.

Оглеждам се набързо и след като се уверявам, че не ме гледа никой, освен Ашли Джун, отварям вратата на фурната. Само дето това не е фурна. Контейнерът е изчезнал: надолу по дълъг тесен тунел с лентов конвейер, губец се в тъмнината.

Зад групата се раздават приближаващи стъпки. Резки по военному. Това е един от служителите. Лицето му е изсечено и сериозно.

— Изисква се присъствието ви — излайва той и посочва към Ашли Джун с острата си брадичка. — Незабавно.

— За какво става въпрос? — пита тя.

Той игнорира въпроса ѝ и се обръща към мен.

— И вашето също. Елате с мен. — Завърта се обратно и тръгва, не си прави труда да се обърне.

Нещо не е наред; усещам го, докато излизаме след служителя навън и тръгваме по тухлената алея към библиотеката. Походката му е не просто бърза и настоятелна; напред го тласка страх. Никой не продумва.

Минавам през входната врата и влизам в библиотеката с чувството, че се напъхвам в бърлогата на лъва.

Първото, което усещам, е, че вътре има тела. Много, може би над двайсет — служители и пазачи, събрани в преддверието. Всички са с тъмни очила, стоят отдръпнати встрани, вдървени и напрегнати.

Не шари с поглед! Не го прави!

Никой не помръдва. Изчаквам очите ми да свикнат с тъмнината, като дишам дълбоко. Вътре е студено.

Нещата не вървят на добре. Единственият обнадеждаващ факт: още не знаят. Че съм хепър. Ако знаеха, нямаше вече да съм тук. Щяха да са ме нападнали още при влизането.

Чувам гласа му, преди да съм го видял.

— Вярвам, че тези условия са задоволителни за вас? — изрича директорът с равен тон. Стои в средата на стаята, точно до масата; дясната половина на лицето му е осветена от живачна лампа, а лявата е скрита в мрака. Жилавото му тяло, тънко като остър бръснач, едва забележимо прорязва пространството. Сякаш и книгите по рафтовете се отдръпват леко от него, докато говори.

— Да, чудесни са. Благодаря.

Той навежда глава напред, сякаш над него прелита ято птици.

— Притеснявахме се за размера на спалната стойка, не е правена по вашите мерки. Извиняваме се за това.

— Точна ми е.

— Така ли?

— Да.

Гледа ме с привидно безразличие, но усещам пронизителна студенина зад зора му. Без никакво предупреждение краката му се отделят от земята, когато отскача към тавана. Тялото му се изстрелва нагоре и след половин секунда краката му са напъхани в спалната

стойка, същата онази, която така и не съм използвал. Тялото му се поклаща лениво като махало на старинен часовник. Хладният му поглед, насочен надолу, все така не се отмества от моя.

— Интересно, колко различно изглежда всичко оттук, обърнато с главата надолу. Не сте ли съгласен?

— Да. Така е — отговарям.

— Позволява ти да видиш нещата от различна перспектива. Ето защо в момента ви гледам с главата надолу.

— Господине?

— Защото се опитвам да ви видя в друга светлина. Опитвам се да разбера с какво сте по-различен. Опитвам се да разбера защо от Двореца ви настаняват отделно, предлагат ви кралско обслужване. Не виждам нищо отличително у вас. — Той затваря очи и остава отпуснат така известно време.

— Кралско обслужване ли, господине?

— О, преструвате се на глупав, ясно.

Не казвам нищо.

— Огледайте се — прошепва той. — Тази голяма библиотека е само на ваше разположение. По-обширна е и от моя апартамент. А вие ми казвате, че не получавате кралско обслужване. — Слиза от стойката и се приземява изнервящо близо до мен, на една ръка разстояние.

Боря се с инстинкта да отстъпя назад.

— Знаете ли, само преди минути получих ново нареждане от Двореца. Относно вас. Отново. — Прави пауза, очите му проблясват — Малко са нещата в живота, които ме хвърлят в объркване. Но подобно отношение от Двореца към някой толкова незначителен и безинтересен като вас... честно казано, доста ме озадачава.

— Признавам, че не разбирам за какво става въпрос. Друго нареждане?

— Не са ми нужни признанията ви. — Отмества се към близкото бюро, прокарва пръсти по облегалката на стола. Издърпва го и сяда. В този момент забелязвам двете дипломатически куфарчета. На масата са, отразяват бледата светлина от живачната лампа. И те са изправени като всички в стаята. Създават злокобно усещане.

— Ако има нещо, което мразя, то е да бъда държан в неведение. Това е проява на абсолютно неуважение. А Дворецът си го позволява постоянно през последните няколко седмици. Към мен. На бюрото ми

редовно пристигат нареждания без обяснение или логичен мотив, извършват се промени относно лова в последния момент. За щастие моят интелект ми позволява да забележа някаква система сред цялото безумие на тези нареждания. — Ъгълчетата на устните му увисват надолу. — Освен когато се отнасят за вас.

Застанала от дясната ми страна, Ашли Джун не е помръднала. Ръцете ѝ висят неподвижно до тялото ѝ, а лицето ѝ е потънало в сянка.

— Проучих ви. Очевидно се отличавате с интелект в училище, не сте толкова глупав, за какъвто се представяте тук. Определят ви като природно умен въпреки посредствените ви оценки. Как беше казано в доклада? А, да, че „невероятният“ ви интелект на „роден гений“ не бил напълно овладян. Поне такива са сведенията за вас. — Замълчава за кратко. — Дали това е причината за цялото това внимание, за това фаворизиране? Така наречената ви интелигентност? — процежда той и ме гледа отвисоко и с презрение, сякаш се чувства заплашен. — Кажете, какъв според вас е смисълът на лова?

Изпитва ме. Преценява ме.

— Ловуването на хеп...

— Не казвайте „ловуване на хепъри“. Целта никога не е била ловуването, хепърите или ловуването на хепъри. Затова не използвайте тези думи поотделно, нито пък заедно.

— Всичко е в името на владетеля — отговарям с неочаквана дързост.

Извърща поглед към мен, но в него няма заплаха.

— О, младежът имал мнение все пак. Разяснете го, ако обичате.

Аз не отговарям веднага.

— Предпочитам да не го правя.

Отмята глава назад.

— Предпочитате, да, не съм се и съмнявал.

След кратка пауза заговарям с възможно най-равния тон, който успявам да постигна:

— Владетелят е наясно за намалялата си напоследък популярност сред населението. Това не е справедливо, защото той е наистина активен лидер, най-добрият, когото познава тази земя с нейното славно историческо минало. Владетелят ни обаче не се интересува толкова от рейтинга си, колкото от щастieto на хората. А нищо не носи по-голямо всеобщо задоволство и сплотяване на

обществото от лова на хепъри. Затова той организира лов на хепъри, като използва всичките си невероятни умения. Разбира се, чиста случайност е, както показва историята, че нищо не помага така и за покачването на рейтинга, както ловът на хепъри.

— Бинго — прошепва директорът и затваря очи от възторг. — Ах, ах. Момчето чудо е истинска изненада все пак. — Почесва китката си. — Това обаче беше лесен въпрос. За замявка.

Леко поклаща глава и ме поглежда, по лицето му пробягва суровост.

— Обяснете ми... всичко това — казва и разперва ръце като балерина. — Обяснете целта на обучението. На кого му е притрябвало да го учат как се ловят хепъри? За какво са глупавите лекции, семинари и обучения? Обяснете цялата тържественост на галавечерята, присъствието на медиите, на репортерите и фотографите, които ще изпълнят института. Кажете също защо, да му се не види, въоръжаваме хепърите с ТОИ.

— Съжалявам, не знам.

— Не се извинявайте — парира ме той. И чака.

— Не знам.

— Все пак не сте толкова умен. Нали така? — Изръмжава леко и укорително вдига горната си устна достатъчно, че да се покажат кучешките му зъби. — Всъщност не сте по-различен от останалите, цял куп некадърници, на които трябва да се влее разум, моят разум. Невежи. Безмозъчни. Празноглави. — Взира се упорито в мен с вирната брадичка. — Празни като този институт — добавя с горчивина. — Празни като този институт — повтаря по-тихо.

Обръща се с гръб към мен, загледан през прозореца. Щом заговаря, кухото звучене на гласа му ме изненадва.

— Невинаги е било така. Коридорите бяха изпълнени с шум. Учебните зали преливаха от първокласни умове. В лабораториите се извършваха редица дейности, учени от най-висок ранг провеждаха експерименти. И клетките за хепъри! Бяха препълнени с десетки хепъри, млади и стари. Програмата ни за развъждане — моята програма за развъждане — бе на път да се разгърне. Това място беше изпълнено с енергия, по стените пробягваше искра. Радвахме се на цел, признание, възхищение, респект и дори завист. Имахме всичко. —

Спира да говори, да мърда, гръдният му кош е така неподвижен, сякаш е спрял да диша. — Всичко, освен самоконтрол.

Обръща се към пазачите и служителите, застанали сковани около нас, острият му поглед ги пронизва един по един и ги приковава като препарирани пеперуди.

— Докато дойде денят, в който не ни бяха останали хепъри — продължава, отново обърнат към мен. — Това ще бъде последният лов на хепъри. Владетелят знае това. Той най-малко иска да загуби дойната крава на популярността си. Затова е намислил как да черпи дивиденди от този лов дълго, едва ли не вечно.

От дясната ми страна Ашли Джун не е помръднала. Не е издала и звук.

— Книга. Документална равносметка на лова. Обществеността винаги е проявявала нездраво любопитство към тази тема. Добрите граждани, чиито лиги потичат при всяка подробност за лова на хепъри, ще се погрижат книгата да остане бестселър в продължение на десетилетия. Няма да е сухо журналистическо писание. Не, по-скоро — и тук се крие гениалността на идеята — ще бъдат мемоарите на победителя. Победителя в този лов.

Прекарва по брадичката си опакото на пръстите си нагоре-надолу, нагоре-надолу.

— Виждате ли как нещата се подреждат сега? Разбирате ли защо се провежда обучение? Галавечеря? Наплив от медиите?

Виждам. Нещата се изясняват.

— Всичко е заради книгата — прошепвам. — Привличане на интерес към лова, удължаване на събитието с цяла седмица, създаване на материал за книгата. За да може всичко да изглежда по-вълнуващо. Да се вдигне залогът. Ловът да стане по-наситено преживяване, а победата да е още по-триумфална.

Директорът ме подканя с кимване да продължа.

— Периодът на обучение ще се вмести в пет глави. Могат да се опишат ловците в подробности. Състезателният дух сред нас, конфликтите помежду ни, това ще е допълнителен материал. Ще изостри напрежението от очакването за описанието на галавечерята и на кулминацията — самия лов. Книгата на практика ще се напише сама.

В очите на директора заблестява неохотно одобрение.

— А ТОИ? Защо въоръжаваме хепърите с ТОИ? Продължавайте, дотук се справяте доста добре.

— Заради тръпката. Не, заради нещо повече. — Замълчавам замислено. — За да се забави ловът. Защото това са последните хепъри, които съществуват. Би било жалко да бъдат погълнати и превърнати в напълно изчезнал вид за секунди. Хрус-хрус, и вече ги няма след лудешки светкавичния пир. Ще съсипе ентузиазма. Не, по-добре да се извлече всичко от преживяването, хепърите да се убиват бавно, не наведнъж, а по ред. Една глава, разтегната в три. — Едва се удържам да не сбърча вежди. — Но това е възможно само ако ловът стане по-бавен, като се въоръжат хепърите. Така ще стане по-драматично, по-вълнуващо, наградата за победителя ще е по-голяма. Последната глава ще бъде невероятна. Напрегнато развитие до самия финал, когато победителят изпива последните капки хепърска кръв. Спускат се в гърлото му... и потъват в забвение. — Поглеждам Ашли Джун, а после и директора, най-сетне съм разбрал. — Всичко е заради книгата. Заради владетеля.

Директорът ме гледа истински изненадан, очите му са ококорени, устата отворена и отпусната. После отмята глава напред и назад и от рязкото движение вратът му пука.

— Браво — хвали ме. — Вие наистина се оказахте голяма изненада.

Вратът му изпуква още веднъж, щракването на костите му отеква в библиотеката.

Замълчава: очите му изведнъж се смаяват и потъмняват от силна неприязън.

— И ето че отново стигаме до вас. Това, което не мога да си обясня. Как се вписвате в ситуацията? И защо нарежданията, които получих преди няколко минути, отново се отнасят до вас?

— Какви нареждания, господине?

— Защо Дворецът толкова се интересува от вас? — пита, без да обръща внимание на моя въпрос. — Изясних си всичко останало. — От погледа му изчезва и последната капчица светлина. На мястото на очите му има само остриета от мрак, които ме пронизват, усещам как се забиват в ирисите ми.

— Не знам.

— Това е лъжа — отсича той и прокарва по ръката си опакото на пръстите си, сякаш милва плешиво коте. — Кажете ми. Веднага. Обяснете какво става. От двореца се мислят за много умни с нарежданията си, въобразяват си, че могат да ме държат в неведение. Постоянно идват нови нареждания и се налагат промени в лова. Искат да съм постоянно на нокти и в неяснота. Но аз си имам начини да узная. — Думите се сипят от устата му като ледени шушулки в тъмен каньон. — Ще приложя и сила, ако е необходимо.

Пръстите ми, отпуснати край тялото, започват да треперят. Притискам ги към крака си.

— Аз не...

— Кажайте! — Гласът му се отеква между стените. Ехото от думите му се разнася по целия етаж, виждам растящия гняв в очите му. Надига се към мен...

— Аз знам защо — прошепва неочаквано Ашли Джун.

Директорът спира. Всички се обръщат към нея.

Тя ме поглежда бързо, сякаш се кани да извърши непростимо предателство, и казва:

— Защото — снижава гласа си още повече — той е различен.

— В какъв смисъл? — пита директорът.

От сянката, в която е стояла досега, тя пристъпва напред под светлината на луната.

— Той е точно това, което търси Дворецът.

Колебание. После:

— Обяснете!

— Казахте, че победителят ще бъде автор на книгата. Трябва им някой, който умее да пише. При широкото присъствие на медиите ще има интервюта за списанията, изяви в телевизионни и радио предавания след лова. Затова им трябва някой с ораторски качества. Победителите от лова обикновено са груби й свирепи, с развита физика, но без особен интелект. Дворецът има нужда от някой, който умее да се изразява добре, да мисли, да се въздържа, да обръща внимание на подробностите. — Посочва към мен с брадичка. — Той притежава тези качества. Знам, че е така. Съученичка съм му от години. Без сам да си дава сметка, винаги е бил звезда в училището. Интелигентността му е естествена, не плод на усилия. Ще се справи чудесно. В интервюта за пресата, пред камерата, в писането на

мемоарите. В двореца са наясно с това. Явно добре са го проучили. От всички ловци той има най-голяма готовност за медите.

Директорът се обръща към мен, разглежда ме от новооткрит ракурс.

— Вярно, малко стеснителен е — продължава Ашли Джун, — но дори и то си носи плюсовете. Точно с това приковава вниманието и привлича. На момичетата много им харесва. — Прави пауза. — Можете да ми вярвате.

Директорът премества поглед някъде навън, в изражението му за миг се долавя леко раздразнение.

— Откъде знаете всичко това?

— Отникъде. Това са просто догадки. — В погледа ѝ проблясва бдителност. — Убедена съм, че и самият вие сте се досетили.

— Ясно. — Докосва едното куфарче с лявата си ръка, която чак свети с бледността си. Кокалестите му пръсти заиграват върху дръжката, движат се по нея със страх и неприязън.

— Значи са само догадки... Нищо чудно да сте на съвсем грешен път.

— Може. Ала не вярвам. — Тя помълчава. — Ами аз? Защо съм тук?

Директорът вдига поглед към нея и почесва китката си бавно и лениво. Задоволството му е нескрито.

— Може да се каже, че вие сте резервен вариант.

— Не съм сигурна, че разбрах.

— Жалко. Досега се справяхте доста добре. — Директорът изсумтява. — Явно и вие сте като останалите, искате да ви сдъвча всичко наготово. Преди час получих ново нареждане. Отнася се за вас и за него. Вие сте резервен вариант. В случай, че първоначалният ни план — той — се провали в изпълнението, вие ще бъдете неговата осигуровка. Ако нещо се обърка по време на лова, ако се предаде или се окаже извън строя, вие ще спечелите лова. Вие сте застраховката, дубльорът.

— Мисля, че няма да се получи.

— Напротив! — отвръща леко раздразнен. — И вие сте като него. Умна, при все че започвам малко да се съмнявам; красноречива, дори прекалено, струва ми се, и с много добри познания относно хепърите. Информираха ме за вас, момиченце, за всички клубове и

дружества, свързани с хепърите, в които участвате от години. Тези знания ще бъдат полезни при интервютата и всичко останало след лова. Освен това определено хващате око. Бихте стояли добре пред камерата и на снимки. С красивото ви лице корицата на бестселъра би станала неустоима. Да, така виждам нещата.

— Трябва да помислите за лова по-мащабно — отбелязва Ашли Джун със стоманена нотка в гласа.

— Аз трябва да помисля?...

Ашли Джун мълчи; съжалява.

— Мислите, че знаете повече от мен? — Думите я обстрелват като сачми от пушка, напоени с презрение. — Не ми казвайте как трябва да мисля, момиченце.

Директорът затваря очи, дългите му мигли леко се преплитат. Температурата в библиотеката, и без това ниска, пада рязко надолу. Лунната светлина застива като прозрачен сив лед. Хвърлям бърз поглед към Ашли Джун.

Знае, че е прекрачила границата — кожата ѝ е още по-бледа от преди, а миглите ѝ пърхат.

Директорът свежда поглед към двете дипломатически куфарчета. Придърпва ги.

— За да успее този план, един от вас трябва да спечели лова. Това ли искате да кажете, момиченце? Моля. Не се осмелявайте да споделяте с мен прозаичните си мисли. Защото съм наясно с това. За да блеснете на кориците на списанията, да се изявявате в телевизионни предавания, да бъдете основна тема за разговор, един от вас трябва да спечели. Защото съм наясно, че има и други ловци, голяма част от които не просто жадуват да спечелят, но са и далеч по-способни да го направят.

Натиска някакво копче и куфарчетата се отварят с щракване. Той ги завърта, за да можем да надникнем в тях. Във всяко от куфарчетата има ТОИ. Директорът изважда единия.

— Никой не знае какво точно ще се случи навън в Необятността по време на лова, колко могат да загрубят нещата. Все пак ловът никога не е бил филмиран: видеокамерите са твърде тежки, а и операторите биха ги хвърлили, за да се включат в лова, неспособни да устоят на изкушението. При това никой не го е грижа как... липсата на спортсменство може да се изроди. Ясно е, че... ловците прибягват до

мръсни номера. Там всеки се бори срещу всеки и колкото по-усилена е борбата, толкова по-интересно ще бъде за четене. Използвайте тези ТОИ срещу останалите ловци. Всички ще мислят, че хепърите са ги застреляли. Трябва да стане някъде в Необятността, далече от Института. По един ТОИ за всеки от вас. Всеки има по три изстрела. Трябва да е достатъчно, нали така?

— А ако убием всички останали ловци? — пита Ашли Джун. Говори тихо, но без колебание. — Ако останем само ние двамата? Какво трябва да направим?

Директорът реагира почти грубо. Кръстосва ръце при китките и забива нокти в тях, като оставя дълги бели следи по кожата, а главата му отскача рязко назад.

— Какво ме интересува това? — В очите му проблясва безумно пламъче. — Не ме засяга, стига един от вас да спечели. Ах, глупаво момиче! — Изведнъж той застава неподвижно, сякаш се е сетил нещо. Гледа ни строго. — Но знайте едно: искам ясен победител. Винаги е по-добрият вариант. Без обвързаности. Хората не обичат двусмислици. Ако оцелеете само двамата... ами... трябва да остане само един. Знаете какво да правите. Нали така?

Не отговарям нито аз, нито Ашли Джун.

Той започва отново да се чеше с дълги и бавни махове.

— Да. Да. Очевидно не съм бил достатъчно ясен. Не съм изразил прекия си интерес от успеха на лова. Не съм показал колко е важно за мен един от вас, само един, да спечели лова. — Той опира върховете на показалците си на веждите си и ги прокарва по тънките меки дъги. — Много хора мислят, че имам работа мечта тук в института, след като работя в такава близост до хепърите. Тези хора са невежи тъпаци. Това място е истински ад.

Заприличва на истукан, помръква.

— Успешният лов ще ми даде възможност да се махна оттук — прошепва, — от това чистилице, което е разделено от рая само с една стъклена стена; но това стъкло е дебело колкото хиляда съединени вселени. Не се издържа до безкрайност съблазънта от гледката и от мириса на хепъри, която трябва да бъде потискана на всяка крачка. Това си е своеобразен ад, да си толкова вбесяващо близо и толкова далеч в същото време. Трябва да се махна от този фалшив рай... и да

получа повишение в истинския рай — двореца на Владетеля. Най-после да заема поста министър на науката.

Нова продължителна пауза, напоена с напрежение.

— Някога случвало ли ви се е... не, разбира се, че не е. Но аз бях там веднъж, за един ден. В двореца на владетеля. Когато официално поех тази длъжност. Там, сред целия блясък и великолепие. Действителността надмина дори и моите очаквания. Извисяват се сфинксове във вид на хиени и чакали, лъскави мраморни здания, безкрайна редица от елегантна свита виночерпци, писари, музиканти с арфи, пажове, вестоносци, придворни, пазачи, харем от девици облечени в коприна. Но това дори не беше най-доброто. Имате ли представа, кое би могло да е?

Не казвам нищо.

— Може да решите, че това са изящните басейни, оброчени с водопади, изкуствените пещери или симфоничната зала с украсения с листенца живачен полилей. Но ще сбъркате. Или пък аквариума, пълен със стриди, миди, сепия и октоподи, от който можеш да си извадиш нещо, сякаш откъсваш глухарче, и да го излапаш. Но и за това ще сбъркате. Или картините, или кралската конюшня, в която редицата породисти жребци е докъдето ти стига погледът. Отново бихте сбъркали.

Той вдига средния си пръст, натезал от пръстен, инкрустиран с изумруд. Служителите и пазачите се обръщат и си тръгват на мига.

Щом входната врата се затваря, той навлажнява устните си и продължава:

— Храната. Всякакви екзотични и същевременно сочни меса, най-отбрани и кървави хапки, в които да впиеш зъби, докато сърцето на животното още бие. Туп, туп, туп, докато дъвчещ дроба, бъбрека или мозъка му. Кучета, котки. И това са едва предястията. После поднасят и основното ястие. — В тъмнината чувам как устните му премляскват. — Месо от хепъри — изсъсква.

Аз се вирам безизразно, завладява ме ужас. Не разширявай очи, нарежда гласът на баща ми, не разширявай очи!

— Ами ако ви кажа, че там има таен запас — прошепва. — Че някъде в подземията на двореца има тайна ферма за хепъри. Само предполагам, разбира се. Защото всички знаят, че последните хепъри на планетата са под купола отвън. Сега си мисля, че фермата за хепъри

е под земята, скрита от погледите, простира се под цялата площ на двореца. Само предполагам, разбира се. Сигурно се питате колко са хепърите. Кой може да каже? Но през нощта, която прекарах там, чувах воя и плача им. Звучеше ми, сякаш са десетки, а може и стотици. — Поглажда бузата си. — Вероятно, само предполагам, са достатъчно, за да доставят храна за угощенията на владетеля, докато е жив. Само предполагам, разбира се.

Той ни поглежда един след друг.

— Е, вече знаете, нали така? Сериозно обвързан съм с успешния изход от лова. Което означава, че един от вас, само един, ще бъде победител. Не ви трябва да знаете какви ще са последствията при провал. — Изправя се. — Доверете ми се. Така че ще ми дадете това, което искам. Един от вас ще победи. Това е. Бях пределно ясен.

Минава плътно покрай мен и излиза от стаята. Вратата се затваря зад него.

Издишам и минава доста време, преди да вдишам отново.

После Ашли Джун е изпратена в стаята ѝ да ѝ вземат мерки. Екип от шивачи — мрачни и наплашени — пристига по-късно и в библиотеката, за да ми вземат мерки за смокинг, гласовете им звучат приглушено. Преживяването е доста стресиращо, особено когато шивачите се навеждат близо до мен. Виждам как разширяват ноздри; един от тях дори ме поглежда с любопитство. Аз го стрелвам достатъчно бързо, но той ме поглежда отново, докато си събират нещата и си тръгват.

Отправлям се навън, имам нужда от открито пространство. Последните часове бяха твърде напрегнати. Нощта е прекрасна, идеална за успокояване на нервите ми. Небето е осеяно с красиви блещукащи звезди; полумесецът се издига високо и посребрява заснежените планински върхове на изток. Лекият вятър, идващ от полето, вдига напрежението от раменете ми.

Чувам стъпки в пясъка зад гърба си.

Ашли Джун идва към мен и ме гледа неуверено. Щом очите ни се срещат, тя се навежда срамежливо. С нова дреха е: черна сатенена туника, впита и с дълбоко деколте. Дългите ѝ бели ръце блестят на

лунната светлина като гладки мраморни колони. Пясъкът под краката ми се движи и завърта, завива ми се свят, губя ориентация.

— Извървах целия път дотук, можеш поне да ме поздравиш — казва тя. Застава насреща ми. — О, ясно, вече дори не разговаряш с мен.

— Не, не е така. Съжалявам.

Вятърът издува косата ѝ на леки къдрици и разкрива кожата на врата ѝ.

— Чуй, аз не съм ти враг. Все още не. — Тя почесва китката си. — Може би трябва да почакаме до лова за това.

Несъзнателно започвам да чеша китката си в отговор.

— Направи ми услуга — казвам. — Ако се стигне дотам, че останем само аз и ти в лова, ще стреляш ли в кутрето ми? Не е нужно да се прицелваш в окото ми, за да се отървеш от мен.

— Дясното или лявото кутре?

Почесвам китката си.

— Нека да е лявото. Но се цели внимателно, нали? Мъничко е.

— Дадено — казва тя.

Високо над главите ни в нощното небе се носи огромна птица. Крилата ѝ са непропорционално големи, тромави и сковани. Кръжи около нас, а след това изчезва в далечината.

— Дойдох, за да те попитам нещо — казва тя.

— Не, няма да получиш моя ТОИ.

Тя не отвърща. Обръщам се към нея, а тя чака, изумруденозелените ѝ очи са кротки и изпълнени с надежда. Сякаш е чакала този момент твърде дълго: да сме двамата насаме, да не се разсейвам, тогава погледите ни най-после се срещат, сливат се.

— Заведи ме на галавечерята — моли ме с нежен равен глас.

Понечвам да се почеша по китката. Нейните ръце обаче са отпуснати неподвижно до тялото ѝ.

— Сериозно ли? — питам.

— Да.

— Разбирам... това не е училищен бал все пак. Ще бъде хиляди пъти по-тържествено.

— Не... не знам.

— Ще означава много за мен.

Поглеждам зад нея към хоризонта.

— Виж, не знам как да се изразя. Знам, че галавечерята ще бъде специална и изискана заради музиката, медиите, червения килим, танците, храната...

— Ще бъде специална заради теб. Защото ти си ме поканил да те придружа.

Извъръщам поглед.

— Не знам.

Изведнъж тя се приближава към мен и ликвидира разстоянието помежду ни. Поема лакътя ми в ръката си. Допирът на кожата ѝ до моята ме разтърсва.

— Толкова ли е трудно да ме харесаш? — пита тя шепнешком, търси погледа ми. — Наистина ли е толкова трудно?

Не отговарям.

— Не можеш ли поне да се престориш тогава, да сложиш маска? — Нещо в думите ѝ или в начина, по който ги изрече, ме кара да се вгледам в очите ѝ за дълго, както бях гледал само баща си. — Наистина ме караш да се разкъсвам вътрешно.

— Не е заради теб...

— Престори се — прошепва, — че наистина ме харесваш. Че харесваш устните ми, нежната ми кожа, дъха ми, цвета на очите ми. Престори се дори, че можеш да видиш отвъд всичко това, под повърхността, че познаваш истински скритото от погледа. И че все пак си привлечен от мен, дори още по-силно. Представи си, че наоколо няма нищо, освен мен, застанала насреща ти, че на света не съществува никой друг. Нито останалите ловци, нито служителите, нито хепърите. Нито дори луната, звездите и планините. Че копнееш за мен отдавна и сега съм тук, пред теб. Представи си го само за тази вечер. — Протяга ръката си към гърба ми и ме притегля към себе си. Делят ни само няколко сантиметра. Духа вятър; косата пада в очите ми.

Тя вдига ръка, отмества надвисналите кичури встрани, прокарва бавно пръсти по главата ми отстрани, над ухото и надолу по врата ми.

Години наред се опитвам да вселя студенина в сърцето си, да притъпявам чувствата си към нея, това е първото интимно и истинско докосване, което съм усетил през годините, изживени в уединение и самота. Нещо у мен се преобръща. Разтърсва ме мощно чувство, изригва неудържимо, след като тъй дълго е държано приспано.

Погледът ѝ не се отделя от моя, почти осезаем е, също като допира на ръката ѝ върху лакътя ми, но още по-дълбок, по-изучаващ. Изпитвам копнеж, буря от емоции, за които мислех, че отдавна са мъртви у мен.

— Хайде — моли ме тя. — Ще ме заведеш ли?

Сам се изненадвам от кимването си. Тя се разтреперва от удоволствие, стисва лакътя ми още по-силно, а издълженият ѝ бицепс се свива и отпуска, свива и отпуска. Аз също поемам лакътя ѝ в ръка, диктува го етикетът при приемане на покана. Тя отмята глава назад, леко притваря очи, миглите ѝ пърхат, устните се разтварят. Но в този момент горната ѝ устна се повдига и тя изръмжава сподавено, а кучешките ѝ зъби се показват — влажни, бели и остри като бръснач. Зъби, които могат за секунди да се впият в гърдите ми, да минат през ребрата ми и да изтръгнат още биещото ми сърце.

Как допуснах да забравя, защо се предадох в момент на слабост? Длъжен съм винаги да помня, че красотата ѝ е примесена с отрова, че зад устните ѝ се крият два реда ножове, че сърцето ѝ е обградено от остри като бръснач ребра. Тя е невъобразима за мен, недостъпна, недостижима.

Впивам силно ръка в лакътя ѝ от гняв и от отвращение, пръстите ми потъват в безкръвната ѝ плът. Тя обаче тълкува погрешно силната ми емоция и вдига лице към нощното небе, още по-разтреперана и пламенна. Осъзнавам как отстрани, от другата страна на маската, отвращението лесно може да бъде сбъркано с копнеж.

Сутринта приближава и аз изпращам Ашли Джун до стаята ѝ. Уговаряме се да се видим, когато се стъмни — тя иска да дойде и да се преоблече в библиотеката, за да тръгнем заедно за галавечерята, ръка за ръка.

— Ще бъде невероятно — възкликва тя, когато си тръгвам.

Отправлям се обратно към библиотеката. След няколко минути щорите се спускат. Изчаквам малко за по-сигурно и излизам навън. Отново съм жаден и трябва да се измия. Излизам под светлото небе и хвърлям поглед към главната сграда, за да се уверя, че щорите са спуснати. Тръгвам към купола за втори път. Този път нося три празни пластмасови шишета, вързани с къса връв и закачени на рамото ми. Шишетата се удрят едно в друго, като издават глух шум като от

барабан. Куполът още не се е прибрал; повтарям си: сега и соча към него. Сега. Там си е. Сега. Отново не се подчинява на командата ми, стъклените стени не помръдват.

Щом изминавам половината път, усещам бръмчене и вибрации в земята, в началото едва доловими, а после съвсем непогрешими. Стените на купола започват да се прибират, кръглият отвор отгоре нараства с потъването на стъклената обвивка в земята. Изгревът проблясва в движещото се стъкло, завихря се на пъстри ивици. После отблясъците изчезват, бръмченето замлъква. Купола го няма.

Заставам на около стотина метра от езерото и чакам. По-добре да не рискувам: въпреки че вече знаят за мен, не е изключено да се втурнат от кирпичените си колиби (поне, момичето хепър), за да ме промушат. Така е с хепърите: могат да се окажат много непредвидими, като подивели животни от зоологическа градина. Вратата на една от колибите се отваря със замах. Млад хепър — приблизително на моята възраст — с препъване излиза навън, рошав, с кльоцави сковани крака, отправя се към езерото. Не ме забелязва; присвива очи срещу сутрешната светлина.

Чак след като наплисква лицето си и пийва малко вода от събраните си длани, вдига поглед към мен. Инстинктивно отпуска ръце и водата мокри краката му. Хуква бързо към колибата, но спира, сякаш се е овладял. Поглежда назад. Вижда ме да стоя все така, изобщо не съм помръднал.

Вдигам ръце с открити длани, като се опитвам да изразя: не съм заплаха.

Обръща се и побягва.

— Чакай! Спри!

Спира. Поглежда през рамо с разширени очи и ужасено лице. Но се забелязва и любопитство. Точно както при момичето хепър, чувствата бликат от изражението му без никакви задръжки, прилича на животно от зоопарка, което безсрамно си чеше задните части пред ироничните погледи на посетителите. Толкова противоречиви, те се изливат от него като водопад. Гледа ме ококорено.

— Сиси! — виква и аз отстъпвам няколко крачки. Стъписан. Съществува говори. — Сиси! — виква по-силно. Усещам ясно интонацията му, дори и в тази кратка дума.

— Не, аз... — започвам да пелтеча. Сиси? Защо ме нарича „сиси“?

— Сиси! — извиква още по-настойтелно, но в тона му няма присмех. Неутрален е, ала се усеща някакво напрежение, сякаш вика за помощ.

— Не разбирам — казвам аз, защото е така, не разбирам. — Искам само вода. — Посочвам към езерото. — Вода.

— Сиси! — провиква се онзи отново и вратата на една колиба се отваря. Показва се момичето хепър, поразрошена, по лицето ѝ се чете тревога и следи от недоспиване. Оглежда се, за да се запознае с положението. Очите ѝ се спират за кратко върху мен, после поглежда зад гърба ми и отново към мен.

— Спокойно, Дейвид — казва тя на първия хепър. — Помниш ли какво ти казах вчера? Той няма да ни нарани. Като нас е.

Като ударен от гръм съм. Тези хепъри говорят. Те са интелигентни същества, а не диваци.

Момичето хепър тръгва към мен с широки уверени крачки. През това време се отварят още врати и след момичето хепър излизат други хепъри. Тя спира пред езерото.

— Всичко наред ли е? — пита втренчена в мен.

В ответ мога единствено да се вирам в нея.

— Всичко наред ли е? — пита отново и чак сега забелязвам дългата брадва в лявата ѝ ръка.

— Да — отговарям.

Гледаме се известно време.

— За вода ли се върна? — пита.

— Да.

Останалите хепъри — всичките мъже — са се скупчили зад момичето и се взират в мен. Виждам как си шепнат нещо, а после кимат в съгласие.

— Вземи си — казва момичето хепър.

Жаждата ме тласка да я послушам. Коленича на ръба на езерото и загребвам вода с ръце, като не ги изпускам от поглед, особено момичето. Пълня шишетата и ги затварям. Колебая се.

— Пак ли ще се събличаш? — пита. От това останалите сякаш се отпускат; усмихват се и се споглеждат. — Ако е така, не забравяй да си вземеш бельото този път.

С годините съм се научил да не се изчервявам. Този път обаче не ми се удава да се сдържа. Топлина залива лицето ми на талази.

Хепърите забелязват това и стават по-тихи. После момичето се приближава, а другите я следват по петите. Застава близо до мен, на една ръка разстояние, достатъчно близо, че да видя луничките по носа ѝ. Докосва лицето ми с ръка, притиска бузата ми; дори върховете на пръстите ѝ са загрубели. Кимва към другите да се приближат. Бавно ме заобикалят. Не помръдвам. Протягат ръце към лицето ми, докосват бузата ми, врата ми, ръчат ме и ме изучават. Не се противя.

Отстъпват отново. Момичето хепър пак е пред мен, но брадвата вече не е в ръката ѝ. За пръв път виждам в изражението ѝ нещо различно от страх или любопитство. Не знам какво е. Обаче малките пламъчета в очите ѝ са нежни и топли като жарава в огнище.

— Името ми е Сиси. А твоето?

Гледам я безизразно.

— Какво е име? — питам.

— Не знаеш името си? — пита един хепър отзад. Той е най-млад от всички, може би десетгодишен, с вид на пакостник.

— Моето име е Бен. Как може да нямаш име?

— Той не каза, че не знае името си. Каза, че не знае какво е име — намесва се хепър, застанал встрани. Устата му е изкривена, сякаш по невнимание се е закачил на рибарска кукичка. По-висок е от другите, кльоцав и застаряващ, по крайниците му няма нито мускул, нито тлъстинка.

Ниското момче хепър се обръща към мен.

— Как те наричаш хората?

— Да ме наричат? Зависи.

— Зависи?

— Зависи къде се намирам. Учителите ме наричат по един начин, треньорът по друг. Зависи.

Момичето хепър хваща най-близкия хепър за ръката и го води напред.

— Това е Джейкъб.

Премества се при следващия.

— До него е Дейвид, който първи те видя тази сутрин. Този, който стои сам, е Епафродит. Казваме му Епап.

Повтарям тези звуци наум: Дейвид, Джейкъб, Епап. Странни звуци, непознати. Дейвид и Джейкъб изглеждат малки, на около единайсет-дванайсет години. Епап е по-възрастен, на около седемнайсет.

— Имате предвид обозначение. Какво е моето обозначение?

— Не — казва момичето хепър и поклаща глава. — Как те наричат в семейството ти?

Понечвам да кажа, че нямам семейство, че никога не са ме наричали с някакво име... но спирам. В съзнанието ми изведнъж изплува блед и неясен спомен. Гласът на майка ми, която пее, отделни фрагменти: в началото само мелодия, не мога да определя думите. Но после изплуват, думите ѝ се образуват, получават се отделни фрази, още са малко объркани, но...

Джийн.

— Името ми е Джийн — казвам, по-скоро като откритие за самия себе си, отколкото като представяне пред тях.

Те ме развеждат из селото. Направили са всичко по силите си. Малка зеленчукова градина отзад, овощни дръвчета, пръснати по терена. Има възета с пране до нещо като игрище, по песъчливата земя са разхвърляни копия, ножове и кинжали. Изумен съм колко светли са отвътре колибите от кал. Покривите имат големи дупки като сито. Колко е странно, че между тях и небето няма преграда. В колибите нахлува хладен бриз.

— Проветрява се само през деня — казва момичето хепър, като забелязва възторга ми. — Когато куполът се затвори, въздухът остава неподвижен.

Колибите са почти без обзавеждане, по стените има картини и рисунки и етажерки със стари овехтели книги. Но това, което е сложено в центъра на всяка колиба, е най-изумително, почти безсрамно дръзко. Легло. Не просто одеяла, постлани на земята, а здрава дървена конструкция с крака и рамка. Не виждам спални стойки.

Отвън, зад периметъра на купола, има метална кабинка с размерите на малка карета. Отгоре примигва зелена светлинка.

— Какво е това? — питам и соча натам.

— Пъпната връв — отговаря Дейвид.

— Кое?

— Хайде, по-добре да отидем. И без това явно нещо е пристигнало.

— Какво? — питам в недоумение.

— Ела. Ще видиш.

Отстрани на Пъпната връв има вратичка с панта от долната страна, която се отваря. Джейкъб наднича и изважда голям пластмасов контейнер, какъвто вече съм виждал. Подушвам картофите и спагетите.

— Закуска — казва Дейвид.

Зелената лампичка спира да мига и става червена.

Навеждам се и любопитно надничам през отвора. Дълъг тесен тунел, не по-широк от главата ми, минава под земята и води към института. Това е другият край на тунела — явно него наричат „пъпната връв“, — който видях в кухнята.

— Така получаваме храна — пояснява Джейкъб. — Когато се нахраним, връщаме мръсните съдове обратно. От време на време ни пращат дрехи. Понякога получаваме почерпка за рождениите дни. Торта, хартия и пастели, книги, занимателни игри.

— Защо е толкова отдалечено? — Показвам разстоянието с жест. — Извън купола е, нали? Когато куполът се затвори, Пъпната връв остава извън него, нали така?

Те кимат.

— Това е нарочно. Съмнявах се, че някой по-дребен може да се промъкне през тунела и да стигне до нас. Очевидно през нощта. Затова оставиха отвора на Пъпната връв извън заграждението на купола. Така дори и някой по-дребен да се провере, ще остане от външната страна.

— А никой не би предприел нещо подобно през деня — допълва Бен. — По очевидни причини.

— Напоследък започнаха да ни пращат учебници — отбелязва хепърът на име Дейвид. — Такива за самозащита и стратегии за битка. Не ни е ясно защо. А после в една нощ преди няколко месеца ни предоставиха копия и кинжали до самите стени на Купола, та да ги приберем на сутринта. Играем си с тях, макар че Сиси наистина я бива с летящите кинжали, но не ни е ясна причината да ги притежаваме. Искам да кажа, че наоколо няма дивеч, който да преследваме.

— А после вчера се сдобихме с тези метални кутии — намесва се развълнувано Бен. — Общо пет, по една за всеки от нас. Но според писмото с инструкциите не трябва да ги отваряме преди следващо нареждане. Така че Сиси не допуска дори да ги докоснем.

Поглеждам към Сиси.

— Не знам за какво служат. Ти знаеш ли?

Свеждам поглед.

— Нямам представа.

— Както и да е — продължава Бен за мой късмет. — Имаме всички тези оръжия. Упражняваме се с тях. Копия, брадви и кинжали. Сиси е най-добрата сред нас, но ни се свършиха мишените.

— Докато не се появи ти.

Не е нужно да се обръщам, за да разбера, че това беше изречено от Епап.

— Всъщност защо изобщо си тук? — продължава.

Обръщам се. Изражението на лицето му безспорно показва враждебност и недоверие. Хепърите са като отворени книги. По лицата им личат ясно неподправени емоции.

— Дойде за вода — отвърща Сиси, преди да успея да отговоря. — Остави го на мира, ясно ли е?

Хепърът Епап се движи в кръг около нас, докато не се озовава лице в лице с мен. Отблизо изглежда дори по-върлинест.

— Преди да започнем да му даваме от храната си — заговаря, — преди да започнем да го развеждаме наоколо, като че е някое симпатично заблудено пале, трябва да отговори на някои въпроси.

Никой не продумва.

— Като например как е оцелял навън толкова дълго. Как е оцелял, живеейки с тях. И точно по каква причина е тук. Има да поприказва първо.

Поглеждам към момичето хепър.

— Какъв му е проблемът на това? — питам и соча към Епап.

Момичето хепър се взира настоятелно в мен.

— Какво каза?

— Какъв му е проблемът на това? Защо то се гневи така?

Момичето хепър пристъпва към мен, докато не се доближава на около метър. Преди да се усетя, ръцете ѝ се стрелват към мен и тя ме първа отстрани на главата.

— Хей...

— Недей.

— Какво недей? — питам аз и опипвам главата си. Няма кръв, само неприятното усещане от унижението.

— Не го наричай „то“. — Тя се навежда и грабва шепа пръст. — Към пръстта можеш да се отнасяш като към неодушевен предмет. Също и към дървото. Зеленчуците. Сградите. Ако броиш нас за „то“, това е обида. Какъв ти е проблемът? Какво те прави толкова надменен и важен? Ако ни смяташ за животни, по-добре да си вървиш и да не ти хрумва да идваш повече. А и ако смяташ нас за животни, то ти не си нещо много повече.

— Права си — отговарям аз, а едната страна на главата все още ме боли. — Моля за извинение.

Но в съзнанието ми между мен и тях съществува огромна разлика. Те са диви, нямат култура и образование. Аз не съм нищо подобно. Аз се боря за оцеляването си, справям се сам, цивилизован и образован съм. Сравнени с мен, макар и да са от моя вид, те не представляват нищо. Но след като са ми нужни, за да оживея, ще се преструвам, ако трябва.

— Не го казах нарочно. Не съм искал да би обида. Чуй ме, Сиси, съжалявам. Епап, съжалявам.

Тя се взира в мен, без да е особено впечатлена.

— Бива те да дрънкаш глупости. — Напрежението нараства, тъй като останалите хепъри осмислят казаното от Сиси и Епап и също започват да ме гледат с подозрение.

Малкият Бен слага край на това.

— Ела, ще ти покажа любимия си плод. — После се втурва към мен, сграбчва ме за ръката и ме затътря до едно близко дърво.

— Бен, недей — крясва по нас Епап, но ние вече сме се отдалечили.

— Хайде — настоява и подскача, за да улови висящ на един от по-ниските клони плод. — Това дърво ражда най-хубавите ябълки. Южното дърво също дава ябълки, но изобщо не са така хубави. Много ги обичам.

Замислям се колко е странно да използваш думата „обичам“ така открито. При това по адрес на плод.

Преди да се усетя, върху дланта ми се озовава една ябълка. Бен вече е захапал онази, която е откъснал за себе си. Аз забивам зъби в плода, а соковете изпълват устата ми. Чувам стъпки зад гърба си. Групата се присъединява към нас. Може би причината е това, че са видели с каква детинска наслада отхапвам от плода, но вече не изглеждат така враждебни. С изключение на Епап, разбира се. Той още ме стрелка гневно.

— Не са ли това най-прекрасните плодове? Почакай само да опиташ бананите от...

Сиси полага нежно длан върху рамото на Бен. Той мигом млъква и се обръща, за да я погледне. Тя кима леко, а после хвърля поглед към мен. Гледа ме по същия начин като Бен: успокоително, но същевременно странно заповеднически, с кротка настоятелност.

— Всъщност искаме да знаем защо си тук. Обясни ни.

След дълго мълчание аз заговарям.

— Ще ви кажа — отвърщам и по някаква причина гласът ми пресеква. — Ще ви кажа, но може ли да влезем вътре?

— Просто ни обясни тук — тросва се Епап. — Тук си е съвсем добре...

— Можем да влезем — прекъсва го Сиси. Забелязва, че Епап отново се готви да протестира и бързо се обръща към мен. — Сигурно не ти е приятно да стоиш на слънце. Не си свикнал с него. — Вече се е запътила към най-близката колиба, без да си прави труда да провери дали другите ще я последват.

Един по един те постепенно го правят. А последният влязъл съм аз, като ги следвам през отвора на пръстената колиба.

Онова, което им разказвам, почти отговаря на истината. Не е съвсем пълната истина, знам го. Но предпочитам да мисля, че не толкова лъжа, колкото пропускам да спомена някои неща. Все пак, както обичаше да казва учителят ми във втори клас, почти истината на практика е отявлена лъжа. Но аз го правя — лъжа — с апломб. Лесно е, когато целият ти живот по същество е една лъжа, лесно е да заблуждаваш, след като цялата ти самоличност е изградена въз основа на илюзии.

— Навън има много като нас — лъжа. — Изобилства от хепъри във всеки сектор на общността, на всяко ниво в социалната структура. Видът ни е широко разпространен и многолик също като снежинките в нощна буря. Но в същото време точно като снежинките в нощта съществуването ни не е явно. Водим потаен живот и се представяме за нормални пред повсеместната маса. Внимателни сме по отношение на бръсненето, фалшивите уголемени кучешки зъби, спазването на въздържано поведение. Не формираме подземен свят, а по-скоро образуваме малки единици от три до пет семейства. Съществуването ни е опасно, но пък не е лишено от своите наслади и удоволствия.

Какви ли?

— Радостта от семейния живот — казвам аз, като продължавам с лъжите си. — Свободата в рамките на собствените ни домове, веднъж щом се затворят капациите на прозорците при изгрева на слънцето. Храната, която обичаме да ядем, песните, които обичаме да пеем, смеха и усмивките и (в редки случаи, само когато се налага) сълзите. Поддържането на традициите, предавани през поколенията, наред с книгите и древните сказания. В дневните часове, когато целият град е заспал, напълно неподозиращ за случващото се отвъд спуснатите си капаци, се провеждат изключително инцидентни тайни срещи с други хепърски семейства. А като пораснем, съществува възможността за зараждането на романтична връзка, радостта от влюбването, евентуалното създаване на наше собствено семейство.

Защо съм тук ли?

— Неотдавна бях нает да работя в института.

Дали съм заместил някой учен?

— Да, заместих учен, които се оттегли от работа, и продължавам изследванията му. Бил е много усърден и изключително работлив, така че ще ми отнеме месеци да вляза в крачка.

— Значи знаеш за него?

— Разбира се.

— Наясно си, че е бил хепър?

Пауза от моя страна.

— Да, разбира се.

— Къде отиде? Просто изчезна и ни изостави.

— Какво? Какво каза?

— Къде отиде той?

— Може ли да получа още малко вода, моля?

— Къде отиде? Каза, че ще ни измъкне от тук. Обеща да ни отведе в земя, изобилстваща с мляко и мед, с плодове и слънчева светлина. Ново начало, ново зараждане.

— Обмисляте ли нещо такова? Да избягате от тук?

— Разбира се. Всеки ден. Живели сме тук през целия си живот. Затворници на тези стъклени стени, затворници на пустинята, затворници на зъби и нокти. Онзи учен ни обеща да ни измъкне от тук. Но никога не обясни как или в каква посока. Ти знаеш ли накъде?

— Да.

— Накъде?

Посочвам към планините на изток.

— Натам. Към тези планини. Откъдето произхождаме поначало. Където има хиляди като нас. В земята на млякото и меда. На плодовете и слънчевите лъчи.

— Как ще стане? Прекалено далече е. Ще измрем.

Кимам.

— От жажда и глад.

Но те поклащат глави.

— Не, ще ни преследват и ще ни убият, преди да сме изминали и половината път.

— Разбира се. Разбира се.

— Как ще се измъкнем?

Отвърщам им, без да ги поглеждам.

— Онзи учен. Той ще ви избави.

Сиси кима развълнувано.

— И той така каза. Че ще ни отведе от тук. Че трябва да му се доверим. Дори когато изглеждаше, че всичките ни надежди са напразни, той настояваше да не се предаваме, обещаваше, че някой ден ще дойде за нас. А после един ден изчезна. Беше ни много трудно. Почти се простихме с надеждите си. А сега ти си тук. Появи се изневиделица след толкова много време. Ти можеш да ни помогнеш, нали?

— Дайте ми време. Дайте ми време. Онзи учен ми е оставил планини от писания, които трябва да прегледам.

— Е, това го имаме в изобилие. Време.

Внезапно се събуждам. Отнема ми около секунда да осъзная къде съм. Все още се намирам в селището на хепърите, в една от колибите им. Лежа на пода с глава върху мека купчина. През решетестия покрив проникват слънчеви лъчи и осейват цялото ми тяло със светещи точки.

Всички са се наредили в полукръг около мен. Някои са полегнали и дремят.

— Буден е! — обявява Бен.

Скачам на крака, а сърцето ми блъска бясно. Преди никога не съм се събуждал в компания. В ежедневния си живот до този момент вече да съм мъртъв. Но те ме наблюдават с развеселени и незаплашителни физиономии на лицата. Аз сядам обратно притеснено.

Сиси нарежда на Джейкъб да донесе още вода, на Дейвид да провери дали в Пъпната връв е пристигнал хляб, а на Бен — да набере още малко плодове и зеленчуци. Остават само двамата най-възрастни — Сиси и Епап. По някаква причина това не ми изглежда случайно.

— Откога съм навън?

— От два часа. Говореше, а в следващия момент беше дълбоко заспал — обяснява Сиси.

— Даже хъркаше — добавя саркастично Епап.

Ако се съди по позицията на слънцето, вече е около обяд.

— Това е обичайното ми време за сън. И последните няколко дни бяха наистина натоварени за мен. Съжалявам, че съм заспал. Но съм толкова уморен.

— Исках да те събудя — отвърща Епап, — но тя настоя да те оставим да спиш.

— Благодаря — промърморвам, а гласът ми е дрезгав, защото гърлото ми е пресъхнало. — Благодаря и за възглавницата.

— Имаше вид, сякаш се нуждаеш от малко сън. Ето. — Тя ми подава канче с вода. — Също така звучиш, като че ще ти се отрази добре още малко вода.

Кимам в знак на признателност. Водата се плъзва в пресъхналото ми дращецо гърло. Като бездънна яма съм. Без значение колко изпивам, като че все не стига.

— Благодаря — казвам и подавам обратно канчето. По стените около мен висят ярки рисунки, изобразяващи дъга и митично море. Вдясно има рафт с овехтели книги и няколко глинени фигурки.

— Как се научихте да четете? — питам.

Епап свежда поглед.

— От родителите ни — отговаря Сиси.

Поглеждам я.

— Някои от нас имаха по двама родители тук. Повечето имаха само майка си или баща си. Не сме братя и сестри в случай, че се чудиш. С изключение на нас двамата с Бен. Ние сме наполовина брат и сестра.

— Колко родители общо?

— Осем. Те ни научиха на всичко. Да пишем и да четем. Да рисуваме. Да отглеждаме зеленчуци. Предадоха ни древни сказания. Обучиха ни да се поддържа физически силни, да тичаме на дълги разстояния, да плуваме. Не желаеха да станем дебели и мързеливи и само да чакаме да се появи храната ден след ден. Ходехме на нещо, наречено „училище“, всеки ден. Знаеш ли какво е училище?

Кимам.

— Родителите ни натискаха здраво и ни караха да учим бързо. Все едно се бояха, че времето е малко. Сякаш вярвах, че един ден няма да ги има около нас.

— Какво се случи с тях?

— Един ден просто изчезнаха — обяснява Епап, а всяка изречена дума е изпълнена с гняв.

Сиси заговаря по-тихо.

— Струва ми се преди около десет години. Получиха карти, посочващи местонахождението на ферма за овощни дървета. Проявихме подозрителност, разбира се, но не бяхме получавали плодове и зеленчуци от седмици. Устните ни се пропукваха и по тях се образуваха болезнени рани. Като предпазна мярка родителите накараха нас, децата, да останем тук. Потеглиха по изгрев. Така и не се върнаха.

— Вие петимата не може да сте били на повече от няколко години — отбелязвам.

Тя се бави, преди да отговори.

— Бен беше само на няколко седмици. Едва оцеля. И наброявахме повече от пет. Бяхме общо девет души.

— А останалите четирима?

Тя клати глава с поглед, забит в земята.

— Трябва да разбереш. Двамата с Епап се грижехме сами за всички. Бяхме на около седем години. Когато се появи онзи учен, наистина ни беше от помощ. Не само заради допълнителната храна, която успяваше да внесе, но също книги, одеяла, лекарства, в случай че някой се разболееше. И най-важното, представляваше истинска морална опора, умееше да разказва добре и ни вдъхваше кураж. Именно заради това внезапното му изчезване беше така съсипващо. — Тя ме поглежда. — Твърдиш, че някой ден ще ни отведе до планините на изток? До земята на млякото и меда, на плодовете и слънчевата светлина?

Кимам.

— Лъжеш — заявява Епап. — За онзи учен. Както и за цивилизацията на хепърите отвъд планините. Отвъд тези планини няма нищо.

— Не лъжа.

— Ти и проклетото ти безизразно лице. Мислиш, че можеш да се скриеш зад него и да ни заблудиш? Може би ще успееш с по-младите, но не и с нас. Със сигурност не и с мен.

— Кажи ни каквото знаеш, Джийн — моли меко Сиси, а кафявите ѝ очи ме гледат сериозно. Толкова е странно да бъда наричан с това име. Очите ѝ, осветени от отразените от пода слънчеви лъчи, са една идея по-светли, отколкото ги помня. — Откъде знаеш за цивилизацията на хепърите отвъд планините?

— Пише го в някои от записките на онзи учен. Споменава го няколко пъти. Имал е причини да вярва, че една цяла цивилизация от такива като нас живее зад онези планини. Стотици и може би дори хиляди. — Лъжите се леят от устата ми плавно като коприна.

— Как е стигнал до тази информация?

— Вижте, не знам. Но явно е вярвал във всичко това.

— Лъжец! — прекъсва ме Епап. — Ако наистина има толкова много от нашия вид, защо не сме виждали нито един? Защо не са се осмелили да дойдат насам?

— Ти би ли го сторил? — питам. — Ако знаеш онова, което знаеш, би ли дошъл и би ли допуснал да те заловят?

Той не казва нищо.

— Има логика — продумва Сиси. — Колония от хепъри от другата страна на планината би била в безопасност от хората. Би

отнело — дори при тяхната бързина — поне осемнайсет часа да достигнат планините. Никога не биха се добрали дотам преди изгрева. Без никаква защита навън, в пустошта, слънчевите лъчи биха изпепелили всички до един. Дистанцията е идеалното средство за защита.

— Нали не му вярваш? — пита скептично Епап. — Не знаем нищо за него. Появява се изневиделица и се дотътря наперен, че знае всичко.

— Епап — обръща се кротко към него Сиси и полага ръка на рамото му. Това е всичко, което трябва да каже. Или да стори. Раздразнението му мигом се изпарява. — Знаем много. Джийн не се преструва, това не можеш да го отречеш. Видяхме го да се излага на слънце, да яде плодовете ни, да спи, цялото му поведение е като нашето. Видя го да се изчервява. Това няма как да бъде фалшифицирано. Без съмнение той е един от нас. Също така сме наясно — без значение от личното ти мнение за него, — че той умее да оцелява. Научил се е как да живее дори сред тях. В продължение на години. Той е ценен за нас. Важно е да имаме някой като него отвън.

— Но откъде да сме сигурни, че е на наша страна? Може да е един от нас, но това не го поставя задължително на наша страна. Съгласен съм, че умее да оцелява. Но го бива да се бори за собственото си оцеляване, а не за нашето.

Вместо да оспори казаното, Сиси ме поглежда. Очите ѝ издават предпазливост и подозрителност. Наясно е. Наясно е, че премълчавам нещо. Но няма представа колко. В противен случай никога не би казала онова, което каза след това.

— Мисля, че можем да му се доверим. Струва ми се, че у него има доброта.

— Извини ме, докато се изповръщам — отвръща Епап.

— Епап — повтаря тя, вече по-малко търпеливо. — Джийн ни предостави повече информация, отколкото бяхме събрали с години преди това. За две минути ни даде данни като за два живота. Това означава нещо.

— Безполезна информация — тросва се Епап. — Дори да е истина онова за колонията отвъд планините, то е напълно безполезно. Няма начин да стигнем до там, дори не можем да се доближим. За нас планините са на двуседмичен изнурителен път разстояние. Ще бъдем

заловени и убити до часове. Дори да потеглим веднага след свалянето на купола при зазоряване и да получим осемчасова преднина, веднага след падането на нощта те ще се втурнат през Пустошта и ще ни настигнат до два часа. Не, тази информация е нещо по-лошо от безполезна. Опасна е. Поражда глупави идеи в главите ни. Нереална и непостижима мечта, която някои от нас може би ще се опитат да гонят. Помисли за Дейвид и Джейкъб. Тези двамата не са родени да бъдат държани в плен. Искат да се освободят, откакто се появиха на бял свят. Мислиш ли, че ще можеш да ги спреш, ако си наумят нещо такова?

Докато Епап говори, Сиси прави с долната си устна нещо малко странно. Съвсем ново е за мен и не мога да откъсна очи. Забива горните си зъби (не удължени, което е странно само по себе си) в долната си плътна устна и тя се обезцветява. Мълчи дълго време. После се чува приближаването на нечий стъпки и тя заговаря:

— Направи ми услуга. Да не обсъждаме повече това пред останалите. Става ли?

— Разбира се — отвърщам, а Дейвид и Джейкъб влизат с плодове и хляб в ръцете. Ям и пия до насита, а разговорът е по-лековат. Младите хепъри са доволни, че имат нов събеседник, с когото да побъбрят. Разказват ми за живота си, ежедневието, отминаването на различните сезони, за изтъканите от любов и омраза взаимоотношения с купола. Как спира циркулацията на въздух и задържа влагата и жегата в топлите летни нощи, но също запазва топлината и ги предпазва от студа и снега през зимните месеци. Разказват ми как в тези зимни вечери им харесва да наблюдават сипещите се от нощното небе снежинки, които се разтапят, превръщайки се във водни вадички, щом се докоснат до купола. В някои случаи, когато е особено студено, си наклаждат лагерен огън, достатъчно малък, че димът да може да излиза през порестата повърхност на купола. Събрани около огъня в тези нощи, защитени от валящия навън сняг, почти могат да си представят, че нормалният кръговрат на живота е под купола, а необятният външен свят е този, който е объркан, нефункциониращ, плашещ.

По-късно през деня ме даряват с усамотение за къпането, от което се нуждая. Нещо повече: с кърпа и нещо, наречено „сапун“, а също така обещават да не надничат. Този път, след като се събличам до езерото, се чувствам около хиляда пъти по-спокоен, отколкото когато

смъкнах слиповете си пред Сиси. Само мисълта за това ме кара да потръпвам.

Нагазвам във водата и започвам да се търкам. Така нареченият сапун произвежда миниатюрни мехурчета, когато го прекарвам по кожата си. Няма аромат, но отстранява миризмата на тялото според техните думи. Идеален за моите нужди. От време на време поглеждам плахо към колибата, в която се намират всички. Както бяха обещали, вратата и прозорците остават затворени през цялото време. Заслушвам се в очакване да доловя подигравателно кикотене. Но е тихо.

Мия си косата с глава под водата, когато дочувам нещо странно. В началото решавам, че е заради водата в ушите ми, но когато подавам глава, звукът е по-ясен. Мелодия от гласове се извисява от кирпичената колиба.

Звукът е някак неземеен, но в същото време прекрасен. Стоя запленил, а от косата ми се стичат струйки и образуват концентрични кръгове във водата около мен. Излизам от езерото, като се бърша и едновременно с това събирам дрехите си.

В началото не ме забелязват. Надничам през вратата, а от мократа ми коса се стичат капки върху набързо нахлузените дрехи. Седнали са в кръг, като Дейвид и Джейкъб са частично обърнати с лице към мен, а очите на всички са затворени, като че са изпаднали в екстаз. Пеенето им пробужда в съзнанието ми спомени за майка ми. За времето, когато присядаше на ръба на леглото ми и ме галеше по косата, а лицето ѝ беше едва видимо в сивия сумрак на къщата. По-ясно си спомням гласа ѝ, отколкото лицето, мелодичен и незасегнат от тъгата и отчаянието, които по-късно бяха накарали баща ми да прегърби рамене.

Все още незабелязан, аз се дръпвам настрани от входа и сядам отвън, извън полезрението им, но на откритата врата, така че да мога да ги чувам. Опрял гръб в надрасканата стена на кирпичената колиба, се оставям гласовете им да ме завладеят. Всичко ми се струва нежно и приятно, като че светът е станал уютно място.

Песента свършва и за кратко обсъждат какво да изпеят след нея. Поне пет предложения — сигурно имат десетки в репертоара си — са направени мигновено, преди да се спрат на песен с име „Горе високо“. Започва бавно. В началото се чува само гласът на Сиси. Мелодията варира, като гласът ѝ се извисява и понижава.

*Под твоите крака земята
гори на обедното слънце от лъчите.
В сърцето си поемаш тяхната позлата,
преди да се е скрило зад горите.*

Останалите гласове се присъединяват в идеално хармоничен хор. Леят се гладко и безукорно, доказателство, че са пели песента стотици пъти преди това. Затворници на стъклото и огромните разстояния, вероятно не са имали какво друго да правят по време на безкрайно дългите дни, освен да пеят. Пеенето им дава онова, от което се нуждаят най-много: някакво подобие на надежда, пренася ги на друго място.

*През лазурното небе то плава,
дори орлите дръзки надвишава
и облаците тъжни задминава.*

Песента, макар и монотонна на места, те грабва по особен начин. В началото само отварям уста за думите. После почти несъзнателно усещам, че изтласквам въздух през ларинкса си и издавам звуци. Но не е лесно. От устните ми се откъсва само грачене.

После нещо се случва: като че огромна буца се откъсва от гърлото ми. В рамките на една строфа успявам да хвана мелодията. В тези няколко мига съм напълно погълнат от ритъма на песента. Понасям се на вълните ѝ като хвърчило, уловило сладостен повей на вятъра.

Песента свършва и отвътре се чува смях. След няколко секунди изскачат навън с Бен най-отпред.

— Стори ми се, че чувам хриптенето на умиращо куче астматик — възкликва Джейкъб, а в очите му играят закачливи пламъчета.

— Да, бе, куче — усмихва се Дейвид. — По-скоро звучеше като слон.

— Или по-скоро като стадо слонове — добавя Бен, който е толкова въодушевен, че подскача от крак на крак. Всички се смеят, а лъчите играят в косите им и добавят светли точки в ирисите им.

Слънчевата светлина блещука по косъмчетата на ръцете им, а в краката им се вдигат облачета прах. Безгрижните им гласове звънтят в свежия въздух.

— Хайде, забавно е, не можеш да не признаеш — обръща се към мен Сиси. Лицето ѝ показва наслада и неприкритост, когато поглежда към мен. В усмивката ѝ взимат участие очите, носът, устата, скулите, челото и тя се излива отгоре ми, обгръща ме, изпълва въздуха също като слънцето.

Най-неочаквано у мен се поражда нещо, за което мислех, че е безвъзвратно изгубено. Разтриса ме смях, гърлен и недодялан, защото съм отвикнал от него, пробужда потисканите ми гласни струни. А лицето ми — няма друг начин, по който да опиша случващото се — сякаш се разпада на парчета подобно на черупката на твърдо сварено яйце. Трептящата на устните ми усмивка се разпростира по цялото лице. Чувствам как парчетата от маската падат едно по едно, все едно са стара боя, която се лющи от стената. Започвам да се смея още по-силно.

— Какво беше това, за бога? — пита Джейкб. — Да не би някоя горилка да се изпръцка?

Прихват още повече и смехът им изпълва въздуха, а само мигове по-късно се прибавя и звукът от моя собствен смях, гърлен и груб, волен и нехаен.

Напускам селото не защото искам, а защото се налага. Не че куполът ще се затвори скоро, но след вчерашното изживяване не оставям нищо на случайността и сега имам най-малко петнайсет минути преднина. Трябва да се прибера и да поспя добре. Или поне през оставащите два часа от деня. През последните няколко вечери карах на изпарения и съществува сериозна опасност не толкова да се унеса в дрямка по време на тържеството, а по-скоро да допусна небрежност пред гостите или камерите: прозявка, гримаса, непотисната кашлица. Не мога да си позволя да бъда невнимателен в такъв критичен момент. Трябва да издържа само още две вечери, после, стига да мине номерът със счупения крак, ще бъда свободен да се прибера у дома.

С храна в стомаха и след като съм утолил жаждата си, пътят до библиотеката ми се струва много по-къс. Онова, което преди ми беше изглеждало като сериозен преход, сега не беше нищо повече от кратка разходка. Дори като се добавеше тежестта на три бутилки, пълни с вода. На средата на пътя съм преди...

Хей, какво е това?

Виждам движеща се точка в далечината. Пред самата сграда на института. Не, не е точка, а размазан силует, който тича. Към мен.

Замръзвам. Няма къде да се скрия. Няма скала, зад която да приклекна. Нито дори долчинка, където да залегна. Сигурно е заблудено животно, дошло от Пустошта. Но пък наоколо рядко се срещат представители на дивата природа. Животните са се научили да не се скитат прекалено близо.

Кон, казвам си. Сигурно е освободил се от конюшната кон. После си спомням какво ми беше казал придружителят ми: в района на института няма коне, защото се боят, че хепърите могат да ги използват, за да избягат. При редки случаи като вечерта на тържеството, когато гостите ще пристигнат яздейки или в кабриолети, конете биват надеждно заключвани в конюшната.

Приближава и аз осъзнавам какво е. Нито е диво животно, нито кон.

Човек е.

Не мисля, че съм бил забелязан. Все още не. Бързо се хвърлям по корем и брадичката ми заорава в грубата пръст на пустинята.

Един от ловците е, няма друго обяснение, сигурно изпробва някое от новите приспособления. Може би носи слънцезащитния плащ или е използвал лосиона за блокиране на слънчевите лъчи. Ако се съди по безформената качулка на главата, явно е слънцезащитният плащ.

И в този момент разбирам намеренията му.

Хепърите. Целта му са хепърите. Опитва да се добере до тях, преди куполът да се е вдигнал над повърхността на земята. И сега, само минути преди да се е затворил и когато слънчевите лъчи вече не са така силни, е шансът му.

Изведнъж една врата на приземния етаж на сградата на института се отваря със замах. И нещо — някой — се изстрелва отвътре подобно на състезателен кон на стартовата линия. Придвижва

се с огромна скорост, която го превръща в неясно петно. Движи се към селото на хепърите. Или към мен. Аз съм на пътя му.

Покритата фигура сега тича — виждам как бясно движи ръце в ритъм, а стъпалата се отгласкват методично от земята. Но втората фигура е много по-бърза. Вече е намалила наполовина разстоянието помежду им. След не повече от десет секунди и двамата са достатъчно близо, че да ги разпозная.

Покритата фигура принадлежи на Ашли Джун, острата брадичка под качулката я издава. Има нещо необичайно у нея. Но вниманието ми бързо е отклонено към онзи, който вече почти я е настигнал — Бабаита. Видът му е странен и плашещ. Целият е намазан със слънцезащитния лосион и мазният жълтеникав крем, нанесен на дебел слой върху тялото му, прилича на тортена глазура. Напълно гол е (дали с цел скорост?), с изключение на черните очила, нахлупени плътно на очите му.

Аз скачам, пускам бутилките с вода и се затичвам. Не към библиотеката — прекалено далече е. А към купола. Ще се престоря, че се присъединявам в лова и ще ги накарам да мислят, че съм тичал редом с тях. Само така мога да обясня, че съм навън. Вярно е, нямам нито слънцезащитен плащ, нито лосион, но се надявам тази подробност да убегне сред всеобщата неразбория.

Действа. Ашли Джун ме изпреварва, задъхана е — слънцезащитният плащ не помага и слънчевите лъчи я достигат. Секунди по-късно профучава Бабаита и ме облъхва убийственият мирис на лосиона. Никой не казва нищо, в конкуренция сме. Ще оцелее най-пригодният, а не най-дружелюбният.

В този момент иззад един облак се показва слънцето. Над Пустошта плъзват лъчи и във въздуха затрептява омара. Но за Ашли Джун и Бабаита това не е лека мъглица. Като душ от концентрирана киселина е.

Ашли Джун пада на колене и се превръща в купчина от дрехи. Бабаита забавя темпо и се препъва. На тази сумрачна светлина кремът по тялото му блести със зловещ оттенък като жълтеница върху напомпаните със стероиди мускули.

Той обаче не се отказва.

Следвам го. Долавям миризмата и на нещо друго, на горяща плът. Слънцезащитният лосион е напълно безполезен, лъчите

преминават през него без проблем.

Силите на Бабаита намаляват, скъсявам разстоянието помежду ни, няма да успее. Хвърлям поглед назад: Ашли Джун не помръдва и все така прилича на захвърлен куп дрехи. Слънцезащитният плащ също не функционира.

Друг облак закрива слънцето. Пред мен Бабаита си възвръща силите. Ашли Джун остава назад, безформена и неподвижна.

В селото на хепърите нищо не помръдва. Достатъчно близо съм, за да видя, че всички врати и прозорци са затворени. После се появява Сиси, а ръцете ѝ чевръсто завързват ремъка за кинжали около тънката ѝ талия. От колибата се подават ръце, които се опитват да я достигнат и да я изтеглят обратно вътре, но тя ги избутва. Тича към Бабаита и мен, а по лицето ѝ е изписана смесица от решителност и страх. Проблясващите в ръцете ѝ кинжали пулсират силно, също като бясното блъскане на сърцето ѝ.

Появата ѝ вдъхва енергия на Бабаита. Той набира по-висока скорост, докато препуска към селото. Въпреки изтощението си би трябвало да е наясно. Сигурно знае, че бързо се приближава до точката, от която няма връщане. Дори сега все още може да се обърне и да достигне до безопасността, предлагана от института, ако не невредим, то поне жив. Но ако продължи към селото на хепърите, вече няма връщане назад.

С намерения на камикадзе Бабаита отмята глава назад, докато краката му тропат тежко по сухата земя, а измежду стиснатите му удължени зъби се носи съскане. Кани се да нападне хепърите. Каквото и да се случи, ще ги атакува. Без значение от слънцето той ще нахлуе в селото, ще отстрани от пътя си врати и прозорци, ще разкъса хепърите на парчета и ще впие зъбите си в меките им шици, дори слънцето да прогори кожата му и да я разтопи подобно на восък, дори очните му ябълки да експлодират и полупрозрачната течност да започне да се стича надолу по лицето, носа и страните му. Нищо от това няма значение, дори да бъде победен от лъчите и да се превърне в локва пихтия, достатъчно е само да умре с хепър в ръцете си и с кръв от хепър в организма си. Какъв начин да си отидеш от този свят. Определено не в покой.

Сиси също е увеличила скоростта си и тича към нас. Никой не отстъпва. Без да нарушава ритъма си, тя хвърля един кинжал вляво от

мен със свиреп кос тласък. Кинжалът лети, като се върти и святка, отразяващ слънчевата светлина. Изглежда, все едно ще пропусне целта, но после описва широка дъга и се насочва към нас подобно на бумеранг. След този вече запратен във въздуха кинжал Сиси продължава да тича към нас и мята друг, този път в противоположна посока, вдясно от мен. Опитвам се да го проследя с поглед. Но само след секунди вече съм го изгубил. При това не само този. Изгубих представа къде се намира и първият кинжал. Бяха изчезнали някъде около мен. Но все още ги чувам: вибриращо жужене, което се усилва, докато те приближават от две страни към Бабаита.

Миг по-късно летящите кинжали се срещат във въздуха точно пред мен. Прозвучава метален звън, когато остриетата се докосват, последван от няколко искри. Сиси е хвърлила кинжалите с впечатляваща точност, бяха летели в синхрон, изминавайки сходни траектории, за да оформят идеална окръжност. Но не особено изненадващо не уцелват главата на Бабаита, желаната от нея мишена. Вместо това се блъскат един в друг и падат на земята на три метра зад него. Подценила е скоростта му, неговото безумно желание.

Дори Бабаита да е забелязал, ни най-малко не забавя крачка. Вместо това се втурва още по-бързо и целеустремено. Но слънчевата светлина му се отразява зле. Дишането му е по-затруднено и въпреки огромните си усилия започва да забавя темпото. Настигам го постепенно.

После чувам ново жужене. Сиси е хвърлила нов кинжал. Но нямам представа от каква посока идва, отляво или отдясно. Изпаднал в паника, започвам да въртя глава в двете посоки в отчаяно усилие да зърна проблясването на острието. Но не мога да го открия, само го чувам, жуженето разсича въздуха все по-силно и по-силно.

Кинжалът удря Бабаита в бедрото. Сиси беше запратила този право напред, подобно на стрела. Но вместо да го забави, това като че му вдъхва устрем. Набира скорост и макар накуцвайки, се движи към селото. Ще бъде там до десет секунди.

Но Сиси не е приключила. Все още тичайки към нас, тя вади последния си кинжал, като стиска острието откъм тъпата страна. С едно плавно движение отгласква ръката си от кръста, вдига я по диагонал пред гърдите си с длан, сочеща надолу, и отмята китка с рязък замах, подобно на опитен картоиграч. Хвърлянето е самото

съвършенство по отношение на сила и точност. Кинжалът лети право към нас. Аз се навеждам.

Оказва се излишно. Острието уцелва Бабаита, който се намира пред мен, като го пронизва право в гърдите. Поради втечняващия ефект на слънчевите лъчи върху него, тялото не оказва голямо съпротивление; кинжалът потъва в плътта му подобно на лъжица в чиния супа. За един съвсем кратък момент той забавя крачка, но после надава оглушителен крясък и продължава да тича към Сиси с подновена енергия. Кинжалът се е изгубил някъде в тялото му.

Изведнъж около селото се появява искрящ ореол. Стъклената стена на купола. Изниква. Но е прекалено късно. Бабаита лесно ще я преодолее с един скок. Веднъж озовал се в границите ѝ, ще се захване с хепърите на воля. Куполът ще се превърне в слънчева сфера на смъртта, затвор на мъчението за блокираните вътре хепъри, а скоро след това и за агресора. Но него не го е грижа.

Изведнъж Бабаита забавя темпо, а от него се разнася силен бълбукащ вопъл. Слънцето не му прощава. Дистанцията помежду ни се стопява. Точно когато се засилва да скочи над издигащата се стена на Купола, аз се хвърлям върху него. Удрям го през двата крака и го повалям, а ръката ми лепне. Той пада на земята и се превръща в безформена купчина.

Когато ме поглежда, лицето му е ужасяващо. От откритите рани по кожата му се стича гной, млечнобяла емулсия, която се смесва със слънцезащитния лосион. Горната му устна се е разпаднала и се е отделила частично, като виси само от едната страна и се люлее пред бузата му. Без устна горните му зъби са оголени в перманентна гримаса. Не губи много време с мен. За него аз съм част от състезанието, друг ловец, когото да надбяга и да надяде. Перва ме с опакото на ръката си. Вече се е изправил на крака и тича към затварящия се купол.

На земята съм, а главата ми се върти и не знам къде са краката ми.

Той е много по-бавен. Слънцето разтапя не само плътта, но и мускулите. Краката му са се превърнали в меки торби, пълни с гной. Мускулите на прасците и бедрата му бързо се разлагат. Със стон той се хвърля към затварящата се стъклена стена.

Не успява да я прехвърли. Тялото му се блъска в стъклото на не повече от половината височина. Когато се плъзва надолу, плътта му се размазва по стъклото като току-що опечена пица. С разтопена жълтеникава повърхност, сочна. Той се изправя, не е на себе си от копнеж при вида на Сиси, в делириум от страданието, причинено му от нейната недостижимост.

— Мога да те подуша! — просъсква, прави няколко крачки назад за засилване и повторно се хвърля към стената. После отново се пързая надолу по нея. Притиска разперените си длани към стъклото и избутва тялото си нагоре. Лепнещата разтопена кожа го придържа неочаквано добре към повърхността и той пълзи нагоре с изненадващ успех.

Ще успее. Отворът на върха на Купола се затваря прекалено бавно. Когато падне от вътрешната страна, няма да разполага с много време, преди слънцето да го разложи напълно. Но видът, усещането за близостта им и предвкушването на хепърите ще му осигурят прилив на адреналин, който ще му позволи да се докопа до поне двама от тях, ако не и до всички.

Сиси вижда какво се случва. Бързо изрича команда към останалите, които изприпкват към колибите. После се озърта в опит да намери друго оръжие. Няма такова. Не че нещо би помогнало на този етап. Въпреки това тя не прегърбва рамене, ръцете ѝ са напрегнати и готови за битката, която знае, че предстои. Но очите ѝ... Дори от мястото, където лежа, виждам, че са пълни със страх. Търси да ме види. За един миг погледите ни се срещат през стъклото на купола. Спомням си първия път, когато я видях на екрана върху училищния си чин. Изражението ѝ е същото. Дръзко и в същото време уплашено.

Бен изхвърча от една от колибите. В очите му има сълзи и стиска брадва. Сиси грабва брадвата и му крясва да се прибере. Той остава със стиснати юмруци.

Бабаита е на половината от височината на затварящия се купол. Ще успее. Куполът...

Няма време за обмисляне и разсъждения. Просто реагирам. Скачам и изтичам към купола за няколко секунди. Има само един начин да го спра. Опирам ръце и крака в лепкавите петна, останали по стената от кожата му. Като пръчки на стълба са, изработена от

разтопено сирене. Катеря се нагоре, като използвам лепкавата слуз, за да се задържа.

Над мен, на самия ръб на кръглия отвор, той се плъзва няколко метра надолу. После възвръща стабилността си. Отново започва да се катери. Последната ми възможност. Оттласквам се нагоре и протягам дясната си ръка далече, колкото мога. Дланта ми достига пресеца му. Бързо стягам глезена му в хватка. Издърпвам го няколко метра надолу. Пръстите ми потъват в плътта му, като че е топло масло. И после се плъзвам надолу по стъклото, а скърцащият звук ме следва по целия път до земята.

Хватката ми не е достатъчна да го свали долу, но поне го забавя. Едва катери се нагоре към затварящата се дупка, чийто диаметър вече не е по-голям от този на улична шахта; крясъците му издават безумие и отчаяние. Вкарва крака си вътре и точно се кани да вмъкне цялото си тяло, когато...

Не се побира. Гърчи и усуква тялото си в опит да премине през затварящата се дупка, но няма полза. Прекалено едър е. Затваря се бързо под носа му без всякакво колебание и го хваща в капана си. Няма какво да стори. Седи на върха на купола с единия си крак, висящ във вътрешността му, окъпан от слънчева светлина.

Куполът се затваря напълно и прерязва размекнатия му крак, който пада вътре и се пръсва на земята в жълти струи. Писъците му са ужасяващи. Настъпва тишина едва когато гласните му струни се превръщат в лепкава течност. И него вече го няма. Всичко, което е останало от Бабаита, са мазни вади, стичащи се по всички страни на купола, подобно на яйце, изпуснато върху плешива глава.

Налагам си да се стегна. Трябва да се махна. Тичам с нестабилните си крака и изведнъж се строполявам на колене. Превивам се напред, като че в знак на покаяние. Повдига ми се. Започвам да повръщам и изхвърлям всичката храна и вода, които бях погълнал в селото на хепърите. Изправям се, макар че позивите за повръщане продължават. Коленете ми се блъскат едно в друго, докато се препъвам напред. Един последен поглед към купола: Сиси бърза към една от колибите, обгърнала раменете на Бен.

Докато вървя към библиотеката няколко минути по-късно, вече съм по-добре. Вдигам бутилките с вода, които бях хвърлил по-рано, и измивам лепкавата гадост от дланите си. Наплисквам лицето си.

Затварям бутилката, а погледът ми се спира върху купчината дрехи, където беше паднала Ашли Джун. Поела е глупав риск да излезе навън толкова рано. Защитният плащ е предназначен за полуздрач, а не за този час, когато на слънцето му оставаше да грее още поне два часа. Помня, че придружителят ми беше обяснил преди няколко дни как видът и мирисът на хепъри накарал някои от служителите да се втурнат към купола наскоро. Тогава ми бе трудно да го повярвам, но вече не е така.

Странно, казвам си, загледал в купчината дрехи. Единственото, което виждам на земята, е слънцезащитният плащ. Няма и следа от останалото ѝ облекло, обувки, чорапи или дори бельо. Само слънцезащитният плащ. Може би е била гола под него също както Бабаита. Доближавам и подритвам плаща, като очаквам да е напоен с лепкава жълта течност и разтопена кожа. Но по него няма нищо. Нито следа от жълта течност. И в този момент ми става ясно.

Тя е в библиотеката. Някак е успяла да се вмъкне вътре навреме.

Ала когато се обръщам към библиотеката, виждам нещо, което...

Челюстта ми увисва. Отварям широко очи.

Лъчите на залязващото слънце са потопили библиотеката и прилежащата площ — стените, капациите на прозорците, тухлената пътека — в море от розово и оранжево. И наскоро всички тези багри стои Ашли Джун. Цветовете се отразяват от бледата ѝ кожа и се смесват с оранжевите отблясъци от косата ѝ и зелените от очите ѝ. Устата ѝ е леко отворена, красива и цяла. Не крещи, нито се разпада.

Взираме се един в друг. Безмълвно. Очите ми се щурат безпомощно.

Тя вдига ръка към устата си, отмята глава назад и вади нещо.

Комплект фалшиви кучешки зъби.

Подава ми ги, като че предлага мир.

Първото, за което моли, когато влизаме вътре, е вода.

— Разбира се — отвърщам аз, припомняйки си колко пресъхнал бях самият аз преди два дни. — Цялото това време без вода ли изкара?

Не отговаря, а изгълтва цяла бутилка. Това е достатъчен отговор.

— Затова припаднах отвън — обяснява и поглежда другата ми бутилка.

— Искаш ли още?

— Да, но не за пиене. — Тя сграбчва бутилката. — В случай, че ти не си забелязал, другите със сигурност забелязаха, започвам да мириша. Вече силно.

— По-добре да се измиеш вътре. Кожата ти ще изгори на слънцето. Прекалено бяла е.

Тя ме поглежда, сякаш иска да каже: О, няма? Неслучайно съм оцеляла седемнайсет години, приятелче.

— Отзад — добавям бързо. — Има помещение със сифон на пода. — Тя заобикаля бюрото и изчезва. Остава ме изпълнен със заплетени, объркани, търсеци отговор мисли.

Когато се връща десет минути по-късно, аз не съм помръднал. Косата ѝ е влажна и лъскава, а лицето ѝ е прясно изтъркано. Изглежда още по-бледа и изцедена от сили, но очите ѝ са по-живи.

— Надявам се, не възразяваш — заговаря стеснително.

— Какво?

— Казах, че се надявам да не възразяваш. Наложил се да облека твоите дрехи. Моите собствени... Напоени са с прекалено много миризма.

— Не — отвърщам със сведен поглед. — Няма проблем. Всичко, което ми дадоха, е с няколко размера по-малко. Никога не съм обличал тези. Твои са.

Извърнали сме глави и гледаме във всички други посоки, но не и един към друг.

— Съжалявам, задето използвах две бутилки вода.

— Всичко е наред. Остана ни половин бутилка.

В мига, когато произнасям „ни“, като че нещо се пречупва у нея. Обръща глава към мен. Когато срещам погледа ѝ, очите ѝ са пълни със сълзи. Спуска клепачи и когато отново отваря очи, те са сухи. Добра е. Упражнявала се е. Също като мен.

— Сама ли живееш? — питам.

Мълчи за кратко.

— Да — отговаря кротко, тъжно. — Почти откакто се помня.

Историята, която ми разказва, след като сядаме, не е различна от моята.

Спомня си семейство: родители, по-голям брат. Приятни разговори и смях у дома, усещане за сигурност, след като се спуснат капациите при зазоряване и светът е заключен навън, хранене около масата, топлината на спящите в близост до нея тела. Спомня си и деня. Лежала в леглото с висока температура, а родителите ѝ и брат ѝ тръгнали за плодове. Излезли десет минути след изгрева. Повече никога не ги видяла.

Един ден си част от семейство, а на следващия си сам. Уединението и самотата станали нейни постоянни спътници със своето омаломощаващо и студено присъствие — като да носиш мокри чорапи в зимен ден.

Това се случило преди десет години. Била само на седем. В началото било изключително трудно. Да живее. Не минавал и час, без да обмисля възможността да се издаде в училище. Би било така лесно. Да капитулира. Да застане наред футболното игрище по време на междучасието, да убоде пръста си и да остави да се стече капка кръв. Да ги наблюдава как се придвижват към нея с бясна скорост. Краят би бил жесток, но бърз. Смъртта би била избавление от тази непоносима самота.

Но родителите ѝ я били научили на две неща. Втълпили ги в главата ѝ. Първото било оцеляването: не просто основни принципи, а всички нюанси и дреболии, всички възможни ситуации, в които би могла да се озове. Второто било самият живот, важността му, високата му стойност, дълга ти да го запазиш и да не допуснеш да завърши преждевременно. Мразела тези прецизни внушения, насадени от тях: по времето, когато изчезнали, вече била неволен експерт в оцеляването.

Красотата ѝ била проклетие, особено когато достигнала пубертета — и заобикалящите я съученици също. Вниманието, нещо, което ѝ било неизменно повтаряно от родителите да избягва, я заляло със силата на приливна вълна тестостерон. Момчетата ѝ пишели писма, взирали се в нея, въвличали я в неловки разговори, замеряли я с топчета хартия, присъединявали се към същите клубове като нея. Момчетата виждали социалните предимства да са ѝ приятелки и се тълпели около нея. Нищо от нещата, които предприемала, за да намали красотата си, не помогнало. Несръчното собственооръчно подстригване на косата, грубо и хапливо поведение, дистанцираност, демонстриране

на липса на интерес към момчетата, дори откровена глупост. Нищо от това не помогнало. Вниманието продължавало да я залива.

Един ден осъзнала, че подходът ѝ е погрешен. Съпротивата ѝ била прекалено... дефанзивна. Не ѝ подходдала, а и този тип фалшива отбрана в крайна сметка щял да я провали. Това ѝ станало ясно. И решила, че най-добрата защита е настъплението.

Вместо да потъпква красотата си, тя я подчертала. Отървала се от смирената си и глуповата същност и вместо това демонстрирала самоувереност и уравнивесеност. Било лесно да го изиграе, защото в действителност не играела. И по-важно от всичко, това ѝ дало власт. Тя контролирала фигурите и вместо да бъде изблъсквана от коне, офицери и кралици, превърнала всички в пешки. Пуснала косата си дълга по начин, по който това подчертавало стройната ѝ фигура. Гледала отвисоко на момчетата, които я следели с поглед, отнела социалните ножове, които имали за цел да я промушат в гърба, и ги използвала, за да посече конкуренцията. Била безскрупулна.

В крайна сметка станало ясно, че трябва да си намери приятел. Докато била необвързана, момчетата щели да продължават да я преследват като привлечени от магнит. А и щели да възникнат прекалено много въпроси, ако не го сторела.

Така че придърпала училищния куотърбек, неприятен и изненадващо неуверен гимназист последна година, който се държал добре с нея пред хора, но насаме бил истински грубиян. Убийството му се оказало по-лесно, отколкото предполагала. За да отпразнуват един месец заедно (тийнейджърите могат да са толкова сантиментални), тя предложила да си направят пикник на едно закътано местенце на няколко часа от границите на града. Той веднага приел идеята. Занесли вино и одеяла. Когато се озовали там, той пил прекалено много — тя не спирала да налива, — докато не изгубил съзнание. Завързала го за едно дърво, което нямало никакви листа, защото било късна есен и не би предложило никаква сянка, когато изгреело слънцето. Оставила го така и се прибрала у дома си.

Повече никога не го видяла. Когато на следващия ден се върнала при дървото, там била останала само купчина дрехи, които висели на въже от един клон и били леко избелели заради токсичността на разтопилата се плът. Взела дрехите и въжето и ги изгорила.

Както при повечето „изчезвания“ темата била табу и по въпроса се говорело сам с приглушен шепот. Било организирано формално издирване, което приключило само след дванайсет часа. Случаят бил заведен като ИПСС (Изчезване поради слънчева светлина). Тя се престорила на съсипана от трагедията и че сърцето ѝ било разбито заради загубата на „половинката“ ѝ. На погребението му тя декларира вярност и обич към него и обещала, че сърцето ѝ ще остане навеки свързано с неговото.

Така постигнала всичко, на което се била надявала. До голяма степен момчетата я оставили на мира; момичетата ѝ съчувствали за трагичната загуба, а акциите ѝ се повишили още повече. Никой не се чудел за липсата ѝ на интимни връзки, дори когато Желаните използвали шиите си, подмишниците и други части от тялото за любовните си игри по партита. Тя била една трагична личност, която имала нужда от време и пространство. Приятелите ѝ си казвали, че до някоя и друга година ще се съвземе.

Тя продължила да затвърждава илюзията. Присъединила се към ОЗИХ (Общество за издирване на хепъри), група, действаща с убеждението, че хепърите все още са много на брой и притежават инфилтрирана общност. Членовете на ОЗИХ издирвали въпросните диверсанти.

— Защо сама си допуснала такава близост на най-силно желаещите да те надушат? — питам.

Отговаря ми, че ОЗИХ е именно мястото, където никой не би я заподозрял. Членство в този клуб било като да се намира в окоито на бурята, там не би станала обект нито на обвинения, нито на подозрения. Тя първа би научила за друг заподозрян хепър. Планът ѝ бил прост: първо да установи дали въпросната личност е хепър, а след това да отхвърли подозренията като неоснователни.

— А после какво следва?

Тя се обръща, за да ме погледне. Оформя думи с устни, а после спира.

— Установяване на контакт — произнася накрая. Седи на ръба на дивана, полуобърната към мен, с подвит под себе си крак.

— Биваше те — заявявам. — Никога не съм те подозирал. Нито за миг.

— Ти не беше толкова добър.

— Какво?

— Няколко пъти се издаде. Виждала съм по лицето ти да се прокрадват емоции. Или да задрямваш в час. Имаше късмет, че беше само за секунда, но позата на главата беше непогрешима. — Очите ѝ проблясват заради нещо, което си е спомнила. — Повече от веднъж съм ти спасявала кожата. Като например в часа по тригонометрия преди няколко нощи, когато не можеше да прочетеш написаното на дъската. Дори снощи тук в библиотеката с директора. Ръцете ти започнаха да треперят.

— Това го помня. — После изведнъж нещо ми хрумва. — Защо никога не ме заговори на темата? В училище. Или пък тук. След като съм ти бил напълно ясен? Просто да кажеш, че знаеш какъв съм.

— Защото нищо чудно да беше уловка. Можеше просто да се опитваш да подмамиш някой хепър да се разкрие. Възможността беше напълно реална. Така че продължих да те наблюдавам. Дори се промъкнах до къщата ти през деня.

— Значи наистина отвън е имало някой!

Тя привежда рамене напред.

— Трябваше да се покажеш. Надявах се да го направиш. Стоях и чаках с надеждата, че ще отвориш вратата и ще пристъпиш навън на светло. Щеше да ме видиш да стоя заедно с теб под слънчевите лъчи. С тайните щеше да бъде приключено, всичко би станало ясно по най-естествения начин. — Тя замълчава за миг. — Помисли колко различни биха били нещата. Ако наистина това се беше случило тогава вместо сега.

Вдигам бутилката, оставена в краката ми, отварям я и ѝ я подавам. Тя кима в знак на благодарност. Наблюдавам устата ѝ, докато накланя бутилката към себе си, горната ѝ устна се притиска към отвора, докато бавно се кани да отпие. Разлива малко от водата и по шията ѝ се плъзва тънка струйка, която се оттича зад ключицата ѝ.

— Е — заговаря тя, докато затваря бутилката. — Това е.

Размърдвам се.

— Имаш план — посочвам. — Забелязах, че си намислила нещо, докато бяхме в контролния център. Душеше наоколо и задаваше въпроси.

— По-точно имах план — отвръща тя леко раздражена. — Няма да се получи. Бързо ми стана ясно.

— И какъв беше той?

— Осъзнавах, че стана ли част от това, не бих могла да допусна ловът да се състои. Това би ме разкрило напълно — няма начин да се справя с преследването, с цялото това тичане. А дори да успея, по времето, когато достигнем хепърите, ще съм останала без дъх и изпотена. А дори да не съм потна — а аз със сигурност ще съм, — няма начин да ям хепъри. Да ги убия, да, това мога да го направя. Но да ги ям? Няма да стане.

Кимам. Аз виждам нещата напълно по същия начин.

Тя продължава:

— И тогава си казах. Ами ако има шанс да саботирам изцяло лова? Ами ако намеря начин да сваля стените на купола през нощта? Хепърите биха останали незащитени и достъпни. Всички биха се втурнали навън, както ловци така и служители, само след секунди. Просто така, всички вкупом, а това би значело, че с лова е свършено.

— Само че?

— Само че няма начин да бъдат свалени стените на Купола. Няма бутон, който да бъде натиснат, няма ръчка, която да се дръпне, не съществува комбинация, за да бъде набрана. Всичко става автоматично чрез сензори за слънчева светлина. — Гласът ѝ, който се беше повишавал постепенно, изведнъж замлъква. А после продължава тихо. — И това ме отвежда до резервния план. Случилото се днес. Само че по-скоро се получи провал на резервния план.

— Използва слънцезащитната екипировка — отбелязвам тихо, като най-сетне ми става ясно защо двамата с Бабаита тичаха отвън. — Използвала си я, за да го убедиш. Да го накараш да вярва, че с екипировката може да се добере до селото на хепърите дори през деня. А там би могъл да има хепърите само за себе си.

Тя кима.

— Точно това му казах. На това се надявах. Знаех, че екипировката няма да действа дълго, не и срещу следобедното слънце. Но ако го отведеше до половината път, достатъчно близо да види и да подуши хепърите, това вече не би имало значение. Копнежът му за хепърска плът би надделял. Би избрал вкуса на хепър дори това да значеше, че ще загине под слънцето.

— Била си права. Точно това се случи. Напълно изгуби контрол над себе си.

— В началото не искаше да ми повярва. Но после аз му заявих, че не ме е грижа в какво вярва и че ще изляза, за да получа хепърите само за себе си. Казах му да си стои вътре и да се храни с пастьоризирана кръв и обработено месо. Видях ме да изхвърчам навън със слънцезащитния плащ и се убедих, че екипировката е ефикасна. Така че ме последва.

— За малко да се получи — казвам тихо.

— Колко близо стигна до тях?

— Ти не видя ли?

Тя клати глава.

— Припаднах. Бях в пълно безсъзнание. Когато се свестих, ти вече се връщаше, а куполът се беше затворил. Във всеки случай разбрах, че не е успял.

Доволен съм, че не е видяла. Би ме попитала защо съм се опитвал да спра Бабаита. А не бих могъл да ѝ отговоря. Защото самият аз не знам.

— Имаш ли резервен план на резервния план? — питам.

Тя чеше китката си.

— Защо първо ти не ми кажеш твоя основен план?

Мълча за кратко.

— Да си счупя крака.

— Моля?

— Няколко часа преди началото на лова ще падна по стълбите.

— Наистина ли?

— Да.

— Доста незадоволително. Има толкова много недостатъци, че дори не знам откъде да започна.

— Какви например?

— Като начало чупенето на крака, без да се пролее кръв, вероятно е възможно, но не бих заложила живота си на шансовете за това. Само като начало.

Не казвам нищо.

— Някакъв друг план?

— Ами току-що ми хрумна нещо. Сега имаме ТОИ. Можем да отстраним останалите ловци.

Тя се взира невярващо в мен.

— Какво? — питам.

— Не говориш сериозно, нали?

— Какво? Какво не му е наред на този план?

— Откъде да започна? Десет секунди след началото на състезанието вече ще са далече пред нас. Ние ще им дишаме прахта. Стотици зрители ще ни зяпат и ще се чудят защо сме толкова бавни. Едва ще сме излезли през вратата, когато ще ни разкъсат.

Понечвам да вдигна ръка, после спирам. Бавно я спускам обратно на мястото ѝ.

— Да продължавам ли? — пита и се подсмивва дружелюбно.

— Не, всичко е наред...

— Значи е ред на моята резерва на резервния план — отбелязва. — Хрумна ми съвсем наскоро. — В очите ѝ проблясва насмешка. — Така че ще се наложи да поогладим несъвършенствата. Нали помниш какво ни каза директорът за началото на лова? Как един час преди здрач сградата ще бъде заключена, за да предотвратят намесата на нелегални ловци. Това ме накара да се замисля. Ами ако намерим начин да освободим заключването? При стотиците гости, които вече ще са тук в очакване на празненството...

— Ще настъпи безредна надпревара — довършвам и кимам. — Сградата ще е отключена и изведнъж всички ще се стремят да излязат, за да хукнат на лов за хепъри. Същински хаос, в който всички гости и целият персонал ще се устремят към Пустошта. Никой няма да забележи отсъствието ни.

— А два часа по-късно всички хепъри ще са мъртви. С лова ще е свършено. Ние ще оцелеем. Ние — прошепва. Очите ѝ се приковават в моите. У мен се надига вълнение.

Взира се в нея и кимам бавно. После спирам и поклащам глава.

— Има един пропуск.

— Който е?

— Не знаем как да освободим заключването.

Очите ѝ блестят.

— Напротив, знаем. И е лесно. Поне за нас. Онази вечер, когато посетихме контролния център, проучих. Един тип ми обясни как действа заключването. Можеш ли да повярваш, че става дума за един бутон? Натискаш бутона и заключването е настроено за един час преди здрач. Натискаш същия бутон и настройката е отменена.

— Няма начин. Не може да е толкова просто. За охрана би трябвало...

— Вече имат безпогрешна система. Включваща слънцето. Не спускат капациите в контролния център, нали помниш? За да държат хората настрана. Това означава, че в единствения момент, в който може да бъде отменена настройката за заключване — преди здрач, — залата е осветена от слънцето. Не можеш да се добереш до там. Те не могат да се доберат до там. По-ефикасно е, отколкото ако бутонът беше защитен с лазерни лъчи и ров, пълен с киселина. Гениално е.

— Също и планът ни.

— Моят план — бърза да уточни тя, а устните и потрепват в лека усмивка.

— Може би наистина ще се получи — заявявам, а в гласа ми, много нетипично, се прокрадва вълнение. — Може би наистина ще проработи. — Напрягаме мозъците си в опит да открием слабости в плана. Мълчанието ни ми подсказва, че не намираме такива.

Трябва да се измия. Да се обръсна.

Усещането на водата върху лицето ми е приятно. Изтърквам врата си, подмишниците и водата се свършва. Вадя острието и го прекарвам по кожата си просто така. Ноктите ми са счупени на няколко места, но не е чак повод за тревога. Само още няколко нощи и ще се прибера у дома. Явно това е планът.

Когато се връщам, тя си е тръгнала. Хвърлям поглед към часовника. Малко след шест е. Още десет минути дневна светлина.

Само че тя не си е тръгнала. Отишла е в сектора с книгите, където е и слънчевият лъч. Държи една книга високо във въздуха и стои с гръб към мен. Лъчът светлина сочи право в гърдите ѝ.

— Значи си открила лъча.

— Тя се завърта и видът на лицето ѝ — озарено от светлина — ме кара да замръзна на място. Там се мъдри кротка усмивка, дръзка демонстрация на емоции. Чувствам как стените помежду ни се сгромолясват, тухлите и парчетата цимент падат на земята, бледата ни, дълго лишавана кожа се радва на свежия въздух и меката слънчева светлина.

— Хей. — Тонът ѝ е колеблив, но приятелски, също като несигурно протегнати ръце, които се надяват, но не са убедени, че ще получат желаната прегръдка.

Гледаме се един друг. Опитвам се да не се вирам прекалено натрапчиво, но погледът ми не спира да се стрелка към нея.

— Намерила си лъча.

— Трудно е да не бъде забелязан. Но какво е предназначението му?

— Още не знаеш и половината. Има толкова много повече от очевидното. — Приближавам до мястото, където е застанала. — В правилния момент от деня лъчът осветява срещуположната стена. — Повеждам я със себе си. — После се отразява в това малко огледало, при което се образува втори лъч, който се отразява от онова огледало там. А после осветява точно това място на рафта, където се намира този дневник...

Изчезнал е.

— О, този дневник ли имаш предвид? — пита тя и го размахва.

— Но как...

— Беше единствената книга, която не беше поставена на рафтовете, а просто лежеше на масата. Така е от известно време. Беше тук дори в присъствието на директора. Така че събрах две и две. Явно си забравил да го върнеш на мястото му.

— Хвърли ли поглед вътре? Онзи учен е записал в него доста неща. Доста странни при това. — Поглеждам я. — Бил е същият като нас.

— Какво имаш предвид?

— Нали разбираш... — Свеждам поглед.

— О — въздъхва тихо тя. — Не е възможно.

Аз кимам.

— Но е бил наистина странен. Трябва да е прекарал месеци в писането на този дневник, като е включвал вътре разни извадки. Използвал е всякакви материали от учебници през научни трактати до древни религиозни текстове. И после изведнъж се появява една наистина странна празна страница...

— Тази ли имаш предвид? — пита тя и отваря дневника на въпросната празна страница. И преди да успее да каже нещо, добавя: — Страницата, на която се вижда карта, ако я задържиш пред слънчевия лъч?

Мълча. Карта?

— Именно — произнасям тихо. — Точно за тази страница говорех.

Тя се вира в мен, а на устните ѝ трепка усмивка.

— Лъжец! — обявява. — Изобщо не беше наясно за картата.

— Добре, права си — отвърщам, а нейната усмивка става все по-широка. — Не знаех за картата. Позволи ми да хвърля един поглед. Задръж я пред лъча. Нямаме много време.

И, естествено, в мига, когато я вдига пред слънчевия лъч, на страницата се появява карта. Но и нещо повече: не просто схематични очертания, а на хартията заблестява богата комбинация от цветове, наподобяващи картина.

— Да я беше видял преди пет минути, когато слънцето беше по-силно. Цветовете струяха от листа, наистина ослепителна гледка.

Изображението на хартията е подробна и изчерпателна карта. В долния ляв ъгъл виждам сивата бетонова сграда на Хепърския институт. До него е куполът, който е непропорционално голям и блестящ. Останалата част от картата обхваща територията на север и на изток, като скучното кафяво на Пустошта преминава в пищното зелено на източните планини. Най-интересното от всичко е голямата река, която се движи от север на юг и е изрисувана с наситено синьо. Проследявам я с пръсти.

— Река Неде — отбелязва Ашли Джун.

— Мислех, че е само легенда.

— Не и според тази карта.

Пръстите ми спират.

— Хей, какво е това?

На мястото, където река Неде прави завой по посока на източните планини, е нарисувана кафява лодка, подобна на сал. Завързана е за малък пристан. Ясно видима е дебела стрелка, която сочи от лодката нагоре по протежението на реката към източните планини.

— Знам, аз също бях озадачена, когато видях. Сякаш казва, че предназначението на лодката е да плава надолу по река Неде. Към източните планини.

— Няма логика. Реките текат надолу от планините, а не нагоре.

— Мислиш ли — пита с въодушевление, — че това е маршрут за спасение? Направен от онзи учен? — Долавя объркването ми. —

Всички казват, че е бил изгорен от слънцето. Но ако наистина е бил хепър, както твърдиш, за изчезването му трябва да има друго обяснение. Може би е избягал. С лодка. С тази лодка.

Възможно е, мисля си. Но после клатя глава.

— Защо би оставил записки, посочващи маршрута за бягство? Няма логика.

— Предполагам, че е така. Но едно нещо е сигурно.

— Какво е то?

— Тази карта е предназначена да бъде видяна единствено от хепъри. Никой друг не би бил способен да я види дори случайно. Не и при положение, че за това е нужна слънчева светлина.

Навеждам се напред, за да я огледам по-отблизо. Количеството подробности е изумяващо колкото повече се приближаваш, флората и фауната са изобразени с изненадваща специфика.

— Какво означава това? — питам.

— Не знам.

— Ще разберем — заявявам.

Тя стои смълчана, а когато вдига поглед, очите ѝ блестят заради сълзите. Усмива се.

— Харесва ми — проронва. — Когато казваш „ние“.

Задържам поглед върху малките трапчинки в ъгълчетата на устата ѝ. Искане ми се да протегна ръка и да ги докосна с пръст. Гледам я в очите и ѝ се усмихвам в отговор.

Тя се взира в лицето ми, като че е страница от книга. Сякаш е малко дете, което се учи да чете, произнасяйки наум сричките, образуващи емоциите, изписани там.

Не съм сигурен какво да предприема или да кажа; колебанието ми убива мига. Така че насочвам поглед надолу и се правя, че изучавам картата.

— Къде мислиш, че ще пратят хепърите?

— Би могло да е навсякъде. Наистина е без значение. На практика биха могли да сложат „X“ във всяка точка от картата, стига да е на повече от осем часа разстояние. Моето предположение е, че няма да бъде на запад. Не биха желали хепърите да се доближават прекалено до двореца. Във ветровит ден мирисът им може да бъде доловен от персонала там. Не биха поели риска служителите в двореца да саботират лова.

Не продумва нищо в продължение на дълго време. Когато поглеждам нагоре, тя потърква голите си ръце.

— Онази вечер — заговаря тихо, — когато директорът беше тук... Помниш ли как не спираше да опява за хепърската ферма в двореца? — Поклаща глава. — Шегуваше се, нали? Това за стотиците хепъри там беше просто плод на болна фантазия, нали?

— Не знам. Може би. Не успях да преценя.

Тя продължава да търка ръцете си.

— Плашещо е дори само като мисля за това. Целите ми ръце са настръхнали, като че покрити с гъши пъпчици. Поглежда ме. На теб стават ли ти гъши пъпчици?

Доближавам до нея и оглеждам малките подутинки по ръцете ѝ.

— Стават ми. Но аз ги наричам „гъша кожа“, не „гъши пъпчици“.

— „Гъша кожа“ — повтаря тя. — Повече ми харесва. Не звучи така противно като „пъпчици“.

Преди да успея да се спра, се протягам и докосвам ръката ѝ. С върховете на пръстите си. Безкрайно меката ѝ кожа потръпва при допира ми. Отдръпва се.

— Съжалявам — произнасяме в синхрон.

— Не, аз съжалявам. Не беше редно — започвам да се извинявам.

— Не, аз... аз... Не беше отдръпване. Не го направих от отвращение или нещо подобно... Трудно е да се обясни. И после тя изведнъж сграбчва ръката ми и полага разтворената ми длан върху своята ръка.

Разтриса ме смесица от електричество и топлина. Отдръпвам дланта си, но очите ѝ преливат от приканване и копнеж.

— Аз... — продумва.

Кожата по ръцете ѝ настръхва още повече. Този път, когато дланта ми потъва в мекотата на ръката ѝ, тя не се отдръпва, нито пък аз. Гледаме се един друг, сълзите в очите ѝ са отражение на влагата в моите собствени.

Малко по-късно тя заспива на дивана. Напълно грохва. Тялото ѝ е изкривено като неуспешно оригами, а главата ѝ е извъртяна на една страна и е опряна в облегалката на дивана. Устата ѝ е леко отворена и се чува ритмичното ѝ дишане. Ще се събуди със схваната шия заради начина, по който е усукала тялото си. Протягам се, за да наместя

главата ѝ на страничната облегалка. Полузаспала, тя послушно променя позицията на главата си под нежните насоки на ръцете ми. Толкова е странно да докосваш някого.

Сядам в другия край на дивана. Тялото ми е натежало от умора, но въпреки това съм релаксиран. Стойките за спане висят от тавана над нас. Двете невъзмутими елипси се взират надолу като всезнаещи очи, наблюдават ме обвинително със злоба и насмешка. Цял живот ме тормозят. Имаше един период, когато тайно си фантазирах как живея нормален живот. Всяка вечер поставям в стойките в съседната стая бебетата си близнаци — в главата ми винаги момичета, — за да се наспят. Ангелските им личица изглеждат още по-пухкави, докато висят отгоре. Жена ми спи, увиснала до мен, лицето ѝ е бледо на светлината на нощната живачна лампа, дългата ѝ коса се стеле надолу и докосва пода, а краката ѝ имат грациозен вид дори в каишите на стойката. В тази моя фантазия главата ми не пулсира заради стичащата се кръв във висящото ми надолу лице, не чувствам болка заради вливащите се в стъпалата ми каиши, а на земята под мен не се леят сълзи. Само спокойствие, липса на емоции и тишина. Всичко е нормално. Включително и аз.

Поглеждам към Ашли Джун, която така прекрасно се е отпуснала на дивана, а гърдите ѝ се повдигат и спускат, повдигат и спускат. Под клепачите ѝ леките издутини на очните ябълки се движат в двете посоки. В ъгълчето на устата ѝ се е събрала малко слюнка. Най-накрая затварям очи, а сънят ме въвлича в дълбоката си и изпълнена с блаженство бездна. Това усещане е ново. Да заспиш, легнал до някой друг. Отдавам се на съня така открит, смел и изпълнен с доверие, както никога преди не съм посмявал.

ЕДНА НОЩ ДО ЛОВА

В началото никой не е особено притеснен от факта, че Бабаита не се появява на закуска. Известен е с това колко трудно се събужда, нещо, за което вече покойният му придружител често беше протестирал. Едва след като масата вече е разчистена и ние всички се насочваме към лекционната зала, един служител е пратен до стаята му, за да провери как е.

Новината за изчезването му предизвиква изненада, но не и скръб. На този етап вече се намираме в лекционната зала и слушаме как един от висшите служители говори монотонно за климатичните условия (вали силен дъжд и е ветровито) и как те биха могли да се отразят на лова утре вечер, когато друг по-младши служител влиза в помещението. Шепне нещо на по-висшестоящия от него, другият става от мястото си и излиза, като оставя младия в залата.

— Един от ловците е изчезнал — съобщава ни. Замълчава, несигурен как да продължи. — Екипи претърсват сградата в опит да го открият. Друг екип оглежда навън. Налице е възможност от изчезване в резултат на слънчева светлина. Но няма причина за тревога.

Не че някой се е разтревожил. Не се проливат излишни сълзи: това означава единствено по-малка конкуренция за останалите. Но също така няма и открито тържествуване — Бабаита никога не е бил кой знае какъв претендент. Ако бяха изчезнали Атлета или Коремни плочки, сега би царяло истинско празненство.

— Съжалявам да го кажа — продължава той, — но тъй като в момента всички са заети с издирването му, лекциите за ранната вечер са отменени. Свободни сте да правите каквото желаете. Не забравяйте, че приемът започва след три часа в зенита на луната, точно в полунощ. Ако позволите, ще предложа да използвате времето за разкрасителен сън. Сигурен съм, че искате да изглеждате неотразимо пред камерите и гостите.

Върлината приближава до мен на излизане от залата.

— Видя ли кои са отменените лекции? — Привежда се, за да прочете брошурата в ръката си. — „Как да превърнем флората и фауната на Пустошта в наше предимство“ и „Социологическите наклонности на хепърите в застрашаваща ги обстановка: как най-умелият да установи контакт пчели“. Помниш ли, като ти казах, че всичко това са глупости, че лекциите, напътствията, дори самият лов са просто представление?

Кимам, като се старая да прикрия раздразнението си. Надявам се да успея да изляза, но той стои на пътя ми без ни най-малко намерение да ме освободи. Веднъж започне ли, Върлината не знае да спре. Ашли Джун ми отправя съчувствен поглед от коридора и се обляга на стената.

— Нужни ли са ти други доказателства? — пита Върлината. — Сами признават, че всичко това са щуротии, като отменят лекциите с такава лекота. Без дори да им мигне окото. Същинска шега. — Показва влажния си и лъскав език и облизва устни. — Да пуснат хепърите най-накрая. Просто да ни оставят да ги погнем.

— Какво мислиш, че му се е случило? — питам в опит да сменя темата.

— На онзи едрия ли? Той е глупак. Старае се да ме копира. Излязъл е навън в опит да демонстрира находчивост и умения по начина, по който го сторих аз. Но какъв идиот само. Вероятно е използвал слънцезащитния лосион, като наивно е смятал, че ще помогне. Убеден съм, че трябва да започнат да го издирват навън — или поне останките му, — някъде по пътя между сградата на института и купола.

— Може би — казвам уклончиво.

Мълча в очакване да си тръгне. Но той не го прави.

— Какво искат да облечеш? — питам. Върлината беше показал такова презрение към предстоящия прием, че евентуално всякакъв разговор, свързан с него, би го прогонил.

— За приема ли? — изсумтява. — Традиционен скучен смокинг, върху който липсва само надписът „Стар неудачник“. Ами ти? Нещо стилно и впечатляващо без съмнение.

— Защо говориш така?

— От вчера вечерта започнаха да пристигат на тълпи от медиите. Репортери, фотографи, журналисти. С всеки изминал час ловът се

превръща все повече и повече в медийно събитие. Чух, че се надпреварват за интервютата след това — отбелязва раздразнено. — А на самия прием искат на преден план по-добре изглеждащите ловци. В това число и теб, хубавецо. Сигурно са ти избрали някой от онези стилни костюми.

— Не бих казал — отвърщам. Но той е прав. Изработеният от най-фина вълна костюм с подплата от чиста коприна и с името ми, избродирано от вътрешната страна, беше създал у мен усещането за кралски килим по време на пробата предишната вечер.

— Чувам разни неща за теб.

— И какви са те?

— Имаш си партньор. Ще си сътрудничите по време на лова. Силна двойка сте, ти и красавицата.

— Красавицата?

— Онази там — отговаря той и сочи към Ашли Джун, която продължава да ме чака в коридора. — Поне така се говори.

— Къде си чул всичко това?

— Имам си източници — промърморва. — И каква е стратегията ви? — Тонът му става по-хаплив. Сега разбирам, че целта му е била да говорим за това. — Да се откъснете бързо напред и да ни оставите зад гърба си? Или да стартирате с групата и да ни надбягате с постепенно, но методично увеличаване на скоростта?

— Ами, ние...

— Да разпръснете хепърите в две групи и да приложите принципа „разделяй и владей“? Или да ги държите заедно и да се възползвате от общата истерия?

— Не бих могъл да навлизам в подробности за това точно сега.

Мълчи, сякаш обмисля казаното от мен.

— Кажи — прошепва. — Има ли място за дърт чуждак като мен? Имам предвид в отбора ви. Може да не разполагам с мускули, но имам мозък. Не казвам, че вие не сте умни, но аз притежавам находчивост, която се добива само с опит. Може би ще съм от полза.

— Предпочитаме да действаме в малка група. Всъщност само двамата.

— Какво казваха? Макар един да може да бъде надвит, а двама да са способни да се защитят, отбор от трима трудно може да бъде покосен.

— Виж, не знам.

Той се вира в мен и погледът му става студен.

— Разбирам. — Тръгва да си ходи, после спира, полуобърнат е към мен. — Знам разни неща за теб — заявява. — Не мисли, че онзи ден не забелязах излъчващата се от теб миризма на хепъри. Не си въобразявай, че не съм наясно с достъпа ти до хепърска плът. Какво в действителност се случва в тази библиотека през деня, когато си сам вътре? Що за достъп до хепърско месо ти се предоставя там? Да не си открил таен запас? Такъв вид информация може да ти навреди. — Започва да души освирепяло, а ноздрите му се сбръчкват. — Все още мога да го подуша.

Приближава един от служителите. Върлината го стрелва злобно и се отдалечава.

— Да? — обръщам се към служителя.

— Извинете ме. Искях да ви уведомя, че костюмът ви е готов и е доставен в стаята ви. Вечерната рокля на дамата ви за вечерта — служителят хвърля бърз поглед към Ашли Джун — също е доставена в стаята ви. Директорът одобри молбата й да се облече там.

— Добре.

— Още нещо. Докато вървите към залата за приема от библиотеката, всички присъстващи от медиите ще са се подредили покрай тухлената пътека и ще ви очакват.

— Това необходимо ли е наистина?

— Нарездане на директора. Щом разбра, че двамата ще се появите като двойка, реши вие да влезете първи.

— Разбирам.

— И още нещо.

— Да?

— Двамата с момичето не можете да прекарвате деня заедно в нечия стая.

— Как...

— Откъде знаем, е без значение. Но директорът се бои да не стане публично достояние. При всички медии наоколо иска да избегне дори бегъл намек за непристойност сред ловците.

— Сигурно...

— Погрижете се утре всеки да се събуди в собствената си стая.

— Чуйте, аз...

— Нарездане на директора — заявява и се отдалечава.

Наблюдавам как се приближава до Ашли Джун. След кратък и стегнат разговор си тръгва. Аз се насочвам към Ашли Джун.

По пътя отминавам Върлината, който сега разговаря с Атлета и Коремни плочки и им реди същите сладки приказки за съюзяване като на мен. Отчаян е. Отчаяно жадува за хепърска плът. Отчаяно се нуждае от помощ. Няма шансове да получи нито едно от двете. Няма да е зле да го държим под око. Не подлежи на описание на какво става способен някой, завладян от отчаяние. Никога не се знае с него.

С Ашли Джун сме в библиотеката и се преобличаме за приема. Тя е в сектора с периодичните издания, а аз съм до приемното гише. Смокингът ми, който открих да виси опакован в найлон от един рафт, ми приляга съвършено. Върви с притурки, без които спокойно можех да мина: копчетата за ръкавели са с инкрустирани диаманти, а върху останалите метални копчета е гравиран ликът на владетеля. Въпреки всичко това костюмът е впечатляващ и ми подхожда отлично.

От другия край на библиотеката не спира да се носи гласът на Ашли Джун, която ме предупреждава да не се промъквам и да не надничам, докато не е напълно готова. Отнема й доста време, много повече, отколкото ми се струва, че е нужно просто да свалиш кат дрехи и да се облечеш в идеална по мярка рокля.

Преди да е приключила, на вратата се почуква. Влиза свита от служителки. Всички носят малки куфарчета.

— Грим — обявяват кратко и аз ги насочвам към мястото, където е Ашли Джун. За моя изненада една от тях остава при мен.

— Ще поработя над лицето ви — съобщава.

— Няма да стане — противя се. Има прекалено голям риск да забележи пропуснат фоликул на косъм върху лицето или тялото ми или пък да е достатъчно близо, че да подуши миризмата, която излъчвам.

— Нарездане на директора. Сега седнете и наведете глава назад.

— Не. Това няма как да се случи, повярвайте ми.

— Ще бъде съвсем повърхностно. Едва ще се забелязва.

— Тогава не го правете. Как по-ясно да се изразя?

Тя ми хвърля гневен поглед.

— Ще отговаряте пред директора.

— Чудесно. Пратете ми го.

В притворените ѝ очи се чете гняв. Хлопва капака на куфарчето с гримове и се присъединява към останалите в секцията за периодични издания. Няма никаква вероятност да докладва за инцидента пред директора. Отлично е наясно какво се случи с придружителите. Ще бъде наложено наказание, но не на ловците, които очевидно се ползват с имунитет.

Чувам как в задната част на библиотеката Ашли Джун също протестира срещу грима. Но с по-малък успех. Не я оставят на мира.

Втурвам се натам, готов още веднъж да изиграя картата си с имунитета на ловец. Скупчили са се плътно около нея и я тормозят с командите си да седне и да се облегне, да прибере косата си назад, да спре да криви лицето си. Единственото, което успявам да видя от Ашли Джун, са кокалчетата на ръцете ѝ, които са стиснали така здраво страничните облегалки на коженото кресло, че са побелели.

— Махайте се. — Тонът ми е тих и овладян.

Те се обръщат, а по лицата им е изписано учудване и гняв.

— Решението не е нейно. Нито ваше.

— Махайте се.

— Ще отговоряте пред...

— Директора? Съжалявам, но това вече съм го чувал. А сега се махайте. Погледът ми попада върху най-дребната и най-младата сред тях, не по-възрастна е от мен и упорито стиска куфарчето си с гримове. Уплашена е и за миг изпитвам съжаление към нея. — Чуйте, не се тревожете. Оставете малко гримове и огледало. Сами ще се оправим. А сега си вървете.

Не се съпротивляват особено дълго след това.

— Бях на косъм — отбелязва Ашли Джун, след като вратата се затваря. Изведнъж на лицето ѝ се изписва ужас. — Махай се!

— Какво?

— Махай се!

Обръщам се в очакване да зърна някоя от служителките все още да се спотайва наоколо.

— Не, ти! Затвори очи! Казах да ги затвориш! Сега се махай!

— Какво става?

— Още не бива да ме виждаш. Не и преди да съм напълно готова. Хайде, върви си!

Примигвам. Каква романтичка само е Ашли Джун. Очевидно дори мигове след смъртна опасност.

Един час по-късно тя е готова. Използвам това време да извадя единия ТОИ и да се запозная с него. Прост е за употреба: отдолу има предпазител, който е лесен за освобождаване, а отгоре има голям бутон, служещ за спусък. Не стрелям за тренировка. При само три изстрела във всяко оръжие не искам да пропилявам дори един.

Докато оглеждам ТОИ, мислите ми се насочват към хепърите. Бързо се опитвам да мисля за нещо друго, но в съзнанието ми не спират да се връщат образите им. Представям си как вървят през Пустошта с карта в ръка, а очите им шарят трескаво в опит да открият подслон, който не съществува. Смразяващо осъзнаване, а после чувство за неизбежност, когато зърват облаците прах в далечината, вдигани от носещите се към тях ловци. В следващия миг ги достигат ноктите и зъбите и ги потапя море от пламенно желание.

Ще ми се никога да не ги бях срещал, никога да не бях разговарял с тях; ако можеше, да си бяха останали за мен примитивни диваци, неспособни да говорят, без интелигентността или човешките качества, които мислех, че ни различават.

Появата на облечената и гримирана Ашли Джун бързо пропъжда тези мрачни мисли. Тя е — с една дума — сияйна. Не си бяха пестили труда с тоалета ѝ. Роклята е от шифон, с прилепнала по тялото кройка и в цвят на кипяща лава. Украсата се състои от кристали и умело използвани пера. Но лицето е това, което буди истинско възхищение. Нежно и изящно, с безкомпромисно очертана фина ъгловата брадичка. И очите ѝ. Тези прекрасни зелени очи са наистина омагьосващи.

— Бих искала — заговаря с известна стеснителност — роклята да беше една идея по-светла. С малко зелено тук-там, което да отива на очите ми и в по-светло червено, което да подчертава косата ми.

— Чудесна е. — Клатя глава с ясното съзнание, че мога да бъда и по-красноречив. — Изглеждаш невероятно. Наистина го мисля.

— Само така говориш — отвръща, но личи, че дори тя не го вярва.

— С мен е свършено. Нали го осъзнаваш? Цяла нощ на показ пред всички ще те гледам влюбено с ококорени очи, дланите ми ще се

потят, сърцето ми ще препуска бясно. Ти си моята гибел, Ашли Джун. Наистина е така.

Тя ме поглежда особено и се смръщва, при което бръчка прорязва гладкото ѝ чело.

— Извинявай — казвам. — Прекалих ли със сладникавото дрънкане?

— Не, не беше това. Допадна ми. Но коя е Ашли Джун?

Взирам се в нея.

— Ти.

В деня, когато двамата с баща ми изгорихме списанията и книгите, излязохме от дома си по обед, понесли със себе си тежки конопени чували. аз бях още малко момче и плаках по целия път. Не с глас, от мен дори не се чуваше хлипане. Но от ъгълчетата на очите ми се стичаха вади от сълзи и макар пътят да беше дълъг, а денят горещ, тези сълзи така и не изсъхнаха.

Открихме просека сред дърветата. Раменете ни боляха от тежестта на торбите и бяхме доволни да ги снемем от плещите си. Баща ми поръча да събере малко дърва, тънки съчки и клони, нищо масивно. Когато се върнах, той беше коленичил, като че вдълбочен в молитва на покаяние. В ръката си държеше увеличително стъкло, което използваше, за да насочи слънчевите лъчи към купчината листа. Нареди ми да не мърдам и аз останах на мястото си напълно неподвижен. Без фанфари от листата се издигна струйка дим, която ставаше все по-плътна и по-тъмна. Изведнъж избухна пламък и погълна лакомо листата.

— Съчките — каза баща ми и протегна ръка към мен.

Огънят се разгаряше все по-силно. От време на време баща ми се навеждаше и духаше към него. Подсили го с два голи клона и се отдръпна назад. Огънят бушуваше с необузданост, която ме плашеше. Нареди ми да донеса книгите и дневниците и аз го послушах.

Останаха да лежат до него много дълго време. Той седеше, без да мърда, докато не осъзнах, че не успяваше да събере тази последна капка воля за финалния и безвъзвратен акт. Помоли ме да се приближа до него и аз го сторих, настанявайки се в уютната топлина на скута му. Държеше книжка за оцветяване, принадлежала на сестра ми. Знаех

наизуст всяка картинка вътре, цвета на всяко коте, куче, къща или рокля. Пое дълбоко въздух и за миг помислих, че отново ще обясни защо горим книгите. Но вместо това цялата горна част на тялото му заподскача, като че се опитваше да сподави силно хълцане. Положих длан върху неговата широка ръка, мускулеста и жилеста под загрубялата кожа, и му казах, че всичко е наред. Казах, че разбирам защо горим книгите, че след като майка ми и сестра ми са изчезнали, не можем да пазим нищо тяхно в къщата, което би накарало неочаквани посетители да задават въпроси за тях. Обясних му, че е „прекалено опасно“, цитирайки думи, произнесени от него самия по-рано, които не бях разбрал и продължавах да не разбирам.

Мисля, че възнамеряваше двамата заедно да прегледаме за един последен път книгите. Но по някаква причина не го стори. Просто ги вземаше една по една и ги хвърляше в огъня. Още помня чувството, когато ми беше отнета книжката за оцветяване на сестра ми. Не оказах съпротива, но усещането, когато хартията се изплъзваше между пръстите ми и после полетя към пламъците, беше като от нещо безвъзвратно изгубено.

Тръгнахме си един час по-късно, когато от огъня вече не беше останало нищо (както и от книгите), освен гаснещи въглини и сива пепел. Също като пребледнелия ми баща, чийто вътрешен огън беше потушен. Точно преди да прекосим просеката, аз се върнах за конопените чували, които бяхме забравили да отнесем със себе си. Лежах до купчинката пепел. Наведох се да ги вдигна, но нещо ме прихвана: духнах леко към жаравата по начина, по който бях видял да прави баща ми. Във въздуха се вдигна фина пепел и влезе в очите ми. Но точно преди да ги затворя, насълзени и смъдящи, зърнах миниатюрно проблясване наред тъмната пепел. Червено-оранжева искра на пробуждащ се отново въглен. Като частица от юнското слънце, озовала се сред море от сива пепел.

В една мрачна сива нощ няколко години по-късно в училищния двор зърнах същия червен отблясък. Косата на едно момиче, което не бях виждал преди, но не можех да откъсна очи от нея, имаше същия цвят. Когато се обърна, погледите ни се срещнаха през дължината на целия двор и през калейдоскопа на движещи се във всички посоки ученици аз си спомних онзи червен въглен, който блестеше наред сивата пепел като юнско слънце.

Обозначението ѝ е Ашли Джун, казах сам на себе си.

Изправен в библиотеката под лъчите на нощната луна, това е споменът, който споделям с нея.

Пресата се е събрала в пълен състав, когато излизаме от библиотеката. От двете страни на тухлената пътека по цялото ѝ протежение чак до основната сграда са се наредили журналисти. Живачни светкавици проблясват от всички посоки. Не че ни притесняват по някакъв начин. Един придружител ни повежда с вбесяващо бавно темпо, като спира на всеки няколко крачки, за да позираме за снимка или да отговорим на някой въпрос. Ашли Джун ме държи под ръка през цялото време, дланта ѝ е обгърнала лакътя ми. Усещането е неописуемо. Ако бях сам, бих ненавиждал врявата и водопада от медийно внимание. Но с нея до себе си се чувствам комфортно и спокойно. И долавям, че същото важи и за нея. Леката тежест на дланта ѝ върху ръката ми, случайните отърквания на бедрото ѝ в моето, усещането да сме заедно, докато се движим по пътеката. Мисля, че причината да се чувстваме така спокойно пред медиите се дължи на отличното ни умение да проектираме образи и да заблуждаваме околните. Поза, звуково въздействие, имидж: всичко пасва идеално.

— Как премина обучението ви? Чувствате ли се готови за лова?

— Мина чудесно и нямаме търпение да го приложим на практика.

— Вярно ли е, че двамата сте екип?

— Не е тайна. Заедно сме.

— Кого от ловците приемате за най-голямо предизвикателство?

Въпросите продължават да ваят.

Иначе краткото разстояние ни отнема близо час, журналистите и любопитните гости не свършват, когато се добираме до основната сграда. Продължават да прииждат на тълпи, официални лица и представители на медиите, с кабриолети във всякаква форма и размер. Конете са потни и уморени, когато ги повеждат към конюшните отзад.

Вътре присъстват дори повече репортери и гости. Подредени са зад кадифени възета, но придружителят милостиво ни превежда без повече спирания.

— Към главната зала — заявява и хвърля бърз поглед към часовника си.

Не са пестили материали и умения за украсата на главната банкетна зала. От орнаментирания таван се спускат златни полилеи и хвърлят слаба живачна светлина върху всяка маса. Сребърни прибори с ониксови дръжки, порцеланови чинии, изработени през неоготическия период на владетеля, чаши за вино, инкрустирани с парченца диамант, върху бродирани ленени покривки в лилав цвят. Кошници с цветя са поставени в средата на всички маси, които са от династията Селак и са изработени от двуслоен малахит. Високите прозорци с декоративно надиплени кадифени завеси се издигат и ни заобикалят отвсякъде. Гостите са се скупчили пред онези, гледащи на изток, и се взират в купола. Той наподобява отрязано наполовина топче за игра. В далечния край на банкетната зала главното стълбище отвежда към втория етаж, идеално центрираният червен килим е ярък и плътен като подут език. В центъра на залата се намира дансингът, който блести под живачната светлина.

Ловците са разделени, за всеки е определена различна маса. Когато Ашли Джун отдръпва ръката си от моята, за да бъде отведена до масата си, чувствам раздялата като нещо трагично. При мен са настанени високопоставени представители на двореца, чиито половинки ме засипват с вбесяващи въпроси. Храната започва да приижда, облечените в смокинги сервитьори и сервитьорките в блузи с жабо балансират подноси с капещи парчета месо, докато се придвижват между масите. Всеки от нас получава голям лигавник, който се стеле над костюма или роклята от шията чак до коленете. Бързо бива покрит с капки кръв, докато се храним. След дни на безбройни чинии с месо, плувнали в кръв, едва успявам да понеса дори вида им. Едва докосвам намиращото се в моята чиния, като го обяснявам със свръхвъзбудата си заради предстоящия след една нощ лов.

Докато се сервират безбройните порции месо, продължавам да се взирам в Ашли Джун. Тя е в стихията си, пленявайки всички на своята маса с чара си. Дори по време на основното ястие, когато биват

сервирани огромни порции месо, тя все още ги държи прехласнати. В това е силата ѝ. Именно така е живяла през целия си, посветен на заблуди живот. Припомням си думите ѝ: „Настъплението е най-добрата защита“.

След десерта — торти и суфлета, за които аз обявявам, че съм си възвърнал апетита — прозвучава поредица от речи, произнесени от високопоставени служебни лица. Аз прекарвам времето си, като се вирам в Ашли Джун, която е в полезрението ми. Деликатните ѝ ръце се спускат грациозно от ръкавите на роклята ѝ, отблясъците на сребърните прибори върху кожата ѝ наподобяват отражението на лунна светлина в повърхността на река. Събира спускащата се по гърба ѝ коса и с отработено движение я прехвърля върху рамото си, с което излага на показ извивката на шията си. Чудя се дали мисли за мен по същия начин, по който го правя аз: непрестанно, до степен на обсебеност, неконтролируемо.

Не съм единственият, който я наблюдава. През две маси от мен Върлината също се е втренчил в нея с ококорени очи. Отпива от виното си. После още веднъж, но не откъсва очи от нея и за миг.

Последен говори директорът. Напудрил е лицето си, тупирал е косата си и е лакирал ноктите си в кървавочервено.

— Уважаеми гости, надявам се, че по ваше мнение институтът — с неговата безупречна репутация — е задоволил високите ви очаквания тази вечер. Храната, украсата, великолепие то на тази бална зала, надявам се всичко това е по вкуса на такива възвишени гости като вас, които в обикновена ситуация не биха благоволили да пропътуват толкова дълго разстояние за забавление. Но случаят не е какъв да е, нали така? Утре вечер започва ловът на хепъри!

Вече погълналите по някое и друго питие гости почукват по чашите си и тропат по масите.

— Тази вечер честваме върховната власт на обичания ни владетел, под чието ръководство стана възможно организирането на лова. Да празнуваме! Без задръжки! Утре през деня ще имаме предостатъчно време да се насним след тазвечерната невъздържаност.

Из цялата зала се разнася звукът от почесването на китки.

Директорът се олюлява леко. Осъзнавам, че е пил прекалено много.

— В случай, че на някого от вас се върти в главата идеята... хм... да го кажем така... неофициално да се присъедини към лова утре, върху моите рамене се стовари бремето да разсея тези ви надежди. Сградата ще бъде заключена един час преди здрач. Просто няма да ви е възможно да я напуснете, докато трае ловът.

С драматизъм разклаща виното в чашата си, взрян в живачната лампа.

— Известно време преди да бъде заключено, ловците ще бъдат отведени на неоповестено тайно място. В мига, щом падне здрач, толкова рано, колкото смеят да го сторят, те ще поемат из Пустошта по петите на хепърите. И така... — Гласът му се извисява все повече. — Най-вълнуващият, най-блестящият, най-уникалният, най-кървавият, най-жестокият някога лов на хепъри ще започне.

Банкетната зала се изпълва с изблик на съскане, пукане на кости и звън на чаши.

След речта, след като гостите са се поуспокоили, в единия край на дансинга се настанява струнен квартет. Бавно и непринудено започват да свирят барокова мелодия, аранжиментът е от миналия век. Постепенно дансингът се изпълва с двойки. По средата на първото изпълнение забелязвам, че Върлината става от стола си. Забил е поглед в Ашли Джун и докато върви към нея, показва езика си и облизва устни. Блъскам стола си назад и бързо се запътвам към нея, като изпреварвам Върлината. Тя седи с ръце в скута и с изправен гръб, главата ѝ е вирната очаквателно.

Когато приближавам, тя отмята глава и ме наблюдава с крайчеца на окото си. Дали долових някакво подобие на усмивка да пробягва по устните ѝ, зърнах ли за миг трапчинките ѝ? Предлагам ѝ лакътя си и тя го поема, като се изправя грациозно от стола си със съвсем леко подръпване на ръката ми. Тръгваме към дансинга и отминаваме Върлината, който стои сковано заради неловката ситуация.

Като по поръчка квартетът подхваща нова, по-нежна и романтична мелодия. Заобиколени сме от шепот и мърморене и после другите двойки се изтеглят към периферията, с което поставят мен и Ашли Джун, двойката ловци, в центъра на вниманието. Дансингът е наш. И изведнъж несъзнателно сме привлекли всички погледи. Няколко фотографии се наместват в удобни позиции, фотоапаратите са готови. Обръщам лице към Ашли Джун: в очите ѝ проблясва паника.

Никой от нас не желае такова внимание. Но е прекалено късно за това. Подравнявам рамене с нейните, толкова сме близо един до друг, че чувствам топлината, излъчваща се от тялото ѝ. И въпреки всичко изщракването от взаимното ни напасване е почти доловимо. Някаква огромна сила ни привлича един към друг, като че сърцата ни са две могъщи страни на магнит.

Изравям от паметта си всичко, научено в училище, стискам ръце в юмруци и преплитам кокалчетата им с тези на нейните юмруци. Ненавиждах уроците по танци в училище, мразех близостта, боях се, че може да не съм обръснал светлите косъмчета по пръстите си достатъчно гладко. Но сега с Ашли Джун съм освободен от такива страхове. И също така съм свободен да чувствам: гладката ѝ кожа, мускуса на тялото ѝ, дъха ѝ, галещ деликатно шията ми. Блестящите ѝ зелени очи срещат моите. Ще ми се да можех да ѝ шепна, но прекалено много погледи са устремени към нас и музиката е прекалено нежна. А и какво бих казал?

Така погълнат съм от мига, че почти забравям за необходимостта да танцуваме. Притискам кокалчетата си към нейните още по-силно, за да ѝ покажа, че се каня да започна. Леко побутване в отговор и поставяме началото. За двама души, които никога не са танцували заедно, се справяме изненадващо умело. Телата ни се движат в плавен синхрон, разстоянието помежду ни е късо и постоянно. С изключение на няколко минимални отърквания, краката ни се движат в хармония и ритъм, стъпалата ни са на няколко сантиметра едно от друго, но никога по-близо. В училище часовете по танци за мен бяха всичко на всичко поредица движения, които да следвам, елементи, които да изпълня в нужния ред. Но с Ашли Джун всичко е непрекъснат поток, достатъчно е да се отдадеш и да станеш част от процеса. В края я оставям да направи завъртане в три такта, а тя вдига дългите си слаби ръце над главата си подобно на танцуващ дервиш. Постепенно забавя пируета си и косата ѝ се разпилява съблазнително пред лицето, а зелените ѝ очи като че ме пронизват. Чувам няколко въздишки, идващи от масите.

— Иха — произнасям с устни.

Започва следващата мелодия. С Ашли Джун се разделяме. Ред е на задължителните танци със съпругите на висшите служебни лица, които са прекалено незаинтересувани от танцуването или от жените си (или и от двете), че да си направят труда да станат от масите. Истинско

изпитание е това безкрайно танцуване и повърхностно бърборене. И след няколко изпълнения върху челото ми започва да се образува тънък филм от пот. Нужна ми е почивка, но на опашката чакат прекалено много жени.

— Подушвате ли нещо? — пита жената насреща ми. Танцувам с нея вече повече от минута, но забелязвам как изглежда едва след като задава въпроса си.

— Не, всъщност не.

— Миризмата на хепъри е много силна. Не знам как всички вие успявате да се съсредоточите при този аромат. Толкова е разсейващо. Чувала съм, че се свиквало с течение на времето, но е така силна, като че някой от тях се намира точно пред мен.

— Понякога, когато вятърът идва от запад, дотук стига миризма от купола — отговарям.

— Тази вечер не ми се струва много ветровито — отбелязва тя и хвърля поглед към отворените прозорци.

Следващата жена е още по-пряма.

— Според мен — заявява — някъде в тази зала има хепъри. Мирисът е прекалено остър.

Обяснявам ѝ за идващия от запад вятър.

— Не, не — настоява. — Толкова е силен, сякаш вие самият сте хепър.

Почесвам китката си. Тя отвръща със същото. За щастие.

След края на песента тя прави реверанс, а аз ѝ се покланям. Следващата на опашката вече се е запътила към мен. Настъпва раздвижване и някой се намесва. Ашли Джун е. Докато я гледам в очите, разбирам, че е наясно какво се случва и се тревожи. Другата жена е разочарована и се кани да протестира, но осъзнава за кого става дума. Отстъпва назад. С Ашли започваме да танцуваме. Отново се чува щракането на фотоапарати.

Този път танцът не ни носи удоволствие. Прекалено сме загрижени за намиращите се около нас, прекалено ужасени от лъщящата пот, която може да се появи на лицето ми всеки миг, и от излъчваната от мен воня. След края на изпълнението казвам (достатъчно силно, че да чуят околните) на Ашли Джун, че трябва да използвам тоалетната. Не съм сигурен как би ми помогнало това, но не

мога да понеса повече тези енергични движения. Трябва да се махна и да дам шанс на тялото си да се охлади. Тя отвръща, че ще ме чака.

Отпочивам и си върша работата в писоара, когато някой влиза. Застава пред писоара до мен, макар че всички други в редицата са свободни. Всъщност цялото помещение е празно.

— Колко ще изкараш? — пита.

— Моля?

— Въпросът е съвсем прост. Колко дълго ще изкараш? — Висок е, с внушителна фигура и широки рамене. На носа му се мъдрят префърцунени очила, които са в пълен дисонанс с плещестото му и мускулесто тяло. Смокингът не му е по мярка. С няколко размера по-малък е и се набира под мишниците му.

Решавам да го игнорирам и се съсредоточавам върху стикера мишена в писоара. Трябва да се целиш в него. Предполага се, че тогава разплискването ще е най-малко и оттичането е най-добро. На повечето места стикерът изобразява муха, пчела или футболна топка. В случая е снимка на купола.

— Дълго или кратко? — пита мъжът.

— Какво?

— Дълго или кратко ще издържиш?

— Вижте, все още не разбирам за какво говорите.

Мъжът души около себе си.

— Предвиждам кратко. Може би трийсет минути. В мига, когато вие, ловците, излезете от полезрение, другите ще ви видят сметката. На теб и на момичето.

Репортер. Вероятно папарак, който се е промъкнал с фалшив пропуск в желанието си да се порови отвътре. Те действат именно така: подмятат нещо вбесяващо, за да получат реакция, и после коментират реакцията. Най-добре е да бъдат игнорирани.

Затварям ципа си и се запътвам към автомата за хартиени салфетки до вратата.

Той също затваря ципа си и бързо ме следва, посяга към автомата за салфетки и блокира пътя ми навън. Автоматът изстрелва малко парче хартия върху дланите му.

— Всичко, което се опитвам да ти кажа, е да използвате ТОИ — заявява, докато мачка салфетката в ръце. — Използвайте ги рано и без

да се колебае. Ловците и особено онези студентчета ще се опитат да ви отстранят рано в играта. Бъдете много внимателни.

Докато говори, нито веднъж не поглежда към мен, а се е втренчил в автомата, като че е телесуфльор.

— Кой сте вие? — питам. И откъде знае за ТОИ?

— Ако искаш съвета ми — продължава той, — не мисли, че нещата са каквито изглеждат. Да вземем тази вечер например. Погледни този пищен банкет. Какво ви казаха? Че са решили да го устроят в последния момент? Обърни внимание на храната, виното, украсата, броя на гостите и ми кажи дали това е нещо организирано набързо. Помисли и за така наречената лотария — манипулирана е, доколкото това е възможно. Мислиш, че си тук по случайност ли? Нещата не са каквито изглеждат. — Полага длан върху бравата и се кани да си тръгне. В следващия миг се обръща към мен.

— И момичето. Онази красавица, с която танкуваше преди малко. Внимавай с нея. — Погледът му се насочва към мен за първи път. Очаквам да откроя там суровост и тя е налице. Но също така проблясва искрица на доброжелателство, която не очаквам. — Трябва да внимаваш. Тя не е тази, за която я мислиш. Не й позволявай да те подвежда. — След тези свои думи той отваря вратата и изчезва.

Проклет ненормалник, казвам сам на себе си. Взимам хартиена салфетка и точно се каня да изтъркам подмишниците си, когато групичка от четирима или може би петима нахлува развеселено в помещението. Шумни са, доста нестабилни и определено пияни. Излизам навън. Бързо се озъртам за онзи папарак, но той не се вижда наоколо.

— Ела с мен. — От нищото до мен изниква Ашли Джун и шепне в ухото ми. — Приключихме със задължителната прилежност. Всички толкова са се натряскали, че няма да забележат отсъствието ни. Хайде — нарежда ми и аз изпълнявам.

Повежда ме през залата, а стройната ѝ фигура се движи по средата на дансинга сред сумрачните танкуващи силуети. Извън банкетната зала коридорите са празни и музиката става все по-приглушена, колкото повече се отдалечаваме. Мисля, че се запътваме към нейната стая, но се качваме по стълбите, отминаваме третия етаж и продължаваме нагоре, докато вече няма стълбищни рамена, по които

да продължим. На най-горната площадка тя бута някаква врата и се озоваваме под обсипаното със звезди небе.

— Качвала съм се тук няколко пъти. Никой никога не идва — обяснява ми полугласно. Пустошта лежи пред нас подобно на замръзнало море, неподвижно и гладко. Безбройните звезди над главите ни блестят меко и събуждат усещането за още по-голяма празнота.

Повежда ме към центъра на покрива, малките камъчета под краката ни се движат при всяка наша стъпка. Спира и се завърта с лице към мен.

Точно зад нея съм. Раменете ни се докосват, когато се обръща, но тя не се отдръпва. Толкова е близо, че чувствам дъха ѝ върху устните си. Когато вдига поглед към мен, зървам отражението на звездите в очите ѝ, които са навлажнени като че от вечерна роса.

— Родителите ти дадоха ли ти обозначение? — пита.

Кимам.

— Да. Но после един ден просто спряхме да го използваме.

— Помниш ли какво беше?

— Джийн.

Тя остава смълчана за кратко. Виждам как устните ѝ произнасят името безмълвно като за проба.

— Ами ти? — питам.

— Не помня — отговаря тихо. — Но и бездруго не бива да се наричаме един друг с имената, дадени ни от семействата. Току-виж, неволно сме се нарекли така пред други. Това може да привлече ненужно...

— Внимание — довършвам вместо нея.

Потискаме усмивката, която се мъчи да се появи на устните и на двама ни, сякаш моите и нейните са двете половини на едно цяло, и започваме да чешем китките си.

— Баща ми не спираше да ми го повтаря. Не привличай ненужно внимание върху себе си. През цялото време. Предполагам, същото е било и с теб.

Тя кима, а по лицето ѝ пробягва тъга. Заедно се заглеждаме към Пустошта и към намиращия се на разстояние купол. Чуваме някъде под нас как група празнуващи излизат навън, вероятно запътили се към

купола, а пиянските им викове са завалени и неясни. Гласовете им заглъхват постепенно и накрая напълно се изгубват.

— Хей, нека ти покажа нещо — заговаря Ашли Джун. — Можеш ли да повториш това странно нещо? Първо трябва да седнем. — После поставя дясното си стъпало върху хлътнатината между пръстите и петата на другото и започва да движи крака си бързо, подобно на вибриране. — Когато се почувствам нетърпелива или нервна, все исках да мърдам така крака си. Родителите ми непрестанно ме предупреждаваха да не го правя, но и до днес ми се случва, когато съм сама. Веднъж като започнеш, кракът ти минава на автопилот. Виж, дори не мисля съзнателно за случващото се. Движи се от само себе си.

Опитвам. Не се получава.

— Мислиш прекалено много — отбелязва тя. — Просто се отпусни. Изхвърли го от съзнанието си. Прави бързи и кратки тласъци.

На четвъртия опит се получава. Кракът ми просто започва да подскача от само себе си.

— Иха! — изкрещявам изненадан.

Тя се усмихва така невъздържано, както не съм я виждал никога да прави, а от гърлото ѝ се откъсва тихичък звук.

— Това се нарича смях — обяснявам ѝ.

— Знам. Въпреки че родителите ми понякога го наричаха кикотене. Чувал ли си тази дума?

Поклащам глава.

— За нас беше само „смях“. И не го правехме често. Баща ми... Той все се тревожеше, че ще изгубя контрол върху себе си и ще се изпусна на публично място.

— Да, моят също.

— Напомняше ми всяка сутрин. Не прави това, не прави онова. Не се смей, не се усмихвай, не подсмърчай, не се мръщи.

— Но това ни е довело дотук. Имам предвид, че още сме живи.

— Предполагам, че си права. — Обръщам се към нея. — Баща ми споменаваше нещо наистина странно. Може би твоите родители също са ти го казвали. „Никога не забравяй кой си.“

— „Никога не забравяй кой си“? Не съм го чувала.

— Баща ми го казваше веднъж годишно. Винаги ми се е струвало странно. Забивам поглед в краката си.

— Те кога... Нали разбираш?

— Родителите ми ли?

Тя кима нежно.

Взирам се в източните планини.

— Майка ми и сестра ми преди години. Не ги помня много ясно. Един ден просто изчезнаха. А баща ми преди седем години. Беше ухапан.

След това потъваме в мълчание, предлагаме един на друг утеха и разбиране. Носещата се от банкетната зала музика е приглушена и неясна, като че идва от километри разстояние. Насочваме погледи към купола, който се издига на мястото си спокоен и блестящ.

— Незнанието е благословия — прошепва тя. — Тази вечер спят в блажено неведение какво ги очаква утре. Краят на живота им. Горките.

— Има нещо, което трябва да знаеш — казвам аз след известно време.

— За какво?

— За хепърите.

— Какво е то?

Пауза.

— Когато взех вода от езерото, не просто влязох и излязох. Прекарах вътре известно време. Те говорят. Дори четат. Не са диваците, за които ги смятах. Нищо подобно.

— Говорят? И четат? — Тя се взира невярващо в купола. Вътре нищо не помръдва.

— Обичат да го правят. В колибите си имат книги. Цели рафтове с книги. И са артистични: умеят да рисуват.

Тя поклаща глава.

— Не разбирам. Мислех, че са отглеждани като селскостопански животни. Защо са ги опитомили и обучавали?

— Не, разбирам, че е трудно да се приеме, но дори не става въпрос, че са били опитомени и обучавани подобно на циркови животни. Нещо повече от това са. Те са... как да кажа... нормални. Разсъждават, съвсем смислени са, дори се шегуват. Също като нас с теб.

Лицето ѝ се изкривява от гримаса. Мълчи и обмисля нещо.

— Значи си им казал за лова — заявява директно.

— Нямаг представа за него — отвързвам. — Понякога незнанието наистина е благословия.

— Какво им каза за себе си?

— Че съм заместник на онзи учен. — Поколебавам се. — Би било прекалено... нетактично да обясня, че съм ловец на хепъри. Може би трябваше да ги предупредя по някакъв начин. Може би трябваше да ги уведомя за лова.

— Не, постъпил си правилно — възпротивява се тя. — С какво би им помогнало това? Пак би ги очаквала сигурна смърт.

Безчет мисли пробягват през главата ми в следващите няколко секунди. И после:

— Мислиш ли, че е редно да предприемем нещо?

Тя се обръща към мен.

— Много смешно.

— Не. Говоря сериозно. Вместо да вкараме в действие плана си, дали не е по-добре да им помогнем?

Очите ѝ се разширяват съвсем леко и после се връщат в нормалното си състояние.

— Какво имаш предвид?

— Дали не е редно...

— Какво?

— Да направим нещо, за да им помогнем?

— Не ставай смешен.

— Не съм. Те са като нас. Ние сме като тях.

В очите ѝ се появява силна изненада.

— Не, не са. Много различни са от нас. Не ме интересува, че умеят да четат. Продължават да бъдат прехвалени животни. — Тя стиска ръката ми по-силно. — Джийн, не искам да изглеждам коравосърдечна, но няма какво да сторим за тях. Ще умрат по време на лова, без значение дали ще ги използваме като наше предимство, или не.

— Бихме могли... Не знам... Бихме могли да им кажем да не напускат купола. Да им обясним, че писмото, в което ги уведомяват за неизправността на купола, е номер. — Прекарвам ръка през косата си, като дърпам силно. — Наистина е трудно, Ашли Джун.

Когато отново заговаря, тонът ѝ е по-мек.

— Ако те умрат утре, какъвто е планът ни, тяхната смърт поне ще даде шанс за нормален живот на нас. Но ако не предприемем нищо, смъртта им не само ще е безцелна, но ще гарантира нашата гибел. Можем да придадем значимост на техния край и да си извоюваме шанса за истински живот, Джийн. — Очите ѝ са широко отворени и умоляващи. — Нашият нов живот, Джийн. Заедно. Толкова ли е лошо да извлечем нещо добро от всичко това?

Не казвам нищо.

Очите ѝ започват да се пълнят със сълзи, които вероятно за първи път в живота си тя не се опитва да спре. Започват да се стичат по страните ѝ. Протягам се с намерението да ги попия с ръкава си, но тя сграбчва ръката ми и я полага върху лицето си, като притиска дланта ми точно на мястото, където се намира вадичката. Меката ѝ кожа и влагата на сълзите ѝ, гъделичкащи разперената ми длан. Сърцето ми е разтопено и нейните сълзи се смесват с него.

— Моля те — прошепва, а отчаянието в гласа ѝ ме съсипва.

Раменете ни се докосват. Когато се обръщам, тя също се е обърнала, за да се озове с лице към мен. Толкова е близо, че успявам да зърна миниатюрна бенчица в ъгълчето на окото ѝ. Потърквам я леко с върха на пръста си.

— Бенка е. Колкото и да търкаш, няма да я махнеш — прошепва.

— Не се опитвам да я махна. — Не знам какво точно правя. Единственото, което знам, е, че сърцето ми прелива и е на път да се пръсне, а аз не знам какво да предприема.

Тя повдига леко разголената си ръка. Очите ѝ са широко разтворени, а погледът ѝ е приканващ. Кожата под мишницата ѝ е изложена на показ и тя чака. Хвърля поглед към лакътя ми, а после към мен.

Нежно, колкото ми е възможно, се протягам и снижавам ръката ѝ.

— Моля те — произнасям едва чуто, по-тихо дори от шепот. — Не ме разбирай погрешно, но... никога... Това никога не е означавало нищо за мен.

Вместо в погледа ѝ да проличи обида, там се чете облекчение и тя е завладяна от емоции. Сваля ръката си.

— С мен е същото. Винаги съм се преструвала, че се наслаждавам особено много. — Обръща глава в другата посока. —

При случаите с приятеля ми или с теб онзи път в килера. Струваше ми се, че нещо с мен не е наред. — Тя въздиша и потръпва. — Разбира се, че има нещо не наред с мен. Не съм нормална. Хепър съм. — Последната дума прозвучава като декларация, като окончателно признаване на вина.

Без да съм наясно какво точно правя, хващам ръката ѝ, като разтворената ми длан се намира върху опакоето на нейната. Чувствам малките издатинки на костите и лекото напрежение в пръстите ѝ. Отдръпвам ръката си, но тя я търси отново. Поставя дланта си върху моята и повърхността на нейната е изцяло прилепнала към повърхността на моята собствена. Взираме се в очите един на друг. Усещането, за разлика от всичко изпитвано от мен преди, е напълно завладяващо. Не посмявам дори да дишам. Тя затваря очи и отмята глава. Разтваря устни, изненадващо приканващи.

И после пръстите ѝ се преплитат с моите. Преди никога не съм виждал такова нещо. Дори не съм наясно, че е възможно. Но меката кожа отстрани на пръстите ѝ, които се отъркват в моите, е същата като тази на тила ѝ, копринена и нежна, и кара цялото ми тяло да потръпва.

— Ашли Джун — прошепвам.

Тя не казва нищо, само продължава да държи главата си обърната към небето.

— Знам — пошушва най-накрая. — Знам.

Звездите блещукат. Главата на Ашли Джун е на рамото ми, ръката ѝ лежи върху гърдите ми, като все още държи моята. Не сме се пуснали дори когато легнахме и задряхахме. Чувам дишането ѝ и глухото отекване на ударите на сърцето ѝ в гръдния ми кош. Очите ми се затварят. Отново заспивам.

Когато се събуждам, небето е изсветляло, а избледняващите звезди чезнат по сивия небосклон. Наближава изгревът. Ашли Джун вече не е до мен. Изправям се до седнало положение, а камъчетата под мен се разместват.

Няма я на покрива. Тръгвам към корниза озадачен.

Виждам я на разстояние. Крачи, дълбоко замислена.

Няколко минути по-късно вече съм на тухлената пътека и бързам към нея. Доказателства от нощната веселба се въргалят навсякъде: картонени чинийки, шишчета, чаши за вино, празни бутилки покриват

алеята. Дори локвички повръщано. Докато я приближавам, тя ме усеща и се обръща в очакване да стигна до нея.

— Здравей — продумва с вяла усмивка и посяга към ръката ми.

— Надявам се никой да не ни види.

— Няма, всички са извън строя.

— Дано да е така. Какво правиш?

— Нещо ми тежеше. Трябваше да се разходя и да прочистя ума си. — Стиска ръката ми. — Радвам се, че дойде. Ела с мен — казва и тръгва към купола.

Вървим под изсветляващото небе ръка за ръка, дланите ни пасват идеално една в друга, ръцете ни се преплитат с изненадваща лекота, а нежната ѝ кожа се долепя до моята. Телата ни се накланят едно към друго все повече, докато вървим към купола. Лесно е да се забрави какъв ден е. Ден, който ще завърши с лова, с жестокост и смърт.

Спираме пред Пъпната връв.

— Отвори — нарежда ми.

Вътре, в самия център на конвейерната лента, стои голям пощенски плик. Поглеждам към Ашли Джун и тя кима с широко отворени очи, а погледът ѝ като че ме пронизва.

Изваждам го, като чувствам с пръстите си релефния надпис, състоящ се от главни букви.

СПЕШНО: ОТВОРЕТЕ НЕЗАБАВНО!

— Предположих, че вече ще е тук. Това е писмото, информиращо хепърите за предполагаемата неизправност на купола. Ще ги накара да го напуснат и да се втурнат към Пустошта. От защитени ще ги превърне в несъзнателни жертви. Ще направи лова възможен. Именно то ще убие хепърите.

Поглеждам към нея, а после обратно към писмото.

— Защо ми го показваш? — питам.

— Защото преди не бях честна спрямо теб, Джийн. — Опитвам се да я прекъсна, но тя клати глава. — Не, важно е, остави ме да довърша. Имам чувството, че те принудих да се съгласиш на нещо, за което по-късно ще съжаляваш.

— Това не е...

— Не, Джийн, чуй ме! Не искам да се чувстваш, че си бил подмамен в нещо. Искам да ти дам още една възможност. Да обмислиш нещата сериозно и сам да решиш какво да сториш.

— За какво говориш?

— Ако върнеш писмото обратно в Пъпната връв, значи ловът има бъдеще. Също и ние. Но съществува вариантът да не го сложиш обратно; да го унищожиш. Тогава хепърите ще живеят. Зависи от теб. Наистина зависи от теб. Искрена съм.

— Ако го унищожа, ловът ще бъде отложен. Може би с няколко дни, вероятно със седмица. Няма да издържа толкова дълго. Дотогава ще съм разкрит.

— Знам — отвърща.

— Защо го правиш?

— Защото така — отговаря с треперещ глас тя. — Виждам, че нещо подобно би те разяждало отвътре. Не бих могла да се примиря с мисълта, че аз съм ти го причинила. Но сега, виж, всичко е в твои ръце, буквално. Ти избираш.

Взирам се в плика в ръцете си, правоъгълен и плътен. Поклащам глава. Не мога да реша.

— Не постъпвай така — заговарям, но тя отклонява поглед. Хапе долната си устна, а очите ѝ отново са влажни. Хвърлям поглед към купола и към колибите под него, вратите и прозорците още са затворени. Замислям се за хепърите вътре, как спят в леглата си, гърдите им се повдигат и спускат, очите им са затворени, кожата пулсира леко от циркулацията на кръвта.

Слънцето наднича иззад източните планини. Пустошта е озарена от розово-оранжево сияние, което облива купола; пречупените лъчи проникват вътре и карат намиращото се под него езеро да искри, отразявайки светлината. Изгревът е настъпил.

Ашли Джун не може да ме погледне. Погледът ѝ се мести вляво и вдясно над раменете ми. Взирам се в нея в очакване най-накрая очите ѝ да се спрат върху мен. Оранжевият изгрев кара кестенявата ѝ коса да пламти. И най-последно зелените ѝ очи, които блестят като диаманти заради събралите се там сълзи, намират моите.

Очевидно толкова стига. Да ме преобърне, да ме завладее. Топлите отблясъци от лъчите на изгряващото слънце, най-красивото

момиче, което някога съм виждал, възможността да делим съвместен живот, за какъвто дори не съм посмявал да мечтая.

— Добре — прошепвам. Отварям вратата и поставям писмото обратно в Пъпната връв. Хлопването на капака финализира решението ми.

Тръгваме си бързо след това, тъй като не искаме да бъдем забелязани от някой пробудил се рано хепър. Въпреки копнежа ни да сме заедно, решаваме, че е най-добре да се разделим и всеки да се прибере в своята стая. Нарездането на директора да спим разделени — или по-точно да не се събудим заедно — звучеше много настоятелно; и макар никой да не е буден, та да може да забележи, в този момент вероятно е най-добре да не привличаме негативното му внимание. Плюс всичко друго се налага да съберем мислите си за вечерта, когато започва ловът на хепъри, и ако подремнем за кратко — а това няма как да се случи, докато сме заедно, — само ще ни е от полза.

— Постъпваме правилно — казва ми насърчително тя, когато се озоваваме пред вратата на института.

— Знам — отвърщам и после казвам сам на себе си: — Знам.

— Не е нужно да ме изпращаш до стаята ми. Ще се оправя сама. Слънцето вече изгря и не е добре да отваряме и да затваряме врати повече, отколкото се налага.

— Добре.

— Ще се видим след няколко часа. Ще се присъединим към останалите участници за началото на лова. По това време хората вече ще са започнали да осъзнават, че заключването не е било успешно. Ще се втурнат масово навън от сградата. Ще намерим място, където да се скрием.

— Добре. — Намръщвам се.

— Какво има?

— Просто се чудя къде са останалите ловци. Досега служителите би трябвало да са ни уведомили къде да се съберем за началото на лова.

— Не се тревожи. Сигурна съм, че ще ни кажат.

— Добре.

— О — додава, — ако дойдеш до стаята ми и ме няма, провери в Контролния център. Ще бъда там, за да освободя заключването. Също така искам да огледам мониторите и да намеря най-доброто скривалище за мига на големия наплив.

Прегръщаме се дълго и силно. Телата ни са уморени, но в сърцата ни бушува огън. Тя открехва леко вратата и се вмъква вътре. Вратата се затваря бързо и тихо.

Минути по-късно съм обратно в библиотеката. Вратата изщраква зад гърба ми. Тъмнината вътре е непрогледна и поглъща всичко; налага се да дам време на очите си да се настроят. Движа се бавно в сърцевината на сградата и е толкова тъмно, че няма разлика дали съм със затворени или отворени очи, докато не зървам далечна светла точка в главната секция. Причината е в дупката в капака. Все още не се вижда слънчев лъч; ще минат часове, преди слънцето да застане в нужната позиция встрани от сградата. Засега е просто бледа светла точка като виращо се в мен око.

Замайването ме залива подобно на водопад. Примъквам се до близкото кресло. Не ми отнема дълго да заспя. Още докато се стоварвам върху възглавницата на креслото, а клепачите ми се спускат подобно на кадифена театрална завеса, вече съм погълнат от дрямка. И в последния миг, преди напълно да се предам на съня, неясна мисъл привлича вниманието ми подобно на забила се треска. Има нещо нередно. Нещо не е както трябва. Но вече е прекалено късно и аз съм дълбоко заспал.

Събуждам се, а сърцето ми препуска бясно. Дори без да отварям очи усещам нередността. Мускулите ми са напрегнати, а гърбът ми е скован. Бавно повдигам клепачи. За миг единственото, което успявам да зърна, е светлината в другия край на помещението, която струи от дупката в капака, съвсем слаба е, но се засилва с всяка изминала секунда. Докато наблюдавам, виждам как започва да се оформя лъчът, кос и неясен, но развиващ се също като пъпката на цвете.

Съдейки по интензивността и ъгъла, от заспиването ми са минали часове.

Усещането за нещо нередно продължава да изпълва въздуха, само че се е засилило още повече. Изправям се много бавно, сковаван от жажда и страх. Бледата светлина е накъсана и разсечена също като разделения на фрагменти диск на луната, когато го наблюдаваш през оголелите клони на зимната гора.

Насочвам се натам с протегнати напред ръце, като въпреки страха все още ме мъчи сънливост.

И тогава...

Дълги кичури коса се отъркват в лицето ми, противно интимна ласка. От устните ми се откъсва неволен кратък вик. Като да се натъкнеш на паяжина, но много по-лошо. Кичурите коса не се отдръпват при контакта, а се разстилат по горната част на лицето ми, покриват скулите ми и страните на носа ми, преплитат се с миглите ми, подобно на тънки пръсти, които опипват лицето ми, сякаш принадлежат на слепец, четящ по метода на Брайл.

Впрягам цялата си воля да не отметна рязко чуждата коса от лицето си. Снижавам се и поглеждам нагоре. Някой спи в стойката. Коремни плочки. Дългата ѝ черна коса се спуска надолу като разнасящ зараза водопад, бялото лице се мерзелее над нея като отблъскваща луна. Останалата част от тялото ѝ е потънала в сенките и се създава илюзията за рееща се отсечена глава.

Затварям очи и броя секундите, като се моля да не се размърда. Ослушвам се. Не се чува нищо, освен кратко проскърцване в другия край на помещението. Отварям очи и виждам книгите по пода — стотици са, свалени небрежно от рафтовете и нахвърляни в основата им, подобно на купчини сняг след минаването на снегорин.

Атлета виси заспал от един рафт, а обувките му са вклинени в малкия отвор, за да го поддържат на място. Приспособил е библиотечния шкаф като спална стойка.

И не е само той. В помещението става все по-светло и малко по-нататък зървам Алени устни да виси от най-горната лавица. Тук е и Върлината. Боже, завързал е колана си за един въздухопровод и виси направо от тавана. Феерична рокля се е привързала към главния полилей и бавно описва окръжности, полилеят се е наклонил заради тежестта ѝ. Всички ловци до един. Дошли са тук предишната нощ. Не съм сигурен защо.

През цялото това време съм спал в гнездо на стършели.

Опитвам се да не изпадам в паника, докато изучавам помещението. С всяка изминала секунда тъмнината отстъпва място на сивота, косата светлина се превръща във все по-ясен и дълъг лъч. Зървам купчината с чифтове обувки, опаковки слънцезащитен лосион, спринцовки с адреналин. Оборудване и принадлежности, нужни за лова.

Тук са за лова. За да се наспят през деня. Да бъдат на сигурно място извън института, когато заключването се задейства. Библиотеката е отправната точка.

Но разбира се. Как може да не съм го осъзнал досега?

Слънчевият лъч става все по-ясен и по-дълъг. Ужасяващо предчувствие за неизбежност започва да ме притиска отвсякъде като затягаща се около гърлото ми примка. И после, просто така, осъзнавам какво следва.

Първо, спящите ловци ще се чувстват леко опърлени, неприятно усещане, което ще се усилва, когато светлината започне да гори клепачите им. Вероятно вече е започнала да им действа, ще им се гади и по кожата си ще имат изгаряния. Ще се събудят и ще побягнат с пяна на устата. Ще се втурнат с писъци и съскане към другия край на библиотеката, възможно най-далече от светлината.

И ще останат там разтревожени от така опасния слънчев лъч. Ще се зачудят — и ще могат да го обсъждат помежду си с часове, преди да падне нощта — как пребивавалят тук млад ловец е успял да оцелее. Младият ловец, който никога не се е оплаквал от стаята си, не е споменавал за никакви проблеми със светлината и около него винаги се носи миризма на хепъри, като се замислиш.

Поклащам глава, за да се отърся от мрачните си разсъждения. Защото все още има време за действие. Просто трябва да запуша дупката. При това бързо. Внимателно отстъпвам встрани от висящото тяло на Коремни плочки и изминавам цялата дължина на помещението.

— О, ето те и теб.

Обръщам се. Директорът се вира в мен, увиснал с главата надолу по средата на пътеката между стелажите. — Търсихме те рано. Не успяхме да те открием. Нито пък онова прекрасно момиче. Трябваше да ви уведоим, че сборният пункт на ловците за началото

на лова ще бъде библиотеката. Както и да е, явно все пак някой е успял да ти каже.

— Ние бяхме...

— Не, не е нужно да ми обясняваш. Радвам се, че успя да дойдеш преди изгрева. — Той се втренча в мен, после в пространството зад мен, озърта се наоколо. В погледа му се прокрадва объркване. — Да не си оставил вратата отворена. Ужасно светло е.

— Не, аз...

— Изглеждаш ми притеснен. Какво има?

— Не, не. Не съм притеснен. Просто съм развълнуван, това е всичко. Все пак приближава ловът. Започва след само няколко часа. Пет или шест? Не съм сигурен кое време е.

— По-скоро след четири часа. Чух, че се задава ужасна буря. Ще се стъмни по-рано от обикновено. — Поглежда ме. — Контролирай се. Бъди готов да реагираш.

— Опитвам се. Но е трудно да не се вълнуваш. Хората биха убили да са на мое място.

— Така ли?

— Да. Сигурен съм, че е така.

— Добре — отвръща с кимане той. — Точно от такъв начин на мислене имаш нужда. — Погледът му се стрелва вляво от мен. — Всички ТОИ са тук, отдолу. Реших, че ще е добре да ги държа далече от другите.

— Разбира се. — Дипломатическите куфарчета стоят на няколко метра. До тях е дневникът на учения.

— Не можех да заспя. Така че зачетох дневника, който открих на масата. — Поглежда ме право в очите. Обясни ми, има нещо, което не разбрах...

В този миг тишината е пронизана от нечий писък. Идва от Коремни плочки. Внезапно лъчът е усилил яркостта си и попада право върху висящата ѝ ръка, пробивайки дупка в дланта ѝ. Миризма на горяща плът, после изблик на кръсъци с пълно гърло и вой, докато останалите също се събуждат. Очите на Коремни плочки се отварят рязко и в тях се чете болка. Обръщам се. Директорът все още виси от тавана и гледа право към мен. Поглежда встрани; вижда насочения директно към мен лъч и как аз стоя неподвижно пред него, напълно

невъзмутимо. В погледа му се промъква нещо друго наред с изгарящата болка: подозрение, осъзнаване, обвинение.

Разкрит съм заради този слънчев лъч. При всички неща, които съм си представял, че биха довели до гибелта ми, никога не съм допускал, че ще бъде лъч светлина. Винаги съм мислил, че може да е кихане, прозявка или кашлица, които неизбежно ще ме изобличат. Нещо неподлежащо на контрола ми, предателство от страна на тялото ми.

Но не и това: не нещо така просто, така чисто, дори красиво. Интересното е, че именно красивите неща в живота те предават в крайна сметка.

Отстъпвам назад; блъскам стъпалата си в куфарчетата и се препъвам, при което ги плъзвам по пода. Поглеждам нагоре. Директорът е изчезнал. Още писъци, тежко тупване от приземяващи се тела, събаряне на мебели, драскане на нокти по дървения под. И после тишина.

Застивам в очакване на някакъв шум. И после го дочувам: дълъг и протяжен вой. От източното крило. Всички са избягали натам, надалече от лъча. После звукът от шепот, колективен и напрегнат, обвинителен. Единичен тънък писък, но този път не е изпълнен със страх, а с ненаситен апетит, примесен с неистово желание. Останалите бързо се присъединяват в хор. Паника стиска в хватка сърцето ми дори когато се затичвам. Прегрупират се; осъзнават истината. Трябва да действам.

Забързвам. Лъчът вече е достигнал, пълната си дължина и осветява срещуположната стена.

Нещо се движи към мен — толкова бързо, че не може да бъде проследено, — като скача върху мебелите и стелажите. Само петно е, после се хвърля от един рафт с шокираща скорост. Коремни плочки се носи във въздуха с ужасяваща бързина. Към мен.

Затварям очи. Мъртъв съм.

После се чува страховит писък, последван от цвъртящ звук и струйка дим. Слънчевият лъч. Натъкнала се е право на него и той е прогорил голяма дупка напъряко на гърдите ѝ. На пода е, от другата страна на лъча, ръцете ѝ са притиснати към очите, устата ѝ е изкривена, докато вие в агония, а горната ѝ устна е покрила долната.

Тичам, като се препъвам по път. Една преобърнатата маса е препречила пътя ми, но дори докато падам, зървам с крайчеца на окоото си неясните силуети на останалите, хукнали към мен с ръце, притиснати към очите. Скоростта им е направо неприлична. Скимтенето и съскането им се забиват в тъпанчетата ми, сякаш са остри като бръсначи нокти.

Падам на пода, а главата ми се удря в нещо твърдо и метално. Бликва кръв; ръмженето им прераства в безумна врява.

Скачат към мен в изненадващ синхрон, левите им ръце прикриват лицата им, а десните са насочени към мен с острите като бръсначи нокти напред. И също така в синхрон ръмженето им се превръща в крясък, когато се натъкват на лъча. Политат назад като един.

До ноздрите ми достига ужасяващо зловоние, предизвикано от гниеща плът и горяща кожа. Казвам си, че трябва да действам, но съм заслепен от стичащата се в дясното ми око кръв от раната на веждата. Обърсвам я с ръкав и докато го правя, виждам, че ловците се изправят, а движенията им са напълно хаотични заради неустойимото желание. Кръвта. Всепоглъщащият аромат на свежа кръв ги влудява. Отново ще ме нападнат. Вместо да се опитват да преминат през лъча, се изкатерват по стените и прекосяват помещението по тавана.

Това ме кара да се активирам, адреналинът нахлува с такава сила, че почти изгубвам ума си. Куфарче с ТОИ. В това съм ударил главата си. А под куфарчето е дневникът на онзи учен. Без да се замисля, го сграбчвам за канапа, усещането е като че държа тънката опашка на умрял плъх, пъхам го под ризата си. Дървената корица се впива болезнено в корема ми. После грабвам дипломатическото куфарче и се втурвам да бягам, а то се поклаща в ръката ми. Воят и ръмженето ме заобикалят отвсякъде, причинени са от болка и от неудържимо желание. Хуквам към вратите през тесния коридор, водещ във фоайето.

И тогава...

Един от тях — Атлета — скача точно пред мен подобно на откъснала се висулка от черен лед. Мигом го удрям с юмрук, което го сварва неподготвен. Протяга се към мен, докато го отминавам, тичайки, и блъска рамото ми (Поряза ли ме? Поряза ли ме?), при което

ме завърта. Хвърля се отгоре ми, докато още съм във въздуха, аз размахвам ръце, но не изпускам куфарчето.

Куфарчето го достига и го удря през лицето, в същото време се отваря и намиращият се вътре ТОИ полита във въздуха. Пада на пода.

Съприкосновението временно зашеметява Атлета. Аз се хвърлям към ТОИ и го хващам в същия миг, в който той ме улавя за глезена и започва да ме дърпа към себе си толкова силно, че едва не измъква крака ми от тазовата става. Чувствам как ноктите му проникват през панталоните ми, пробиват кожата ми.

— Ха! — изкрещявам, почти без да осъзнавам, че освобождавам предпазителя.

Той ме тегли към себе си, повдига крака ми към лицето си, устата му се отваря, а зъбите се оголват.

Натискам спусъка и лъчът го уцелва в стъпалото.

Това е достатъчно да го накара да ме пусне. Временно се отдръпва назад, а после се мята към мен.

Този път го уцелвам между очите. Полита назад като ударен от чук.

Зад гърба му останалите тичат към мен.

Атлета крещи от болка, но скача обратно на крака. От челото му се стича гъста течност. ТОИ трябва да е настроен на максималната си мощност. Но няма време да бърникам настройките: в мига, когато го сторя, те вече ще са върху мен.

Алени устни крещи подобно на хиена и се носи към мен.

Използвам последния изстрел и я уцелвам в гърдите. Пада назад, като притиска гръдния си кош и вие от болка. Но в следващия момент отново е на крака, а лицето ѝ е изкривено едновременно от страдание и безмерно желание.

— Кой иска още? — крясвам. — Кой иска още?

Заковават се по местата си, а от удължените им кучешки зъби текат водопади от слюнка. В очите им се чете неувереност, примесена с неистов глад. Въртят рязко глави напред-назад и скърцат със зъби.

— Кой иска още? — Перченето ми е без всякакво покритие. Вече изстрелях последния трети изстрел. Остава ми само да блъфирам.

— Ти? — крещя и насочвам ТОИ към Върлината, който се придвижва към мен сантиметър по сантиметър. — Ами ти? —

продължавам да крещя и завъртам оръжието в другата посока към Феерична рокля. Отстъпвам назад към входната врата.

За всяка измината от мен крачка те напредват с по един метър. Кискането им става по-силно, по-нагло, индивидуалното желание започва да измества колективния страх. Атлета, който е най-отпред, прикляка ниско и се готви за скок. Няма да ме оставят да се отдалеча още много.

— Вие сте животните! Вие сте хепърите! — крясвам и се завъртам, като хвърлям безполезния ТОИ към тях.

Те крещат като един, членове на безумен хор.

Накрая онова, което ме спасява, е същото, което заплашваше да ме погуби: неутолимият им копнеж за моята кръв. В мига, когато Атлета скача към мен, е повален долу от останалите. Втурват се напред, но се препъват в него. Това ми дава две секунди преднина, а точно от толкова се нуждая.

Затичвам се към входната врата и от разстояние от пет метра — въпреки че чувствам как ръцете им се опитвам да ме сграбчат за гърба и ноктите им се отъркват в тила ми — се хвърлям към бравата. Усещането от хладния метал върху дланите ми е нещо, което няма да забравя никога. Инерцията ми натиска дръжката надолу, вратата се отваря рязко и полезрението ми е изпълнено от ослепителната белота. Смъденето в очите ми е блажена болка.

Преди изпълнените им с копнеж писъци сега преливат от болка и ужас. Чувам как предприемат скоростно оттегляне.

Но аз не съм приключил с тях. Дори не и наполовина. Отварям вратата отново — зървам лудото щуране в опит да избягат от светлината, подобно на уплашени плъхове — и я подпирам в тази позиция с дипломатическото куфарче. В библиотеката прониква достатъчно светлина, дори и в отдалечените крила, та да направи остатъка от деня за намиращите се вътре ловци безсънен и болезнен.

— Сладки сънища, животни! — изкрещявам и тръгвам да се отдалечавам.

Но в този момент чувам нечий дрезгав и треперещ от ярост глас да проехтява из фойето подобно на надигаща се в гърлото горчица слюнка. Върлината.

— Мислиш, че ще ти се размине ли? — крещи от сумрака вътре. — Нима мислиш, че си ни победил, глупав хепър? За толкова умен ли

се смяташ? Хей, ти, потящ се, смрадлив, пеещ хепър! Едва започваме! По-добре да бягаш! Чуваш ли ме? Защото падне ли здрач, ловът започва! И ние ще изскочим оттук, за да ви подгоним, да впием зъби във вас и да ви разкъсаме на парчета. Чуваш ли ме? Дошъл си тук за лова?! Е, ще го имаш! Разбра ли ме? Ще си получиш лова!

В главната сграда всички още спят. Стъпките ми отекват в тъмните празни коридори. Отминавам банкетната зала. Вътре е като обитавана от прилепи пещера. Множество хора висят заспали от главния полилей, а тъмните им поклащащи се силуети наподобяват гнусни валма заплетена коса. Встрани на няколко въздухопровода висят група репортери, а фотоапаратите все още са нанизани на вратовете им и почти докосват пода.

Ашли Джун не отговаря на почукването. Отварям вратата. Стаята ѝ е празна.

В контролния център на горния етаж е, където ми беше казала, че ще бъде. Стои пред мониторите и върти глава.

— Здравей — изричам полугласно, когато влизам, защото не искам да я стресна.

Косите слънчеви лъчи проникват вътре и изпълват помещението с ярка светлина. Приближавам се до нея.

— Здравей. Не трябваше ли да си заспал? — Тя се обръща. — Мисля, че открих идеалното място да се скрием...

— Ашли Джун.

— Какво има? — Забелязва изражението на лицето ми.

Поклащам глава.

— Джийн, какво има?

— Съжалявам.

Тя се взира дълбоко в очите ми и ме изучава.

— Кажи ми какво става, Джийн.

— Нещо наистина ужасно.

Тя полага длан върху ръката ми.

— Какво се случи?

— С мен е свършено.

— Какво имаш предвид?

Обяснявам ѝ. За ловците в библиотеката, за слънчевия лъч, за това как са разкрили кой съм. По лицето ѝ пробягва тревога.

— Свършено е — повтарям. — По петите ми са. Веднъж щом залезе слънцето, ще ме подгонят.

Изправя се и прави няколко крачки. Ръцете ѝ са отпуснати до тялото и тя навежда глава, дълбоко замислена.

— Имаме ТОИ. Можем да се върнем до библиотеката и да ги изтребим.

— Ашли...

— Не, чуй ме. Можем да се справим. Никой друг не знае за теб, освен ловците в библиотеката.

— Аш...

— Ако ги отстраним, никой друг няма да научи и тайната ти е спасена.

— Това е самоубийствена мисия...

— Имаме ТОИ.

— Остана само един. Другия го използвах. И е заровен някъде из хаоса в библиотеката. Не знам къде точно. Надвишават ни по брой, бързи са, силни са, имат зъби, нокти...

— Ще го открием и ще го настроим на максимум. Това го прави смъртоносен...

— Няма да го открием!

— Можем...

— Аш...

— Какво? — изкрещява тя и изведнъж гласът ѝ е станал задавен. — Какво очакваш да кажа? Какъв друг избор имаме? — Започва да ридае неконтролируемо.

Протягам се и я придърпвам в прегръдките си. Тялото ѝ е студено; тя трепери.

— Трябва да опитаме. Трябва да продължим да търсим изход — настоява.

— Свършено е. Дадохме най-доброто от себе си. Повече нищо не може да бъде сторено.

— Не! Отказвам да го приема! — Тя се отдръпва с плач. Стиска здраво дланите си в юмруци. После дишането ѝ става равномерно, а тялото ѝ достига пълен покой. Покоя на човек, намерил решение.

— Можем да заживеем в купола — казва кротко, все още загледана през прозорците с гръб към мен.

— Какво?

— В купола. Ще оцелеем, както са го правил останалите хепъри в продължение на години.

— Няма начин. Не мога да повярвам...

— Ще се получи. Куполът действа на автопилот. Издига се при здрачаване и се прибира по изгрев. Винаги ще ни защитава.

Взирам се в гърба ѝ. Повече не мога да понеса да гледам гърба ѝ. Приближавам до нея, хващам я за ръка и я завъртам.

Лицето ѝ изневерява на спокойния глас и стойка. По страните ѝ се стичат сълзи.

— Ашли...

— Това е единствената възможност за нас. — Гледа ме право в очите. — И ти го осъзнаваш, нали?

За нас. Думата отеква в ушите ми.

— Няма да ти позволя... В момента искат само мен — казвам ѝ. — Можеш да продължиш напред с живота си.

— Мразя този начин на живот! Повече, отколкото ти го мразиш.

— Бива те. Виждал съм те, можеш да продължиш...

— Не! Ненавиждам го с всяка частица от съществуването си. Не мога да се върна към него сама. Към преструвките, към потиснатите желания. — В очите ѝ проблясва нещо, което в началото приемам за гняв. Но после тя продължава да говори. — Ти ми причини това, Джийн. И сега не мога да се върна, не и сама, не и без теб, Джийн. — Подсмърча. — Куполът. Това е единственият начин да сме заедно.

— Куполът е затвор. Извън него поне ще си свободна.

— Навън съм затворник в собствената си кожа. Потъпкваните желания, потисканите усмивки, престореното почесване на китката, фалшивите уголемени зъби — това са решетките на един много по-страшен затвор.

Мислите препускат в главата ми и се усукват в налудничави лупинги. Но нейните очи слагат спирачка на всичко, дават ми пристан. Отивам до нея, неспособен да сторя нищо друго, и обгръщам лицето ѝ с ръце. Дланите ми са върху страните ѝ, пръстите ми следват очертаванията на челюстта, на скулите, докосват малката бенчица, която е влажна от сълзите.

— Добре — казвам и се усмихвам въпреки ситуацията ни. — Добре, нека постъпим така.

Тя също се усмихва и стиска здраво очите си. Оттам бликват още сълзи. Придърпва тялото ми към своето, прегръща ме невъздържано.

Отвън се разнася силен и пронизителен крясък. Споглеждаме се. Последван е от друг, изпълнен с болка и агония. Прозвучава още един смразяващ вик. Втурваме се към прозореца.

Някой тича от библиотеката към нас. Атлета. Държи над главата си слънцезащитния плащ. Но той не е предназначен да бъде използван наред деня и въздействието на слънцето е незабавно и опустошително. Атлета се спъва и пада, а после се изправя. Омекналите му като гъба крака го носят напред с изненадваща скорост. Когато приближава, успявам да видя, че кожата му, блестяща и едва ли не радиоактивно бяла, започва да се втечнява под яркото слънце, а от очните му ябълки се стича гной. Креци отново и отново, макар гласните му струни да започват да се разпадат. Но дори слънцезащитният плащ да не е идеален, то поне е достатъчно добър: ще се добере до основната сграда. Където ще можеш да каже на всички останали за мен. Да ги уведоми, че съм прикрит хепър, промъкнал се в сградата.

Ашли Джун тълкува ситуацията с лишена от емоции прецизност.

— Май вече нямаме време до здрач. — Наблюдаваме невярващо как Атлета отваря входната врата и влетява вътре. Вече е вътре. Вътре е.

Поклащам глава в знак на несъгласие.

— Трябва да вървиш. Знаят само за мен. Не бива да допускаш да ни видят заедно. Това ще те въввлече и веднага ще бъдеш сметната за виновна поради контакта ти с мен.

— Оставам с теб, Джийн.

— Не. Ще изляза навън. Ще успея, ако съм достатъчно бърз. Ти излез, когато можеш. Ако не днес, то утре. Ще се срещнем в купола. Стига да не те заподозрат, всичко с теб ще бъде наред. Единствено аз съм целта им.

Ужасяващ вой разцепва коридора, пронизителен писък, който разтриса сградата. Трополене по стените. Далечен грохот. Още един писък, по-слаб, но изпълнен с повече страдание.

Внезапно тя замръзва на място: виждам, че осъзнатото я смайва. Скована е. От ужас.

— Какво има?

Ашли Джун ми обръща гръб. Когато заговаря, гласът ѝ трепери. Не може да се насили да ме погледне.

— Джийн — произнася, — върви в задната част и огледай мониторите за наблюдение. Виж дали ще успееш да разбереш какво става.

— Ти какво ще правиш?

— Ще остана тук — заявява. В гласа ѝ прозвучава странна нотка, а очите ѝ блестят загадъчно.

Насочвам се към мониторите, защото аз самият съм изпълнен с любопитство какво се случва из института. Все още всички спят. Цари сива неподвижност. Но един монитор в ъгъла привлича погледа ми. Вижда се движение. Атлета се гърчи на пода във фойето и размахва крака във въздуха. Устата му е широко отворена като за беззвучна прозявка. Но аз знам, че нито е прозявка, нито е беззвучна. Той надава писък, от който да те полазят тръпки. На монитора, показващ банкетната зала, висящите от полилея заспали хора започват да се размърдват. Полилеят се клати. На другите монитори закачените по вентилационните тръби в коридора хора отварят очи и се разсънват.

— Трябва да се махна веднага! — изкрещявам към Ашли Джун и се завъртам с гръб към мониторите, готов да хукна.

Но нея вече я няма.

Не знам как да тълкувам внезапното ѝ изчезване. Послушала ме е, казвам си, но някак не мога да го повярвам. Случва се нещо друго.

Отварям вратата със замах и излизам от контролния център. Коридорът е празен.

— Ашли Джун! — изкрещявам с пълно гърло, без повече да ме е грижа дали другите ще ме чуят. Единственият отговор е прокълтяването на ехото от собствения ми глас.

Нямам нито секунда за губене. Затичвам се по коридора и после завивам по друг. След изпълнения с дневна светлина контролен център коридорът ми се струва тъмен като посред нощ. Ако успея да се добера до Атлета, който лежи във фойето, преди всички други, мога да го

разчистя, като го извлека навън. В буквален и преносен смисъл. Това ще го накара да млъкне и ще ми осигури време поне до здрачаване.

И внезапно разбирам накъде се е запътила Ашли Джун. Към фойайето, към Атлета. Знае, че никога не бих позволил да тръгне.

Изпълнен с гняв, примесен с необятна обич и нежност, аз се втурвам по втория коридор, после бутам вратата, водеща към стълбищната клетка. Застанал на върха, се вирам в потъналото в мрак пространство между рамената и чувам писъците, виковете и воя. Трамбоването на обувки, плющенето от боси крака, движещи се по стени и стълби. Отварят се и се затръшват врати. Целият този безразборен шум долита до мен от разстояние, рикоширайки в стени, подове и тавани.

Вече е прекалено късно.

Знаят. Вече всички знаят.

После няколко етажа по-надолу се отваря врата с такъв замах, че звучи като оръдеен изстрел. Маниакално трополене на крака по стъпалата, потракването на дълги нокти по металния парапет. Някой се качва нагоре. Към мен. До слуха ми долита колективно съскане, сякаш идващо от ято оси. После празното пространство между стълбищните рамена е огласено от единичен писък и в следващия миг те вече са ме надушили. Идват за мен.

Завъртам се на пета и побягвам. Обратно по пътя, по който дойдох, обратно в контролния център. Доближават ме бързо и яростно, а виковете им отекват в стените около мен. Само още два коридора, които да пробягам. Само два.

В края на първия коридор съм и тъкмо завивам, когато чувам, че вратата от стълбището се отваря със замах. По-бързо, по-бързо...

Топката на вратата към контролния център вече е в ръката ми. Завъртам я. Изплъзва се от хватката ми, дланта и пръстите ми са прекалено хлъзгави, за да успея да я задържа. Хващам я с две ръце и я стискам като менгеме. Вратата се отваря, тялото ми влетява през пролуката и я изритвам, за да я хлопна, още преди да съм влязъл напълно.

Миг по-късно следва оглушителен тътен от блъскането по другата страна на вратата. Състезание кой ще стигне първи до топката. Скачам и натискам бутона за заключване. Само след части от секундата топката се завърта в ръката ми от намиращия се от другата

страна и блокира. Прозвучава ужасяващ вик, който разтриса вратата. Следва нов тътен. Блъскат по таблата с телата си.

Придвижвам се със залитане към задната част на контролния център. Вратата няма да издържи още дълго. Най-много още десетина удара. Ще я разбият и ще нахлуят като река от алабастрово бяла кожа, лъщящи зъби и изскочили от орбитите очи, блеснали от безумен копнеж. Слънчевата светлина няма да е достатъчна да ги отблъсне. С радост ще понесат изгарянията по кожата и временната слепота дори само за капка хепърска кръв.

Мониторите в дъното, които само допреди минути не показваха почти никакво движение, сега кипят от активност. На всеки екран се вижда как по коридорите се щурат облечени в халати и пижами хора с пламтящи от възбуда погледи. Всички знаят. Че съм горе в контролния център.

Бам! Блъскането по вратата е по-силно: повече тела, повече сила. Нокти дерат повърхността ѝ, вой и крясъци. Пъхтене и безумно кикотене.

Взимам един метален стол и го хвърлям към прозореца. Отскача безрезултатно, подобно на топка за пинг-понг. Завъртам се и се озъртам за друг изход. Няма такъв.

Мониторите вече са замъглени от енергията на колективния пробуден звяр. Всички, с изключение на един: на третия ред вдясно. Нещо там привлича вниманието ми, но не случващото се, а фактът, че не се случва нищо. Една самотна фигура просто стои леко приведена и пише нещо.

Ашли Джун е. Изпълват ме облекчение и някакво странно чувство на гордост: измъкнала им се е. Ако се съди по висящите около нея тенджери и тигани, явно е в кухнята. После виждам как внезапно вдига глава, като че е чула нещо. Аз също го чувам. Смразяващ кръвта писък, който кара стените на цялата сграда да вибрират. Тя застива за кратко, а после отново опира писалката в листа и продължава да пише. Внезапно спира отново, поглежда нагоре и зяпва.

Осъзнала е нещо. Завърта леко глава.

Отново се навежда над листа, а ръката ѝ пише с бясна скорост.

Из цялата сграда звучат силни викове и стонове.

Тя спира, по лицето ѝ личи колебание. Поклаща глава, хвърля ядосано писалката и сгъва припряно листа хартия. Изтичва до една

ниша в стената, отваря я и поставя вътре написаното. Може би фурната? После натиска един голям бутон. Той просветва и озарява лицето ѝ. По страните ѝ се стичат сълзи. Отмята глава назад, а по лицето ѝ пробягва ужас. Чува го. Воя на копнеж, който се носи нагоре към мен.

Бам! Този удар е най-силният и прави хлътнатина във вратата. Горната панта е изкривена като счупена кост, която се готви да пробие кожата. Няма да издържи след още няколко подобни.

Ето как ще умра, решавам. Застанал с гръб към вратата, когато тя поддаде окончателно, с поглед, прикован в образа на Ашли Джун върху монитора. Нека това да е последното, видяно от мен. Нека смъртта ми е бърза, нека последната ми мисъл да бъде за Ашли Джун.

Забелязвам, че тя внезапно предприема нещо странно. Сграбчва един нож с дълго извито острие от стойката на стената. Поставя острието върху лявата си ръка и преди да разбере какво прави, натиска го.

Разтваря уста заради болката и надава вик.

Тогава ми става ясно. И изкрещявам:

— Ашли Джун!

На монитора тя хвърля ножа и се затичва.

Бам! Вратата се огъва навътре, но все още се държи. Едва-едва. Нужен е само още един удар.

После от другата страна прозвучава оглушително пронизителен писък и чувам драскането на нокти по пода, стените и тавана. Отдалечават се от вратата. Настъпва тишина. Всички са си тръгнали.

Поглеждам към мониторите и виждам как Ашли Джун се носи надолу по стълбите, а косата ѝ се вее зад гърба ѝ. Скача от едно рамо на друго; едва се е приземила и вече прескача на следващото. Движи се надолу, право към Въведението.

На другите монитори виждам как орди от хора слизат по стълбите в синхронизиран бяг.

За плътта и кръвта на девствена жена хепър.

Движат се като един, безмълвни и освирепели, светкавичната им скорост е смайваща. Гравитацията им дава още повече бързина, докато се носят надолу по стълбите. Изсипват се подобно на черен дъжд.

Ашли Джун бяга надолу, а по лицето ѝ започва да се чете паника. Всеки път, когато кракът ѝ докосне площадка, тя сграбчва парапета и

бързо завърта тялото си, за да продължи към следващата площадка.

Черният дъжд продължава да се сипе, продължава да я доближава все повече.

Тя достига най-долния етаж. Лицето ѝ е почервеняло, от нея се лее пот и образува тъмна окръжност около шията ѝ. Кичури влажна коса са залепнали за лицето ѝ. Дишането ѝ е насечено; бърза към вратите, водещи във Въведението.

Те също достигат най-долния етаж, изливат се като зловещ черен водопад, движейки се по стените и пода. Точно зад нея са.

Тя се промъква през миниатюрната пролука между вратите, които като по чудо са отворени. Половин секунда по-късно поне десетина от тях са на абсолютно същото място. Това, че са в група, ги блокира и спира някой конкретен от тях да се вмъкне през вратите. Има време, може би още няколко секунди живот.

Прехвърлям се на друг монитор. Сега разбирам какво е планирала през цялото време. Насочва се към килията, където живееше старият хепър. На бегом отминава единия от пилоните и тъмните петна по земята, като се движи към капака на шахтата, който е повдигнат и отворен. Трима души — двама мъже и една жена — са успели да се вмъкнат; напълно голи са, дрехите им са разкъсани по време на преследването, хвърлят се към нея. Устите им са отворени гнусно широко и от тях се разнася вой, който, макар и беззвучен за мен през монитора, вероятно е абсолютно оглушителен за Ашли Джун. На метри напред тя се плъзва в отвора и докато пада, се вкопчва в резето и го дърпа надолу. То се спуска с тътен и вдига прахоляк. Тримата се хвърлят към капака, обикаляш го с напрегнати мускули, пръстите им опипват ръбовете, опитват се да го отворят.

С ужас забелязвам, че капакът започва да се повдига. Още не е успяла да задейства ключалките. Стоманената плоскост се повдига достатъчно, че да успеят да промъкнат пръстите си под нея...

... когато върху тях се сгромолясва огромно множество и ги поваля. Гъмжи от голи тела, лакти се ръгат за позиция, във въздуха хаотично се размахват ръце. Капакът пада обратно долу. И този път, макар десетина ръце да го сграбчат за ръба, той остава на мястото си. Ашли Джун е успяла да заключи.

Бягай! Изкрещява глас в главата ми. Моят собствен глас реве по мой адрес. Бягай! Но краката ми са като циментирани към пода, а

очите ми са залепени за монитора. Трябва да се убедя, че тя е добре.

Добре е, настоява гласът ми. Заключила се е вътре, няма как да проникнат. Всеки го знае.

Или ще го знае, при това много скоро. Ще разберат, че няма как да се доберат до девствената жена хепър.

И съвсем скоро ще си спомнят нещо друго: девственият мъж хепър още е в контролния център. И този мъж, за разлика от жената, е съвсем достъпен.

Бягай, Джийн! И този път гласът не е моят собствен, а този на Ашли Джун. Бягай! Това е шансът ти да излезеш навън!

Именно по тази причина поряза дланта си. За това ги примами надолу. За да ми даде една малка вратичка да се измъкна навън.

Бягай, Джийн!

Побягвам.

За кратко коридорите са зловещо тихи. Дори в стълбищната клетка звучи само далечно жужене и слабо съскане. Трябва да сляза четири етажа надолу към тях, за да се добера до партера и после навън.

Полагам крак на първото стъпало... и като че неволно към задействал бутон. Мигом стълбищната клетка бива изпълнена с оглушително пищене, стонове на гняв, неудовлетворение, осъзнаване и копнеж. Последвано е от комбинация от всякакви други звуци: драскане на нокти, скърцане на зъби, съскане, влачене, отскачане от стъпалата и стените. Към мен.

Толкова скоро и те вече идват обратно към мен.

Приземявам се на следващата площадка — в тяхна посока, — а от контакта цялото ми тяло се разтриса. Ашли Джун го правеше да изглежда така лесно. Сграбчвам перилото с лявата си ръка и — имитирайки я — плъзвам тялото си около него и скачам на следващото рамо, все още трясещ се.

Идващият отдолу вой става все по-силен. Заради страха ми е, излъчва се от мен на талази и те го подушват. Мятам се към следващото рамо, остава само още едно, макар те да се движат към мен. Всичките ми органи вибрират от контакта. Приземявам се на крака и притискам корема си, превит от болка. Пред очите ми се явяват жълти, червени и черни петна.

Изправям се, като стискам зъби заради болката, и се понасям към последната площадка на приземния етаж. Хвърлям поглед през стълбищното огледало точно преди да се приземя: ръце с дълги нокти върху парапета, множество движещи се по стълбището тела, светещи в мрака очи. Черна мазна течност се изстрелва нагоре към мен.

Влетявам през вратата вляво, като нареждам на краката под мен да продължат да действат. Завой надясно, отново надясно, после наляво и оттам ще се озова във фойето. Намирам се на двайсет секунди.

Те са на пет до десет секунди зад мен.

Докато мускулите на краката ми се изпълват с млечна киселина, аз продължавам да се стремя към изхода, пренебрегвайки математическата неминуемост на моята кончина. Именно тази фраза се заражда в обърканото ми съзнание: математическата неминуемост на моята кончина.

Завивам надясно с ясното съзнание, че ми остават още най-много две секунди живот.

Тичам по коридора, тялото ми е изгубило всякаква форма и е само размахваща ръце парцалена кукла, тласкана напред от страха.

Пет секунди по-късно, докато изминавам последния коридор към фойето, все още съм жив. Почти примигвам от изненада.

Може би са отминали приземния етаж, помислили са, че все още съм в контролния център. В безопасност съм. Ще успея...

Оглушителен тътен. Влетели са през вратата към приземния етаж и вече препускат по коридорите към мен, бързи, освирепели, изпълнени с желание. Вече ги води паниката. Паниката, че може да ме изпуснат навън под слънцето. Тъмно море, настъпващ прилив от черна киселина.

Стъпалата ми потъват в дебелия турски килим във фойето. Обръщам се наляво. Ето. Двойната входна врата, оброчена от дневната светлина навън. Двайсет метра до свободата. Устремявам се напред, отдавна ме е напуснал и последният грам енергия, но някак успявам да развия скорост.

Обезумели гласове зад гърба ми, дращени на нокти по мраморния под, пързаляне и плъзгане.

На десет метра съм. Протягам ръце напред в опит да достигна бравата.

Нещо ме сграбчва за глезена.

Топло, влажно и лепкаво е. Но с достатъчна плътност и сила, че да ме задържи в хватката си, да ме събори на земята.

Строполявам се с грохот, а въздухът изскача от гърдния ми кош като от премазана гайда.

Атлета е, или поне меките и лепкави останки от него, но въпреки това той държи глезена ми и се примъква към мен. По заприличалото му на пица лице се стича жълта гной. Устата му, сега почти останала без зъби (виждам, че изпопадалите му зъби са пръснати по гърдите му и килима), се отваря, за да просъска, но вместо това оттам излиза неясна смесица от звуци.

Ритам го, но хватката му около глезена ми се затяга.

— Ха! — изкрещявам. — Ха! — Замахвам с другия си крак, като пропускам ръката му, но вместо това го уцелвам в лицето. Стъпалото ми потъва в лепкавата каша — за един миг, който е достатъчен да накара стомаха ми да се обърне, чувствам как очните му ябълките се притискат към петата ми, преди тя да достигне до костта. Или онова, което някога е било кост. Главата му не точно се пръсва, а по-скоро се отделя от шията му.

Няма време да го обмислям. Вече съм на крака с ръка върху бравата и се втурвам през вратата. Светлината е заслепяваща, но не спирам. Не и при тези стонове на гняв и освирепялост зад самия ми гръб. Тичам с примижали очи, едва виждам, а краката ми шляпат в пясъка под мен, като единственото ми намерение е да набера повече дистанция, повече разстояние между мен вратите; и не спирам дори когато вече знам, че съм достатъчно далече, а продължавам да трамбовам земята под себе си, крещейки:

— Ха! Ха! Ха!

Не съм сигурен дали причината е в гнева ми, в победата, поражението, любовта или страха. Просто продължавам да крещя още и още, докато вече не толкова крещя, а по-скоро ридая, не тичам, а лежа с лице в пясъка, превит на две заради изтощението, с ръце, загребващи и изпускащи пясъка, пясъкът е в ноздрите ми, устата ми, гърлото ми. Единствените звуци идват от насеченото ми дишане и дрезгавите ридания, сълзите ми се стичат в пясъка, а аз съм окъпан от прекрасната, болезнена и заслепяваща светлина на деня.

Изпразнен съм от енергия, мисли и емоции, когато се изправам и се запътвам към купола. Костите ми все още потракват от сътресението, което понесоха на стълбището. Оглеждам глезените си: няма отоци и по-важното, няма порязвания или драскотини по левия глезен, за който бях сграбчен. Тихо е, няма дори повей. Обхождам библиотеката отдалече; не се тревожа особено, че някой друг от ловците би се появил навън, особено след като са останали без слънцезащитния плащ, но не искам да рискувам. Струва ми се, че чувам отвътре да се разнася лигаво просъскване, но то заглъхва, колкото повече приближавам до купола.

В селото на хепърите е тихо.

— Хей! — Тишина. — Хей!

Влизам в една от колибите. Празна е, както очаквах. Втората колиба също е празна. Само летящи във въздуха пращинки, осветявани от проникващите вътре слънчеви лъчи.

И навсякъде, където отивам, е същото. Празно. Не се вижда нито един хепър. Нито сред зеленчуковите лехи, нито под ябълковите дървета или на тренировъчното им поле, нито в някоя от колибите.

Изчезнали са. Доколкото ми става ясно, тръгнали са на бегом. Закуските им стоят наполовина изядени в разхвърляното общо помещение, нахапани филии хляб, до половина пълни чаши с мляко. Оглеждам простиращите се пред мен равнини, търсейки движещи се точки или облак прах. Но хепърите не се виждат никъде.

Езерото ми предлага ласката, от която се нуждая: вода. И място, изпълнено със слънчева светлина и тишина. Напивам се до насита, а после лягам до него и провесвам дясната си ръка и десния си крак в хладната вода. След около четири часа стените на празния от някогашните си обитатели купол ще се вдигнат. Мястото им ще бъде заето от нов обитател — не, не обитател, а затворник. Поне за мен усещането ще е такова, сам сред тези стъклени стени. Също такъв затворник, каквато е Ашли Джун между стените на онази бърлога долу в тъмните недра на земята.

Колко време може да изкара там долу? Казаха, че старият хепър бил складираше достатъчно храна и вода, че да стигне за месец. Но колко ще отнеме да изгуби надежда, оставена сама в тази тъмница?

Колко дълго, преди да изгуби разсъдъка си, подложена на непрестанното драскане и блъскане по вратата?

И защо го беше направила?

Знам, отговорът е очевиден, но не мога да го разбера.

Направи го за мен. Беше й ясно в мига, когато зърна покрития със слънцезащитен плащ мъж да влетява в сградата, че ще бъде мъртъв до минути. Постъпи по единствения възможен начин, който би ме спасил.

Плъзвам лявата си ръка по ситните камъчета, като оставям остриите им ръбчета да бодат дланта ми. Хапя долната си устна, неспособен да се отърся от усещането, че ми убягва нещо изключително важно. Неподлежащо на изкореняване чувство, че се шляя, когато е редно да действам. Трябва да предприема нещо, но какво? Шляпвам ядосано по повърхността на езерото и оставям водата да се разплиска по тялото ми, по лицето.

Изправям се до седнало положение. Какво пропускам? Преглеждам мислено последните действия на Ашли Джун в обратен ред: скача в бърлогата, втурва се във Въведението, носи се надолу по стълбите, пише писмо в кухнята, хвърля го във фурната...

Разтърсва ме електричество.

Това не беше фурна.

Беше Пъпната връв.

Скачам на крака и се затичвам към нея. Дори от метри разстояние виждам, че зелената светлина над отвора мига ритмично. Там съм след секунди. Отварям вратичката.

Ето. В ъгъла лежи сгънато малко парче хартия.

Шумоли леко между пръстите ми, докато го разгъвам. Кратко, написано набързо или по-скоро трескаво писмо.

Джийн, ако четеш това значи си успял. Не ми се ядосвай. Нито на себе си. Това беше единственият начин.

Всичко с мен ще бъде наред. Ти ми даде нещо, което да помня; без значение колко тъмно и самотно е тук долу, винаги ще имам общите ни спомени. Онези няколко часа, когато ние...

Още има време. Върни обратно хепърите. Когато се приберете отново и всички се втурнат по петите им, използвай това като прикритие и ела за мен.

Знаеш къде съм. Ще те чакам.

Бързай... Конюшнята...

Никога не забравяй...

И с това писмото завършва очевидно по средата на изречението. Към края е бързала особено много, думите ѝ едва се разчитат, липсва каквато и да било граматика, драскала е в пълна паника.

Чета писмото отново и отново, докато текстът му не се запечатва безвъзвратно в съзнанието ми, докато най-накрая там не прониква невъзможността на онова, за което ме моли.

Върни обратно хепърите. Тези думи звучат в главата ми, изречени с гласа на Ашли Джун, натрапчиво реално. Долавям тихата ѝ забързана интонация. Но няма какво да сторя — би трябвало да го знае. Не мога да ги доведе обратно. Хепърите са изчезнали и аз нямам представа къде са. Не мога да бродя напосоки из Пустошта с надежда да се натъкна на тях. Би било равносилно на това да заровя ръката си в пясъка с безумната надежда да открия отдавна изгубена монета. И ако още съм навън, когато падне нощта, с мен е свършено. Ще ме надушат и ще ме погнат също както ще постъпят и с хепърите.

Отварям очи и оставям слънчевите лъчи да пронизат очните ми ябълки с надеждата яркостта им да изтрие думите ѝ от ума ми. Отивам до тренировъчното поле в търсене на нещо, върху което да стоваря яда си, някое копие, което да счупя на две, или кинжал, който да метна към стената на кирпичената колиба. Но не мога да намеря нищо. Подритвам камъните по земята и пращам няколко в Пустошта далече, доколкото ми е възможно. През цялото време съм разяждан от усещането, че пропускам нещо, че не разчитам писмото правилно.

Върни обратно хепърите.

Пренебрегвам тези думи и взимам още няколко камъка. Ще отида до ябълковото дърво, за да видя дали...

Върни обратно хепърите.

— Как бих могъл да го сторя? — крещя без посока. — Дори не знам къде са!

Бързай... Конюшната.

Смачквам листа с две ръце и го запращам възможно най-далече.

Бързай... Конюшната. Гласът ѝ звучи ясно в главата ми.

След няколко минути отивам, вдигам смачкания на топка лист хартия и слагам край на собственото си театралничене.

Сега хартията е по-намачкана от натрошено огледало, а изписаните върху нея думи и фрази наподобяват насекоми, оплетени в паяжина. Една голяма гънка минава от горе до долу, точно по средата между „бързай“ и „конюшната“.

В главата ми изригва внезапно прозрение, разбирам.

Конюшната е долепена до южното крило на института. Стоя пред подсилените с метал врати и слушам внимателно. Тихо е. Няма ръмжене, вой и съскане. Барабаня с пръсти по краката си, изпълнен с нерешителност. Протягам ръка към бравата и дърпам. Не помръдва. Здравно заключено е.

И после го чувам: цвиленето на кон. Странно, че идва отвън, някъде от другата страна. Заобикалям: намирам там спрян закрит кабриолет с все още впрегнат черен арабски кон. Вероятно принадлежи на закъснял гост, пристигнал, след като конярите вече са си тръгнали, и се е втурнал директно на празненството. Оставил е след себе си идеалния подарък.

Отлично ми е ясно, че не бива да стряскам коня, като го приближавам в гръб. Движа се по диагонал и стъпвам тежко по земята. Той мигом навирва глава и насочва муцуна към мен.

— Добро момче, кротко и спокойно — заговарям възможно най-гальовно.

Той пръхти развълнувано, а от устата му летят струйки слюнка. Големите му и влажни ноздри се разширяват още повече и едва ли не примигва от изненада. Сякаш пита: ама вярно ли е хепър?

Ето нещо добро. Кон, който умее да подушва хепъри — точно това търся.

Протягам ръка, за да я подуши. Той отърква косъмчетата на муцуната си в пръстите ми. Бодат, защото са късо подрязани. Почесвам го напред-назад по шията, не прекалено нежно, за да не го гъделичкам, а достатъчно енергично, че да го накарам да се чувства спокоен и

сигурен. Конят е добре поддържан и високо навирената опашка, изящната извивка на шията и здравата мускулатура на хълбоците говорят, че е наистина породист. И твърде вероятно добре обучен.

В началото развълнуван, той бързо се успокоява. Когато чувствам, че вече е готов, откачам повода от стълба, където е завързан, и повеждам коня. Копитата му издават хрущене, докато крачи по чакъла, но мен не ме е грижа. Никой няма да се втурне по петите ми на дневна светлина.

— Добро момче, ти си добро момче, нали? — Той се обръща и ме поглежда с големите си интелигентни очи.

Кабриолетът също е в безупречно състояние. Всичко е добре смазано и колелата се въртят гладко и безшумно. Конят изпръхтява недоволно. Мислеше, че го вода към конюшната, за да отдъхне.

— Още не, момчето ми. Днес имаме да попрепусваме още малко.

Отново изпръхтява в знак на протест. Но когато го погалвам по главата, се укротява. Тегля го след себе си и той ме следва без особена съпротива. Послушен кон. Извадих късмет.

Покатервам се в кабриолета, поставям дневника на учения до себе си и сграбчвам юздите. Конят вероятно се нуждае от хранене, преди да потеглим, но храната му се намира в заключения обор. Не мога да си позволя риска. Нито изгубеното време.

— Ха! — изкрещявам и изплющявам с юздите.

Конят не помръдва.

— Ха! Ха! — крясвам по-силно.

Стои неподвижно, напълно безучастен.

Не съм сигурен какво да предприема. Винаги съм яздил на седло, а не в кабриолет.

— Моля те! — казвам кротко. — Да вървим.

С леко изцвилване конят поема напред. С високо вдигната глава, самоуверен и горд.

Способен съм да се влюбя в този кон.

Спирам при купола и оставям коня да утоли жаждата си в езерото, а аз събирам дрехите — тези на хепърите — от колибите. Когато се връщам, конят все още пие с наполовина натопена във водата муцуна. Вдига глава и изпръхтява в знак на благодарност. Чувствам, че

е в отзивчиво настроение, и поднасям дрехите до носа му. Той като че разбира; притиска ноздри към тениските и шортите и вдишва дълбоко, за да е сигурен в миризмата. Пауза; после отново изпръхтява, вдига се облак от вода и слюнка. Подобно на някой мъдрец се вира в хоризонта с големите си тъжни очи. Примигва веднъж, два пъти. А след това хуква напред, без повече подкани, като дори не ме изчаква да скоча обратно в кабриолета. Сграбчвам перилото и се изтласквам нагоре, за да се настаня на капрата.

Върни обратно хепърите.

Думите, написани от ръката на Ашли Джун, се явяват пред погледа ми. Опитвам се, иска ми се да ѝ кажа, бързам колкото мога. Има толкова много неща, които ми се иска да можех да ѝ кажа. Че съм жив. Че саможертвата ѝ не е била напразна. Че съм получил писмото ѝ. И че сега давам всичко от себе си, за да я спася. Искам да изпратя мислите си през простиращата се помежду ни територия право в главата ѝ въпреки цимента, метала и заключените врати.

Бързай.

Не знам, ще ми се да ѝ обясня. Не знам дали има време. Не знам дали изобщо ще открия хепърите, нито дали ще ги убедя да се върнат обратно. Не знам дали няма да прозрат намерението ми и да разберат, че се опитвам да ги изиграя. Да разгадаят, че целта ми е да ги използвам като примамка и да ги пратя обратно в гнездо на стършели, където ще се намират така изкусително близо, че никой — нито ловците, нито гостите, прислугата, конярите, охранителите, придружителите, кухненският персонал, шивачите, репортерите или операторите — няма да е способен да им устои. Това със сигурност няма да се случи, щом веднъж започне да се лее хепърска кръв и да се просмуква в земята, а ароматът ѝ се понесе из въздуха. И мигът, когато не десетки, а стотици от недопуснатите и неупълномощените се присъединят към пира, е моментът, когато...

Дори тогава, Ашли Джун, не знам дали ще имам време да се промъкна и да те спася.

Бързай.

— Дий! — изкрещявам и изплющявам жестоко с юздите, повече, отколкото заслужава конят. — Дий! — И конят ускорява темпото си — земята сякаш лети под нас, — а мускулите на хълбоците му пулсират. Внезапното увеличаване на скоростта е наистина вълнуващо;

позволява ми да се забравя; кара дъха ми да свисти, затруднява дишането ми. Докато институтът остава далече зад нас, превръщайки се в точка, а ние потъваме все по-дълбоко в непроучената Пустош, нещо в преживяването ме завладява. Може би е усещането на вятъра в косата ми, огряващото лице на слънце, бавното доближаване на източните планини, лъскавата черна козина на коня, веещата се така свободно зад него грива. Но има нещо повече от всичката тази красота. Това, което замайва главата ми, е противоречието: как в един момент на неописуем кошмар аз съм благословен с този неочакван разкош. На заобикалящото ме, на коня. Сълзите ми текат неконтролируемо. Не знам как да понеса цялото това противоречие.

— Ха! — крещя с пълно гърло. Вдиганият от коня прахоляк прави гласа ми груб и дрезгав. — Ха!

Върни обратно хепърите.

Идвам, Ашли Джун. Идвам.

ЛОВЪТ НА ХЕПЪРИ

Небето с цвят на сапфир е високо над главите ни, докато напредваме навътре в Пустошта. Осейват го единични облаци като недокоснати участъци по платно, иначе боядисано в наситено синьо. Теренът е преминал в корава пръст, подобна на тънка кора, и конят ускорява темпото си, напредвайки с непреклонна целеустременост. Толкова бързо, че като попаднем на по-големи буци, отскачам от мястото си; и за няколко изпълнени с вълнение секунди летя.

Оглеждам заобикалящата ни територия, доколкото ми е възможно. С изключение на някое и друго самотно дърво юка тук-там, няма кой знае какво да наруши голата монотонност на неприветливата на вид трева и още по-неприветливия терен. Няма никакви дивни животни, нито една хиена или диво куче. Единствено лешояди кръжат в небето, смущаващо близо над главата ми.

След половин час усилено препускане на хоризонта не се вижда нито един хепър.

— Кротко, момче, кротко — извиквам и дърпам силно юздите. Конят намалява до тръс и спира. По черното му тяло блести пот и се стича надолу по масивния му гръден кош и хълбоци. — Ще ти дам малко почивка, става ли, конче?

Развързвам канапа на дневника и го отварям на празната страница. На слънчевата светлина цветовете и очертанията на картата се отличават ясно върху хартията. Излязъл е силен вятър и ми се налага да притискам страниците, за да не плющят. Намирам местонахождението си на картата, като използвам скална група вдясно от мен за отправна точка. Подробностите отново ме смайват, акуратно е нанесен не само цветът на грамадните камъни (бледосив), но и точната им бройка (четири).

Къде са хепърите? Не може да са стигнали толкова далече. Дори да са тичали, досега трябваше да съм ги настигнал.

Сграбчвам дрехите им и ги тиквам под носа на коня, за да ги подуши. Но на него не му е до това. Струи слюнка се точат от устата

му, а от ноздрите му излиза топъл въздух. Не е в настроение да души.

— Всичко е наред, момче, справи се добре. Ще си починем още малко.

Той отново се вира в мен с умните си очи, примигва, а после зарейва поглед в далечината.

Покатервам се обратно в кабриолета и се настанявам на капрата, като оглеждам безкрайната шир. Пред мен се извисяват по-близо от всякога преди източните планини със заснежените си върхове. Вляво и вдясно от мен не се вижда нищо, освен гола равнина, а на хоризонта не личи никакво движение. Хвърлям поглед към коня. Възможно ли е през цялото това време да сме пътували безцелно? Може би той няма никаква представа накъде препуска така необуздано, а аз съм объркал безумното му поведение с признак на прозорливост.

Като че дочул мислите ми, той внезапно вдига глава и наостря лявото си ухо в моя посока. После навирва муцуна във въздуха и започва да души. Вятърът духа към нас и вдига облаци пясък. Виждам как косъмчетата по ноздрите на животното потрепват. Той изцвилва и внезапно ние отново сме на път. Едва ми стига времето да скоча от мястото си, за да сграбча юздите, и вече се носим през равнината, само че този път в малко по-южна посока. Всъщност много по на юг. Направили сме завой на деветдесет градуса.

Сега сериозно започвам да се чудя дали конят знае какво прави. Вече не се движи така убедено и периодически забавя темпото си до тръс, за да подуши въздуха. После сменя посоката и отново ускорява темпо. Може би причината е в духация във всички посоки вятър: в един момент на изток, после на север и накрая на юг. Това вероятно обяснява защо на коня му е трудно да следва мириса.

Първия път, когато зървам черна точка в небето, и бъркам с далечно ято лешояди. После нараства по размер и притъмнява, а аз осъзнавам, че всъщност е уголемяващ се подобно на мастилено петно черен облак. Следват го още облаци, черни също като коня.

Бързай.

Вятърът ме шибва през лицето; страниците на дневника плющят напред-назад, сякаш са кучешки уши, заради силните му пориви и непостоянната му посока.

— Ха! — крясвам и шляпвам с юздите. Конят разбира; задвижва крака още по-бързо, сякаш растящата ми паника се е просмукала в

неговото собствено тяло. Над земята се носят облаци пясък с изумителна скорост, жълто-кафяви петна, които се движат бързо във въздуха и оформят спирали.

Бързай.

Оглеждам простиращата се пред мен равнина още по-настойчиво с надеждата да забележа движение на гаснещата светлина. Но не виждам нищо. Без значение колко навътре в Пустошта навлизаме, в равната сивота не настъпва никаква промяна.

— Продължавай, момче! — викам. Но той става все по-нервен и нестабилен, дишането му се затруднява, а галопът му не е така плавен. Накрая спира. Аз скачам от кабриолета и взимам дрехите. Този път е още по-малко отзивчив и ги бута с муцуна от ръцете ми. Тъпче ядосано с копита върху спечената земя. Небето притъмнява. Не след дълго облаци ще закрийт слънцето и наоколо ще се възцари мрак. Ще стане още по-трудно да забележа хепърите.

— Трябва да продължим да опитваме...

Конят вдига глава. Внезапно движение; доловил е нещо. Опръсканите му със слюнка ноздри са като внезапно провидели черни очи. Конят полита напред. Успявам да се вкопча в перилото точно навреме, а дрехите на хепърите се разпиляват по земята.

Не че на коня са му нужни повече. Галопира усърдно и целенасочено, без съмнение има определена посока. В чаткането на копитата му се долавя решителност и неотложност, като че иска да навакса загубеното време, сякаш му е ясно, че сгъстяващите се облаци скоро ще накарат небето да притъмнее.

Десет минути по-късно ги зървам. Миниатюрна поредица от точки, наподобяващи мравки.

— Ето там, конче! Натам!

Но на него не му е нужно поощрение или насочване.

По времето, когато достигаме до хепърите, те са се скупчили плътно един до друг отбранително. Спирам коня и слизам от кабриолета на известно разстояние от тях. Не искам да действам прекалено настойчиво или прекалено бързо.

Изглеждат изнурени и изтощени, а по лицата им е изписана тревога.

Когато заговорят, то е помежду си, а не на мен.

— Казах ти, че трябваше да проверим в конюшната. Един кабриолет би ни помогнал, нека помисля кога, може преди около шест часа — заявява подигравателно Епап.

— Направих го — отговаря Сиси. — Докато ти беше зает да събираш скъпоценните си рисунки. Конюшната беше заключена. Както винаги.

— Е, той някак е намерил кон и кабриолет.

Сега всички се взират в мен, Епап и Сиси с подозрение. Всеки от тях носи тежка раница, с прикачени към нея ножове и копия, а от раменете им висят бутилки с вода. И общо пет дипломатически куфарчета. Лицата и дрехите им са плътно покрити с прах и пясък.

— Трябва да дойдете с мен — заявявам. Гласът ми звучи изтънял заради измамата, която тая в сърцето си.

Те се взират безмълвно в мен.

— Веднага — настоявам. — Нямаме време за губене.

Епап пристъпва напред.

— Къде? — пита със заядлив тон.

— Обратно. Обратно в купола.

Епап зяпва изненадано, а после изкривява уста в саркастична усмивка.

— Това писмо — заговаря и посяга към задния си джоб — пристигна в Пъпната връв тази сутрин. В него пише, че куполът е неизправен. Сензорите за светлина са повредени. Куполът няма да се затвори при здрачаване.

— Значи са ви казали за подслона. Дали са ви карта и са ви наредили да бързате. Твърдят, че е на около шест часа път. — Правя пауза. — Ами ако ви кажа, че всичко това е лъжа? Куполът не е повреден. Няма убежище. — Лесно е да говоря убедено — всичко казано от мен дотук е истина. И те успяват да го почувстват. В погледите им проличава паника и напрегат рамене. Виждам как малкият Бен се заглежда разтревожено в далечината. Няма и следа от подслон, въпреки че досега трябваше да са достигнали до него. На всички им е ясно.

Сиси, която мълчи до този момент, пита:

— Защо го правят?

— Качвайте се в кабриолета. Ще ви обясня по път. Но трябва да побързаме.

— Няма да се кача в кабриолета, който е твърде вероятно да се превърне в наш ковчег, докато не ни кажеш какво става — изръмжава ми Епап.

Така че им разказвам. Всичко за лова на хепъри. Защо са ги снабдили с оръжия. Причината за голямата активност в института през последните дни.

— Глупости — отсича Епап. — Вярваш ли на небивалиците, които сипе?

Сиси се взира в мен настойчиво.

— Продължавай.

— Трябва да се върнем обратно в купола. Не е повреден.

— И ето че идва ред на лъжите. — Там ще сте в безопасност. Стигнем ли преди залеза, стените ще се вдигнат. Представете си изненадата по лицата им, когато се втурнат навън за лова, а вие си стоите вътре и приготвяте вечерята си, закриляни от купола.

Епап се обръща към останалите и поглежда към Сиси.

— Не можем да му вярваме. Ако лъже и се върнем там, ще умрем. Ако куполът не се затвори, щом залезе слънцето, с нас е свършено.

— А ако казвам истината и не се върнете, вместо това ще измрете тук.

— Не можем да му се доверим!

— Как мислите, че са умрели родителите ви? — избухвам. — Не са били на поход за плодове. Случило се е по време на лов за хепъри. Пратили са ги навън, за да бъдат преследвани. Също както вие бяхте пратени сега. Не го ли разбирате? Не е ли очевидно? Повтаря се същото нещо. Пращат ви в Пустошта чрез писмо, далече от безопасността, предлагана от купола. Как може да сте толкова наивни?

Личи, че Сиси е разкъсвана от противоречия.

— Сиси, не го слушай! — извиква Епап. Можеше да ни каже за предполагаемия лов вчера, но не го направи, нали? Защо да вярваме на думите му? Обзалагам се, че дори не е заместник на онзи учен.

При споменаването му в главата ми се заражда идея.

— Чакайте тук. — Изтичвам обратно до кабриолета и им нося дневника. — Този дневник е написан от него. Съдържа всичко, свързано с лова на хепъри. Кажете сега, наистина ли мислите, че лъжа? — Подавам дневника на Сиси, която го върти в ръцете си, отправя ми

подозрителен поглед и разгръща първата страница. Другите се скупчват около нея.

Четат смълчани, а позите им започват да излъчват все повече напрежение с всяка изминала минута. Изражението на Сиси преминава от ужасено към невярващо и разгневено.

— Сега вярвате ли ми? — питам кротко.

Никой от тях не заговаря. Най-накрая Дейвид пристъпва напред.

— Не знам на кого да вярвам: на теб или на писмото. Но според картата към писмото убежището е на достъпно разстояние и сега, когато имаме кабриолета, ще сме способни да напреднем бързо. Ако не можем да го открием, ще се върнем обратно в купола.

— Тази карта е пълна глупост. Няма никакъв подслон.

Внезапно притъмнява. Обръщам се и поглеждам към слънцето. Малък и рехав облак леко пълзи пред него.

Бързай.

— Хайде, да вървим! — започвам да повишавам глас аз.

— Не! — упорства Епап.

— Тогава погледнете моята карта! В дневника. Върху нея няма отбелязано убежище. Съдържа всяко растение, живо същество или камък, но не намирате ли за странно, че е пропуснал нещо така очевидно като подслон? Щом желаете, вървете, повече няма да споря с вас, че въпросното убежище не е нищо повече от мираж. — Това е абсолютно блъфиране от моя страна — налага се да ги върна с мен, — но в този момент нямам друг избор.

Сиси вдига поглед от картата в дневника.

— Ще постъпим както каза Дейвид. Ще отидем да потърсим убежището и ще се върнем, ако не успеем да го открием. По този начин...

— Няма време! — възкликвам. — Трябва да бързаме. Забелязахте ли облаците? До час ще бъде тъмно като нощ. И не е нужно да ви обяснявам какво значи това. — В случая не блъфирам. По небето пълзят зловещи черни облаци и заплашват да доведат мрака преждевременно, часове преди здрачаване.

— Млъквай! — крясва Епап, а лицето му е червено от ярост. — Нямах думата. — Пристъпва към мен, а кокалестите му ръце са стиснати в юмруци и прегънати в лактите.

— По-кротко — предупреждавам го.

Но той продължава да приближава.

— Дори не си ни нужен. — Стрелка останалите хепъри с поглед и махва с ръка, за да ги накара да се приближат. — Хайде. Да му отнемем кабриолета.

Протягам ръка към неговата, но той я отблъсква.

— Престани. — Думата е изречена тихо, но заповеднически. — Ще останем всички заедно. Всички до един. — Погледът на Сиси се плъзва покрай нас, на запад, към мястото, където се намира институтът.

— Не можем да му се доверим — настоява Епап.

— Можем и ще го направим. Прав е. Няма време. Тези облаци означават активност.

Епап плюе на земята.

— Защо толкова бързаш да му повярваш?

Тя остава загледана в него за дълго време, като че му дава възможност сам да стигне до очевидния отговор.

— Защото — заговаря най-накрая, докато върви към кабриолета — не беше длъжен да идва дотук, нали?

Бен седи на капрата до мен. Останалите четирима са се натъкнали отзад в кабриолета, докато препускаме към Института. Мълчат и се взират навън през прозорците. Сиси е забила нос в дневника и го изучава съсредоточено.

— Как се казва конят? — пита Бен.

— Не знам.

— Може би двамата с теб ще му измислим име.

— Едва ли. Нека просто мълчим, става ли? — отвърщам сковано. Не съм в настроение да говоря. Нещо във факта, че вода момчето към сигурна смърт, убива разговора.

Той мълчи за кратко.

— Толкова се радвам, че дойде. В мига, щом зърнах облака пясък, разбрах, че си ти. Всички други изпаднаха в паника, помислиха, че е някой от тях. Бях сигурен, че не е възможно, докато все още грее слънце. — Наблюдава коня с благоговение. — Страхотно е, че дойде с кон. Не помня откога се опитваме да откраднем кон от конюшните.

Противно на себе си проявявам любопитство.

— И по каква причина?

— Сиси иска да се махнем. Мрази купола. Нарича го затвор.

— Защо не избягахте още преди години? Стените му се прибират и побягват далече колкото можете.

Бен поклаща глава с прекалено много печал за момче на неговата възраст.

— Не бихме могли да стигнем достатъчно далече. Дори през лятото, когато слънцето грее в продължение на четиринайсет часа, бихме могли да изминем най-много шейсет и пет километра. Настъпи ли нощта, ще им отнеме само три часа да покрият същото разстояние. А ние няма да има къде да отидем. Наоколо е само открита равнина до безкрай.

Вятърът отново се усилва и скупчва още по-зловещи на вид облаци. През равнината се носят множество пясъчни стълбове като тичащи призраци, уплашени от собствената си сянка. На моменти вятърът погва кабриолета под кос ъгъл и свисти във вътрешността му със злокобно самодоволство.

Една обща маса облаци се движат пред лицето на слънцето. Лъчите му надничат през тях за кратко и после изчезват напълно.

Пустошта потъва в сивия сумрак на един отминал ден.

Бен полага длан върху бедрото ми, уплашен е.

Поглеждам надолу към пухкавата му детска ръка. Минаваме през неравност и той се озовава дори по-близо до мен.

— Всичко е наред — казвам му.

— Какво?

— Всичко е наред — изкрещявам. — Всичко ще се оправи.

Той поглежда нагоре към мен, стиснал е здраво уста, а очите му са пълни със сълзи. Две вадички се стичат надолу и разсичат втвърдения прахоляк по лицето му. Кима веднъж, два пъти, а очите му не се откъсват от моите.

В мен нещо се пречупва. Откъсвам поглед от него.

Бързай.

Едно нещо е да планираш, а друго да изпълниш плана.

Никога не забравяй...

Дърпам юздите и спирам коня. Бен ме поглежда въпросително.

— Хей — заговарям, като гледам право напред, — трябва да се преместиш вътре.

— Няма място.

— Има. Налага се да съм сам за този последен отрязък, ясно ли е?

— Защо спряхме? — пита Епап, който се е подал навън през прозореца.

— Той ще се присъедини към вас — заявявам непреклонно. — Тук няма достатъчно място. — Скачам долу и правя знак на Бен да ме последва.

— Вътре няма място — отговаря Епап. — Досега не ми се стори да сте имали проблем там отпред.

— Защо не си затвориш устата? — изръмжавам.

След тази моя реакция всички се изсипват навън от кабриолета, а въздухът помежду ни е изпълнен с напрежение. Поглеждам към застаналите до Епап Дейвид и Джейкъб.

— Винаги ли ти е нужна помощта им в битките ти? — питам.

— Млъквай! — изкрещява Епап.

— Кротко, Епап — намесва се Сиси, докато слиза от кабриолета. — Опитва се да те провокира.

— И винаги ли ти трябва тя, за да ти каже какво да правиш? — питам отново.

Готви се да се хвърли към мен — виждам как прикляка леко и отваря уста, — когато през равнината се разнася звук от сирена. Идва от запад, от посоката на института.

За миг сме така смаяни, че просто сезираме един в друг. После бавно завъртаме глави.

Не успяваме да видим нищо на хоризонта. Само сивота.

Следва ново изсвирване, слаб и протяжен звук.

— Какво става? — пита Епап. — Какъв е този звук?

Всички погледи се насочват към мен.

— Ловът — обяснявам. — Започва. Те идват.

— Слухът ни си прави шеги с нас, вятърът свисти около камъните — заявява Епап и сочи вляво към пет големи обли камъка, които са струпани безразборно един върху друг.

Никой не отговаря.

— Там — намесва се застаналият прав на капрата Бен, сочейки с пръст като ветропоказател. — Точно над главите ни, по посока на института. — Тонът му е неутрален, почти безразличен.

— Не виждам нищо, Бен — казва му Сиси.

— Ето там! — повтаря той, а този път в гласа му личи повече възмущение, страх.

И тогава го виждаме. В далечина се е вдигнал голям облак прах.

Имам усещането, че всичките ми вътрешности изпадат пред внезапно отворена врата.

Ловците идват. Колко бързо.

Опитвам се да не мисля за Ашли Джун. Все още в тъмната студена килия, хранеща надежди...

Някой ме сграбчва за тила.

— Имаш да обясняваш — прозвучава гласът на Епап. — Какво става?

— Пусни ме! — извиквам и замахвам с ръка назад.

Уцелвам го в скулата. Главата му се отмята назад, а после клюмва напред, в очите му блести ярост. Удря ме в отговор, а твърдят му юмрук ме изненадва със силата си. Преди да успее да отвърна, той ме блъска в стомаха и ме поваля. Превивам се на две и падам на колене. Но той още не е свършил с мен. Изритва ме в ребрата. Виждам бели петна пред очите си.

— Ти си само един страхливец! Просто мекушав мошеник! Не би могъл да издухаш листенцата от маргаритка, дори животът ти да зависи от това.

Върни обратно хепърите!

— Обясни ни какво става! — кресва.

Изплювам кръв. Тя се разплисква на земята и се разпръсква като следа от крака на гълъб. Затварям очи: продължавам да виждам само бели петна.

— Идват — заявявам.

— Кой идва?

— Ловците.

Следва дълго мълчание. Неспособен съм да вдигна глава и да срещна погледите им.

После отново чуваме някакъв звук. Не единичен вой, а цял хор.

Кръвта ми. Вече са доловили мириса ѝ.

— Добре се справи, идиот такъв — отбелязвам. — Сега ще им е още по-лесно да ни открият.

— Не, да открият теб, не нас. — Епап се обръща към другите. — Предлагам да го оставим тук. Това ще...

— Не — заявява Сиси.

— Но, Сиси, ние...

— Не, Епап! Прав си: не можем да му се доверим. Има нещо повече, отколкото ни казва той. Но точно заради това не можем да го оставим. Нужно ни е онова, което знае — произнася с презрение. — Умее да оцелява — продължава. — Това е сигурно. Щом умее да оцелява, присъствието му само ще увеличи и нашите шансове за оцеляване. — Стрелва ме с поглед. — Така че започвай да говориш. Какво да предприемем?

Изправям се, изведнъж унилостта ми ме напуска.

— Ще се изправим лице в лице с тях и ще се бием. — Отупвам прахоляка от дрехите си. — Ще ги изненадаме, като не побегнем. Защото това ще е последното нещо, което ще очакват от вас. Според тях сте слаби, плашливи и неорганизирани. Но ако застанете лице в лице с тях и им отвърнете, това ще ги хване напълно неподготвени.

Епап ме прекъсва:

— Нямаме никакви шансове...

— Напротив, имаме! Виждам съм как боравите с кинжалите и копията. Можете да нанесете сериозни поражения. Не са очаквали да станете толкова вещи. Целта на тези оръжия е била съвсем условна. Помислете само. Надвишаваме ги по брой. Останаха само трима ловци. А ние сме шестима. Можем да ги победим. И после помежду ни и сигурността на купола няма да стои нищо.

— Осъзнаваш какви глупости дрънкаш, нали? — кресва Епап. — Нямах представа на какво са способни. Един от тях притежава силата и бързината на десет от нас. Така че в действителност те ни надвишават по брой, идиот такъв, трийсет срещу шест. Надвишават ни по брой, сила и бързина. Да се опълчим срещу тях е чисто самоубийство.

Епап е прав; и аз го знам. Нямаме шанс да победим ловците. Но единствената ми надежда да спася Ашли Джун е, ако някак успеем да се разминем с ловците и да се доберем до института. А за да се случи това, първо трябва да убедя хепърите да отстояват позициите си и да се бият, вместо да бягат. Избягаме ли, Ашли Джун умира. Нещата стоят така просто. Останем ли да се опълчим, все още има бегла надежда за нея, без значение колко малка.

Епап се обръща към Сиси.

— Трябва да бягаме. Веднага. Ако го оставим, това ще ни спечели малко време, за да наберем разстояние между нас и тях.

Вече клатя глава.

— Не ти става ясно, нали? Ако побегнете, това ще ви осигури не повече от дващест минути. Дори по-малко. Конят е уморен, препускал е цял ден. Ще ви настигнат рано или късно.

Всички мълчат. Знаят, че съм прав. Стоящият на капрата Бен започва да плаче. Дори взирацията се в облаците кон започва да цвили тихо.

Сиси приближава две крачки към мен.

— Ами картата? — пита. Изненадан съм от кроткия ѝ глас и колко тихо говори въпреки ситуацията.

— Какво за картата?

— На север от нас е показана лодка. Привързана към пристан. Ако се доберем дотам навреме, може и да имаме някакъв шанс.

— Полудя ли? Не можете да се доверите на картата. Онзи учен е бил луд.

— Не и според нас. Изглеждаше съвсем разумен.

Взирам се на север, в каквата посока се предполага, че се намира лодката.

— Ако тази лодка съществува наистина, защо никога не ви е казал за нея?

Тя се намръщва леко.

— Нямам представа. Но знам, че всичко друго на картата е точно. Хребетите, планините, всичко се намира там, където е посочено на картата. Дори онези камъни — заявява тя и сочи. — Защо не и лодката?

Поклащам глава.

— Чуйте, дори да съществува — а тя не съществува, — никога няма да стигнете навреме до нея.

— Предпочитам да умра, докато се опитвам.

Не можем да бягаме, трябва да останем и да се бием, напомням сам на себе си. Има надежда да спася Ашли Джун единствено ако останем и се опълчим на ловците.

— Казвам ви, единственият ни вариант за оцеляване е да останем и да се изправим срещу тях — изричам, като отново повишавам глас.

Епап скача напред.

— Хайде, Сиси. Да вървим. Остави го.

Хепърите не са глупави. Умеят да различат една обречена битка и са наясно, че имат повече шансове, ако побягнат. Трябва да съставя план. Такъв, който да ги убеди да останат и да се бият. Взирам се в хепърите. Страхът е изкривил лицата им; изглеждат дребни и уязвими наред Пустошта без защитата на купола. И после ми хрумва една мисъл. Ловците нямат никаква представа, че аз съм с хепърите. Вероятно мислят, че съм сам, самотен беглец, нямат причина да допускат нещо друго. И ароматът на кръвта ми дори сред необятната шир на Пустошта надделява над каквато и да било следа от мириса на хепърите.

Оглеждам хепърите, оръжията им, куфарчетата с ТОИ и струпаните един върху друг обли камъни, оформящи висока и предлагаща защита камара. Примигвам. И ето го. Планът е налице.

Сиси пристъпва напред, застава точно пред мен и ме разглежда въпросително.

— Какво става? Имаш вид, като че ти е хрумнало нещо.

Аз се вирам в очите на всички подред за по няколко секунди.

— Подвийте опашки и бягайте, ако сте прекалено уплашени, но аз имам план — заговарям най-накрая.

Нощта настъпва с непрогледния си мрак. По небето не се вижда нито една светлинка. Звездите са скрити зад огромните движещи се черни облаци, които оформят безкрайни тъмни масиви. Източните планини не се виждат, силуетът им е напълно погълнат от непрогледност.

Сам съм. Седя на земята и съм се облегал на един камък. В ръката си държа копието, оставено ми от Сиси, преди да изчезне в тъмнината. Притискам върха му към дланта си и застивам за миг. Пред мен се стеле само пустота. Разгръщащата се пред погледа ми безкрайна сивота на Пустошта все още не е потънала в тъмнина докрай. Прави ми компания единствено камъкът, на който се облягам. Долепената до гърба ми повърхност е хладна и ронлива, но в това безкрайно море от мрак солидността му ми действа странно успокоително.

Притискам копието към плътта си и я прорязвам.

Върхът му оставя малък процеп и от него се процежда тънка струйка кръв. Но за преследващите ме ловци това е повече от достатъчно; нещо като маяк в океана от тъмнина.

И само няколко секунди по-късно вопъл на копнеж разсипа Пустошта. Вече така близък и отчетлив, звуковият израз на желанието им е много по-силен. Скоро ще са тук. След по-малко от минута.

Стягам ръката си в юмрук и стискам. Потича още кръв. Достатъчно, че да завладее обонянието им напълно; няма начин да бъдат разсеяни от някакъв си едва доловим мирис на хепъри. Чувствам пулсирането на кръвта в раната, тласъците на бликащата кръв, които са странно несинхронизирани с учестените удари на свитото ми на топка сърце.

Хепърите ме оставиха с това копие и нищо повече.

Стържещ звук, грубо разпръскване на пясък по земята, до слуха ми достига съскащ шепот.

Ловците са тук.

Изправям се, а коленете не ме държат.

Неясно движение от ляво на дясно. После в противоположната посока, на самата граница на визуалния ми конус. От мрака изникват три сенки, в началото са неясни, а после добиват отчетливост.

Коремни плочки.

Алени устни.

Върлината.

И после, като че материализирали се от млечната сивота, се появяват още две сенки. Първо приличат на привидения, а после стават ужасяващо реални.

Феерична рокля.

Директорът.

Очаквал съм само трима, а не петима.

И петимата са гнусно голи, а по телата им е нанесен слънцезащитен лосион, наподобяващ маслена глазура. На местата, където действието на лосиона е свършило, кожата им е осеяна с открити рани, наподобяващи вулканични кратери, и личи, че са кървавочервени, въпреки тъмнината. Резултат от целодневното излагане на светлина в библиотеката. Най-ужасяващи от всичко са очите им. В тях се чете неприкрит гняв, откровена омраза, примесена с неконтролируем копнеж за моята кръв.

— Не сте ли истинска радост за окото? — заговарям.

Те приближават с ръмжене. Бавно, метър по метър се примъкват към мен.

Нещо не е наред: не така съм си представял, че ще протече сцената. Прекалено овладени са; очаквал бях необузdana охота за хранене, извисяващи се над мен тела, оголени зъби, надпревара да се доберат до мен и да впият челюсти. Бях сигурен, че ще бъда разкъсан на безброй парчета до секунди. Но те ми се струват прекалено методични.

— Може би не сте си взели дрямката за красота днес? — отбелязвам. — Изглеждате ужасно.

Те започват да се разгръщат в широка дъга.

Следя ги с поглед до един, но обръщам особено внимание на директора, който е точно пред мен. Той е най-спокойният в групата, дишането му е равномерно, а стъпките му по пустинния пясък са отмерени. Дългата му лява ръка виси свободно надолу и той почуква леко с нокти по капачката на коляното си, а по необяснима причина дясната остава зад гърба му.

— Решихме да играем игра — казва.

— Разправете ми.

Върлината, който се намира в края вляво, се снижава ниско долу, докато продължава да описва въображаема дъга.

— Опитвам се да реша как да я нарека. „Игра на споделяне“ и „Игра на наслада“ водят в списъка с имена.

Феерична рокля приближава от дясната ми страна, съвсем бавно, наподобява топка за боулинг, а погледът ѝ прелива от нетърпение. Висящите мастни натрупвания в долната част на тялото ѝ са като водни капки, които се канят да се откъснат от ръба всеки миг. Зъбите ѝ са оголени и се чува тихо съскане. Продължава да се движи, докато не достига до купчината камъни.

Същото прави и Върлината вляво от мен. Всеки от ловците държи позиция; поглеждат към директора, сякаш очакват по-нататъшни напътствия. После дъгата се затваря, кръгът става все по-малък и по-стегнат.

— Ще трябва да те превърнем в пример за назидание — продължава директорът. — Ти се подигра с лова, с института, с владетеля. И с мен. Репутацията ми е непоправимо накърнена. Що за

експерт по хепърите би могъл да не разкрие намиращ се под самия му нос хепър? — И за първи път тонът му издава емоции. Запъва се за кратко. — Няма да е достатъчно просто да те погълнем. Би било прекалено бързо — както за нас, така и за теб. Така че решихме — предложението е мое, разбира се — да те поделим, да ти се насладим. Бавно. Охолно. Парче по парче.

Продължават да се придвижват сантиметър по сантиметър и не спират да местят погледи напред-назад, като оглеждат мен и намиращото се зад мен.

Внезапно Алени устни се спуска насреща ми.

— Спри! — крясва директорът и тя замръзва в полуприклекнала поза, тялото ѝ е напрегнато като на уплашена котка. И за първи път зървам намиращия се в дясната ръка на директора ТОИ, който е насочен към Алени устни. Трябва да е оръжието на Ашли Джун, онова, което оставих в библиотеката.

Алени устни се връща обратно в строя.

— Тази игра е трудна, понякога вълнението може да ни завладее. — Той поглежда към всеки от ловците. — Пристъпете — нарежда им.

Те се движат бавно напред, затягайки кръга все повече, като всеки запазва позицията си. Очите им не се откъсват от мен, изучават ме.

— Ще те консумираме парче по парче, крайниците един по един — обяснява директорът. — Двамата мъже ловци ще получат ръцете, а двете жени ще откъснат краката ти, но не наведнъж. Ще го проточим във времето. Може би с пет минути разлика помежду. Ще се стараем да те поддържаме жив. Ще се получи добре за книгата, нали разбираш? Подобен край наистина поддържа интереса на читателите. Ускоряваща пулса кулминация като никоя друга. — Взира се в мен, а очите му лъщят от влага, като че се лигавят.

— Аз ще съм последен. Ще получа главата ти.

— И после какво?

Директорът отмята глава назад подобно на виещ, към нощното небе вълк и почесва китката си с неистова възбуда.

— Настина ли попита за после? Какво значение има за теб? Ти ще си мъртъв. — Млъква за кратко и ме изучава. — О, нима си загрижен за приятелчетата си хепъри? Не си струва да напругаш

мисълта си. В крайна сметка ще се доберем и до тях. Дори в тази обширна пустиня пак ще ги открием.

Не знаят къде са останалите хепъри, казвам си.

— А после ще се върнем при приятелката ти и ще ѝ кажем какво сме ти причинили! — Върлината се усмихва подигравателно, а от устата му се стича слюнка.

— Точно така ще постъпим — прекъсва го директорът и му отправя хладен поглед с раздразненото изражение на някой, който е бил лишен от възможността да произнесе възловата реплика, след като е умирал от нетърпение да я изрече. — А накрая ще сторим същото и с нея. Крайник по крайник. Игра на насладата. О, това име ми харесва особено много. Мисля, че ще се спрем на него.

Кръгът се стяга по-плътно. Телата им излъчват ненаситна възбуда. Главите им се поклащат напред-назад, отпуснатите встрани ръце потръпват, а от устите им се носят странни звуци като от дъвкане.

— Кой мислиш, че ще крещи по-силно, ти или тя? У това момиче има много страст, така че вероятно тя ще вика по-силно. Но пък от друга страна, притежава много воля, не си ли съгласен? Каква сценка спретна само? Въобще не е като теб. Да избягаш като някой плъх и да я оставиш съвсем сама.

Коремни плочки надава изпълнен с раздразнение и нетърпение стон.

— Достатъчно приказки. Да се захващаме с него! — Езикът ѝ се плъзва по изранената долна устна, щръкнал напред и напорист като рогов израстък. — Нека аз да започна! — Тя прикляка и се подготвя.

Директорът вдига глава и оглежда обстановката, отправна сцена за зрителите у дома.

— Така да е. Помни, че ти се полага само левият крак и нищо повече. Всички други да останат по местата си — нарежда и потупва своя ТОИ. — На всеки ще му дойде редът. А сега, за радост на най-съвършения владетел и за наслада на покорните му поданици...

Преди още да е завършил речта си, Коремни плочки скача към мен на длани и стъпала като разбесняла се хиена с развята зад гърба ѝ коса, чиито кичури са неестествено прави. И макар да се движи със скоростта на светлината, всичко изглежда като на забавен кадър. Виждам абсолютно всеки детайл: отдръпнатите назад устни, лицето ѝ,

което не представлява нищо повече от изпълнена с остри зъби зейнала черна дупка, блестящите ѝ в червено очи.

Виждам и останалите ловци, само миг по-късно те също се хвърлят напред, телата им са неспособни да устоят, краката им се изпъват като тези на леопард и ги изстрелват във въздуха, ноктите им стържат в пясъка при приземяването и те отново се изтласкват, придвижвайки се към мен с несъответстваща на злостните им намерения грациозност.

Зървам лицето на директора, където не личи никаква емоция, но погледът му прелива от гняв. Насочва ТОИ към Алени устни и Коремни плочки, а ръката му трепери от ярост и изненада.

Коремни плочки прави към мен финален скок с разперени ръце. От нея се стичат слюнка и слуз, извъртяла е отворената си уста на една страна и явно се цели в адамовата ми ябълка.

Остра светлина и после временно заслепяване. Писък разцепва нощта. В ноздрите ми прониква вонята от изгоряла плът. Секунда по-късно виждам Коремни плочки да се гърчи на земята с вопли, има прогорена дупка на мястото, където е ключицата ѝ. Където е била.

Директорът се вира глуповато в своя ТОИ и не разбира какво се случва.

Просветва нов лъч светлина. Идва някъде иззад гърба ми и над мен. От някого, застанал върху купчината камъни. Този уцелва Алени устни в бедрото в мига, когато се хвърля към мен. Тя изкрещява и напълно напразно протяга ръката си надолу. От бедрото ѝ се разнася дим.

— Джийн! Залегни! — виква Сиси.

Падам на колене точно когато Феерична рокля се мята към мен, а инерцията ѝ я запраша над главата ми и ноктите ѝ разкъсват ризата ми отзад. Приземява се от другата ми страна с умело салто и мигом отново ме връхлита.

Още един изстрел, идващ отгоре. Този е на огромно разстояние от всякаква мишена и уцелва празната земя.

С периферното си зрение зървам как тъмен силует — Върлината — се промъква нагоре към купчината камъни.

— Джейкъб! — крещя. — Наблюдавай от твоята страна. Промъква се откъм теб.

Феерична рокля скача към мен, а изкривената ѝ уста като че се усмихва.

Някой крещи зад мен — Дейвид? Бен? — и в гласа му личи неистов страх.

Още един светлинен изстрел. Този идва от другата страна на камарата камъни и е запратен напълно безцелно към небето. Чувам Епап.

— Сиси! Помогни ми! — Гласът му е пропит от ужас.

Следва поредица от изстрели, която създава пулсиращ светлинен ефект: в резултат на това скокът на Феерична рокля изглежда насечен в стакато. В следващия миг тя се снижава над мен с ужасяващите си размери и тегло. Очите ѝ са приковани в моите, гледа ме настоятелно и съсредоточено, като че сме любовници.

Отгоре проблясва кръг светлина; главата ѝ е опасана от сияен ореол. На средата от разстоянието до земята тялото ѝ напълно се отпуска.

Сгромолясва се върху мен. Избутвам я настрани, миризмата на опърлена плът е натрапчива и противна. От тила ѝ се извива струйка дим. Вдигам поглед нагоре. Сиси гледа към мен, а после се обръща към Епап, когато прозвучава гласът му.

— Приключих, Сиси. С първия ТОИ е свършено.

Обръщам се и оглеждам ситуацията. Само Феерична рокля остава просната на земята. Коремни плочки и Алени устни скачат на крака, телата им са осеяни с изгаряния, но адреналинът, гневът и гладът ги карат да се изправят. Тичат към купчината камъни и се хвърлят нагоре.

Джейкъб стои върху един от камъните и е приведен над своя ТОИ, като безрезултатно натиска ли, натиска спусъка. Предпазителя, забравил е да освободи предпазителя. Все още не е стрелял нито веднъж; това е причината планът ни да се проваля така нелепо. На метри от мен Върлината се е покатерил върху камъните и се кани да се нахвърли върху Джейкъб.

Нищо не върви по план. Заради неспособността на хепърите да използват ТОИ, с предимството ни е свършено: решителната атака от прикритието на камарата камъни — неосъществена, елементът на изненада — пропилян, координираността — изгубена. Планът ми се

валя в прахта. Каквото вероятно ще се случи с всички ни много скоро, освен ако не се предприеме нещо. При това бързо.

— Джейкъб! — крещя в негова посока. — Хвърли ми твоя ТОИ. — Той се обръща към мен, а в очите му личи ужас. От другата страна на камарата камъни се разнася бърза поредица от панически безцелни изстрели — Епап неразумно пропилява цялата серия в своя втори и последен ТОИ. При проблясването им виждам, че по лицето на Джейкъб се стичат сълзи, а устата му е изкривена заради паниката.

— Веднага, Джейкъб. Хвърли ми своя ТОИ.

Той го мята към мен; хвърлянето е идеално премерено. Това го умее. Освобождавам предпазителя и изстрелвам един лъч още преди да съм вдигнал докрай ръката си. Уцелвам Върлината право в носа. Но този ТОИ все още е настроен на най-ниската степен. Върлината само залита леко и пада по гръб озадачен. Вече се изправя и отново се насочва към Джейкъб.

Прехвърлям ТОИ на най-високата степен. Върлината вече почти се е докопал до Джейкъб. Стрелям още веднъж. Лъчът отминава Върлината с около метър встрани. Той се завърта и ми се озъбва. Целя се право между очите му и отправям последния си изстрел. Лъчът минава над главата му, само няколко сантиметра по-високо е. Но временно е заслепен. Или поне за няколко секунди.

— Слезте от камъните! — крещя и хвърлям настрана използвания ТОИ. — Всички слезте веднага. Прегрупирайте се тук долу.

Виждам как хепърите скачат един по един, а лицата им са изкривени от ужас.

Епап се приземява близо до мен. Хващам го за яката и го изправям.

— Къде е твоят ТОИ? — питам.

Той клати глава мрачно.

Следван е от Сиси, която скача от камарата камъни и тегли грубо Джейкъб след себе си. Приземяват се на кълбо; с Епап ги изправяме на крака.

Никой не разполага с ТОИ.

Незабавно започваме да отстъпваме настрана от купчината камъни. Епап грабва изпуснатото от мен копие, а после всички се затичваме.

Ловците също скачат от камъните. Върлината се приземява върху все още проснатата на земята Феерична рокля и отпуснатото ѝ неподвижно тяло омекотява падането му. И тримата ловци имат причинени от ТОИ рани, но болката им само подхранва жаждата за кръв.

— Дейвид, нужен си ни веднага! — изкрещява без посока Сиси.

Ловците заемат приведена стойка и ни погват, надавайки пронизителен вой.

— Къде е той? — пита Епап и се втурва вдясно, за да го търси. — Дейвид!

— Трябва ни ТОИ — крясвам.

— Забрави за тях — отвърща Сиси и посяга към прикрепения на кръста ѝ кинжал. Само след миг кинжалът е освободен и с едно движение тя ме блъска встрани, вдига ръка и замахва от ляво на дясно пред гърдите си. В мига, когато ръката ѝ е напълно опъната с обърната надолу длан, кинжалът отхвърча. Острието му просветва във въздуха. Тя не губи време, за да провери дали е уцелила мишената си; незабавно посяга за нов кинжал, освобождава го и го мята, а после извършва отново движението. Нощният въздух е прорязан от три кинжала, които летят към тримата преследващи ни ловци.

Трябва ни ТОИ, казвам си. Кинжалите няма да помогнат с нищо...

Първият улучва Алени устни в крака. За моя изненада тя изпищява от болка, пада на земята и притиска бедрото си, където се вижда стърчащата дръжка на кинжала.

Вторият се забива в рамото на Коремни плочки. Тя се завърта, сякаш шибната жестоко от бич, а после се строполява тронаво с писъци. Кинжалът я е пробол дълбоко, острието му се е забило в гърба ѝ точно под лопатката.

Как го прави? Как успява да нанесе такива тежки поражения с кинжалите?

И в този момент осъзнавам какво е предприела Сиси. Прицелила се е в същите места, където ТОИ вече бяха причинили значителни наранявания. В отбелязаната с кръстче от ТОИ лепкава плът и разпадащи се мускули, изпускащи млечножълта течност. В ключицата на Коремни плочки и в бедрото на Алени устни. Единствените места, на които един кинжал би нанесъл сериозно поражение.

Но третият кинжал. Носи се право към носа на Върлината. А той вече стана свидетел какво се случи с другите двама ловци. Снижава се в последната възможна секунда; кинжалът прелита над главата му. И без да нарушава темпото си, той все още е по петите ни. По-точно целта му е Сиси, опитва да се докопа до нея, преди да е метнала нов кинжал.

И ще успее да го стори, при това доста лесно. Сиси действа методично и бързо, когато посяга към кръста си за нов кинжал, но не достатъчно бързо, дори не наполовина бързо, колкото е нужно. Освобождава кинжала и пръстите ѝ вече са върху острието му, когато Върлината се хвърля към нас. Сиси вдига поглед; лицето ѝ посърва. Знае, че е закъсняла.

И точно в този миг Епап замахва странично с копието си.

То издава вибриращ звук в нощта, невероятно хвърляне, лишено от всякакво колебание. Уцелва Върлината право по носа, точно в целта.

Прозвучава ужасяващо хрущене. Главата на Върлината се отмята назад, краката му се подкосяват, той размахва ръце във въздуха, за кратко тялото му е успоредно на земята и накрая се строполява. Копието го е пронизало в лицето, превръщайки се в нелепо подобие на носа на Пинокио.

Хващам Джейкъб и Епап и ги помъквам заднешком. Сиси ни е осигурила малка отсрочка, нищо повече. Тя също е наясно с това.

— Дейвид! — извиква. — Нужен си ни незабавно!

И в този момент го чуваме, най-сетне, звука от чаткаци по земята копита, от приближаващия към нас кабриолет.

— Какво те забави толкова? — крясва Епап.

— Проклетият кон — отвръща Дейвид, чието лице се вкаменява при вида на проснатите по земята стенещи ловци. — Тръгна в погрешна посока. Опитваше се да избяга.

— Да вървим, моля ви, да вървим — обажда се Бен от вътрешността на кабриолета, а по лицето му блестят сълзи.

— Няма страшно, тръгваме веднага. Всичко ще бъде наред — успокоява го Епап.

Всички започваме да се натикваме вътре. Нещо обаче не е наред. Нещо, което не мога да определя точно.

— Почакайте — извиквам. Хващам Епап за рамото, за да му попреча да се покатери. — Излезте навън.

— Какво има? — В погледа му не личи гняв, какъвто очаквах. Вместо това от очите му блика страх.

Завъртам се, като се опитвам да мисля трезво. Погледът ми среща този на Сиси. Там зървам отражение на собственото си усещане за надвиснала опасност, тревогата, че сме пропуснали нещо...

Някого.

— Директорът — прошепвам.

Отново се завъртам и оглеждам заобикалящия ни мрак. Нищо.

— Никой да не мърда — нареждам тихо.

Всички замръзваме по местата си, почти неспособни да дишаме. Той е някъде там, зад стената от мрак, наблюдава ни. Знам го. Чака да използваме всичките си оръжия, да се изтощим с останалите ловци. Наблюдава и дебне да се скупчим в кабриолета; веднъж озовем ли се вътре като овце в кошара, той ще влети, готов за безумно пиршество, вкарвайки в употреба острите си като бърсначи нокти и зъби, за да превърне кабриолета в кървав ковчег.

Сиси също е насяно с всичко това. Прошепва, без да помръдне:

— Дейвид, дай ми онзи ТОИ, който ти оставихме.

— Не работи — отвърща. Опитах се да стрелям с него, но не се получи...

— Предпазителя — обяснява му Сиси. — Джийн ти каза да освободиш...

— Как? Не знам как.

Конят внезапно извърта уплашено глава наляво и разширява ноздри.

От тъмнината изниква черна сянка и се движи със стъписваща скорост. Директорът ни доближава мълчаливо, като отскача на длани и стъпала и покрива по двайсет метра наведнъж, а бързината кара бузите и устните му да се отдръпват назад, с което оставят оголените му зъби в някакво подобие на безумна усмивка. Извива се в скок право насреща ми. Кани се да започне с мен.

Затварям очи, готов да умра.

Секунди по-късно все още съм жив. Когато отварям очи, той стои пред нас на десет метра разстояние. Не гледа към мен. Нито към Сиси. Гледа зад нас.

Обръщам се. Дейвид стои на капрата с насочен към директора ТОИ. Виждам зад ръката му скрития от погледа на директора

предпазител. Все още е спуснат.

— На най-висока степен е — заявява Дейвид решително. — Готов е да убива.

Директорът почесва китката си.

— Малкото момче иска да се направи на герой. Толкова мила гледка.

— Искам прикрепения към гърба ти ТОИ — продължава Дейвид, като пренебрегва думите му. — Хвърли го насам.

— Какво ти става? Не бих могъл да ви нараня с него...

— Хвърли го веднага! — изкрещява Дейвид, а в тона му личи страх. Насочва поглед към камъните. Тъмни силуети започват да се надигат от земята.

— О, разбирам — отбелязва директорът, докато ги оглежда. — Тревожиш се заради другите ловци.

— Не — отрича Дейвид. — В момента ме тревожиш единствено ти. И по тази причина след три секунди ще те застрелям, освен ако не предадеш притежавания от теб ТОИ.

Явно има нещо в тона на Дейвид, защото директорът прави именно каквото му е наредено. Въпросният ТОИ пада в краката на Сиси. Тя го вдига.

— И сега какво? — пита директорът. Изучава лицето на Дейвид. — Наистина ли ще ме убиеш? Та аз те познавам, откакто се роди. Израсна пред очите ми от мъничко бебче. Аз бях този, който ти пращаше подаръци за рождения ден — книгите, тортата, помниш ли ги? Нима наистина...

— Да! — изрича Сиси и го прострелва в гърдите.

Директорът се дръпва назад със скоростта на светлината. Лъчът само облизва гърдите му и причинява повърхностно нараняване. Но това стига, за да го забави. Той потъва обратно в мрака, отстъпва.

Сиси кима към нас; бързо всички се натикват в кабриолета. Аз скачам на капрата и хващам юздите. Сиси се настанява до мен, извърта се на една страна и оглежда заобикалящата ни тъмнина, а пръстът ѝ е на спусъка на ТОИ.

— Мислите, че победихте ли? — проехтява гласът на директора. — Мислите, че сте по-добри от нас ли? Вие? Вонящи хепъри.

Хвърлям поглед към Сиси. Тя поклаща глава. Не може да го види.

— Само отложихте неизбежното. Вслушайте се. Чувате ли го? Нищо, освен вятъра.

И после го долавям. Приглушено шумолене като от тъпчене върху сухи есенни листа. Ала примесено с остър шепот, който звучи като търкане на метални стружки в стъкло. Сиси се обръща по посока на шума, към намиращия се в далечината институт. Лицето ѝ посърва, напълно втрещена е.

Неясна стена от още по-наситен мрак се надига, подобно на движещо се към нас цунами.

— Идат примерните граждани — присмива ни се директорът. — Всички гости, целият персонал, представителите на медиите. Стотици са. Някой е отключил. Щом го осъзнаха, вече нищо не можеше да ги спре, не подлежаха на овладяване. Можех единствено да се надявам да ги изпреваря заедно с ловците, като използваме ловните принадлежности, за да спечелим преднина. Уви... — Гласът му пресеква.

От далечината долитат още звуци, приглушени писъци и стонове на желание.

— Мили боже, представяте ли си как ще обезумеят, като научат, че всички хепъри все още са живи?

Сграбчвам юздите и шибвам коня с тях. Политаме напред. Към единствената ни останала възможност. Лодката. Ако изобщо съществува.

Съжалявам, Ашли Джун, съжалявам...

— Идват! — крещи той, а гласът му ни преследва през пустинята. — Идват, идват, идват, идват...

Летим въпреки неравния терен. Конят препуска по-бързо отвсякога. Но докато преди стойката му беше грациозна, сега е нервен, отчаян и притеснен. С изминаването на минутите напрежението става все по-осезаемо.

Преследващата ни стена от прах е леко по-неясна. Но все по-непрогледният мрак създава илюзия за изчезването ѝ, а не увеличаването на дистанцията. Силата на ръмженето и виковете се е увеличила. Седящата до мен Сиси сега разглежда картата. С изчезналата преди много време слънчева светлина тя избледнява и

цветовете се свеждат до бяло. Пръстите ѝ следват една пътека върху картата и тя върти глава, за да търси репери.

— Трябва да се движим по-бързо! — изкрещява в ухото ми.

От раната на дланта ми все още се стича кръв. Правя всичко възможно да я спра, като притискам към мястото парче плат, което не е особено лесно действие, ако в същото време управляваш кон.

Чувствам как нечии пръсти издърпват парцала.

Тя го сгъва и го притиска още по-силно.

— Трябва да спреш кръвенето — обяснява.

— Няма нищо, не боли толкова много.

Тя притиска още по-силно.

— Не ме тревожи болката. Притеснявам се, че кръвта ти издава местонахождението ни.

Дърпам кърпата.

— Не се притеснявай, че ще подушат кръвта. Виждат ни идеално в тъмното.

Тя гледа назад в продължение на няколко секунди, а когато се обръща, на лицето ѝ е изписана тревога. Не е нужно да питам. Шумът от прииждащата тълпа се усилва с всяка минута.

— Листът с картата е чисто бял — констатира обезсърчено.

— Всичко е наред — отвърщам с фокусиран напред поглед. — Не ни е нужна. Просто трябва да продължим да се движим право напред и ще стигнем до реката. Ще я следваме на север и скоро ще се доберем до лодката. Просто е.

— Просто е — повтаря тя. Поклаща глава. — Така твърдеше и за плана ти срещу ловците. Случилото се преди малко беше истинска катастрофа. Не каза ли, че ще са трима, а не петима?

— Всички до един ме уверихте, че ще се справите с наличните ТООИ. Вместо това Епап изпадна в пълна паника и изхаби изстрелите си в първите пет секунди. А Джейкъб не успя да стреля дори веднъж. Колко пъти още трябваше да повторя да не забравя да освободи предпазителя?

Тя обръща глава настрани и осъзнавам, че хапе езика си.

След няколко минути заговарям:

— Благодаря, че не ме изоставихте. И че се бихте редом с мен.

— Не правим такива неща.

— Какви?

— Не изоставяме нашите. Не ни е в стила.

— Епап беше...

— Празни приказки. Познавам го достатъчно добре, че да ми е ясно. Не изоставяме нашите.

Думите ѝ се загнезждат дълбоко в съзнанието ми. Сега е мой ред да мълча. Мисля за Ашли Джун, сама в онази килия. А после дочувам укоряващия глас на директора: „Избяга като плъх и я остави съвсем сама.“

Изплющявам с юздите, за да увелича темпото. Конят препуска, пръхтейки, а по цялото му тяло лъщят капки пот.

Въздухът е разцепен от писък. Прекалено силен, прекалено близък, прекалено скоро.

И после ги чувствам. По лицето ми падат капки дъжд. Поглеждам ужасен нагоре. Виждам скупчилите се там по-черни от нощното небе тъмни облаци. Дъждът ще размекне земята; за коня тя ще се превърне в лепило.

Сиси също усеща капките. Обръща се, а очите ѝ се заковат в мен. Питат: „Усети ли дъждовните капки? Усети ли ги?“ Мълчанието ми е достатъчно красноречив отговор. Тя прехапва долната си устна.

После се изправя. Конят продължава да галопира, а кабриолетът подскача и трака. Дрехите ѝ са изпънати назад от вятъра и се веят лудешки зад гърба ѝ. Дъждът се усилва и осейва голите ѝ ръце, шията, лицето, краката с безброй миниатюрни звездички.

— Там! — крещи, а дългата ѝ мускулеста ръка, изваяна като на бронзова статуя, сочи право пред нас. — Виждам я, Джийн! Виждам я. Реката! Проклетата река!

— Ами лодката? Виждаш ли лодка?

— Не! — крещи тя и сяда обратно до мен. — Но е само въпрос на време.

Тропотът зад нас се усилва, а също ръмженето и съскането. Толкова по-близо са. Открадвам бърз поглед. Не виждам нищо, освен пълен мрак. Само въпрос на време е. Сиси е права. Каквото и да се случи, вече е само въпрос на време.

Реката е истинско чудо. Дори при тракането на кабриолета и врявата, вдигана от преследващата ни тълпа, успяваме да чуем нежния

и мелодичен ромон в далечината. Когато малко по-късно достигаме до нея, в първия миг сме изненадани от размерите ѝ, бреговете ѝ лежат далече един от друг, ширината ѝ е внушителна, най-малко двеста метра. И въпреки това, макар и под натежалото от черни облаци небе, тя изглежда кротка и женствена. По повърхността ѝ се виждат блещукащи светлинки, които в началото взимам за светулки. Водите ѝ текат, подобно на бавно разгъващи се пластини на броня.

Конят значително е намалил темпото си. Дишането му е затруднено, въпреки че се движи по-бавно. На няколко пъти се озовава опасно близо до брега, преди да коригира курса си. Пресилих го. Забавя до тръс и накрая спира. Дърпам юздите, но знам, че е безсмислено. Конят има нужда от почивка.

— Защо спираме? — крещи Епап от вътрешността на кабриолета. Не получава отговор и изскача навън. — Какво става? Не можем да си позволим да спираме.

— Не можем да си позволим да не го направим — обяснявам. — Конят е на път да се гътне. Нека си поеме дъх за една минута.

— Нямаме минута. След минута ще ни връхлетят! — Той сочи към непрогледния мрак, откъдето се носят развълнувани писъци.

Пренебрегвам го, защото знам, че е прав, и скачам от кабриолета. Когато полагам длан върху мускулите на краката на коня, те пулсират.

— Добро конче, добро конче, пресилих те, нали?

Епап се завърта и сочи смаяно към мен.

— Можете ли да повярвате? Опитва се да проявява разбиране към коня в такъв момент. Сиси, къде отиваш?

Сиси тича към реката. Навежда се надолу от брега и се връща с купа с плискаща се в нея вода. Конят натапя муцуната си и започва да сърба жадно. След по-малко от пет секунди е приключил. Цвили за още.

Сиси го потърква по главата.

— Ще ми се да можех да ти дам още, но няма време. Ти обаче трябва да продължиш напред и да ни помогнеш да открием лодката, а аз ти обещавам, че ще получиш колкото искаш вода. Но нека първо намерим лодката. Бързо! Бързо! — Тя изкрепява последните думи и го шляпа по хълбока. Конят примигва, изцвилва и после се стрелва напред. Всички скачаме обратно в кабриолета. Конят отново е на път.

Звуците приближават все повече зад гърба ни. Дъждът се лее.

Орем напред. Първо фигуративно, а после в буквалния смисъл. Земята е подгизнала и размекната и полепва по колелата на кабриолета и по копитата на коня. Дори насрещният вятър работи срещу нас, свирепите му пориви ни отблъскват назад, отнасят мириса към настъпващите орди и ги възбуждат още повече. Дъждовните капки се забиват в очите ни.

Непрогледната тъмнина поглъща всичко около нас и кара коня да се слее с нощта. Само звукът от затрудненото му дишане и придвижването на кабриолета напред доказват, че той всъщност е пред нас.

Сиси е потънала в мълчание. Няколко пъти хвърлям бърз поглед встрани и зървам здраво стиснатата ѝ уста и примижалите заради дъжда очи. По челото ѝ са полепнали кичури коса и се спускат на диагонал пред лицето ѝ. Воят, разцепващ нощта, идва смущаващо отблизо. Тя ме поглежда и аз кимам.

Провесва единия ТОИ на шията ми, а тя самата стиска здраво другия.

Хор от ръмжене и съскане, придружено от скърцане на зъби. Вече не се намират зад гърба ни, а са редом с нас.

Сиси освобождава предпазителя.

В небето проехтява гръм. Вдигам рязко глава нагоре, изпълнен с внезапна надежда.

Разнася се изпълнен с недоволство вой.

А после небето е разцепено от мълнии, ярки и могъщи светкавици. Земята мигом е осветена, превръщайки се в черно-бял релеф — черните щрихи, оформящи източните планини, отразяващата повърхност на реката, наподобяваща разтопено сребро. Обръщам глава, за да хвърля поглед назад, и в тази част от секундата, преди отново всичко да потъне в мрак, ги виждам: към нас се носи безбройно множество. За кратко са се притиснали към земята, подобно на карти за игра, уплашени от светлината. Но са толкова много. И толкова близо. На един хвърлей разстояние. Очите им блестят заради мълниите, а зъбите им лъщят.

Поредица от зловещи гръмотевици разтърсва земята. Отзвучава и е заместена от вопли на агония и гняв.

Всички са заслепени. От светкавиците. Това ще ни даде може би още минута.

— Видя ли? — крещи към мен Сиси и изведнъж стиска ръката ми. — Видя ли?

— Знам, знам, но не се тревожи...

— Лодката! — извиква и започва да подскача. — Видях я, видях я, наистина е там. — Завърта се и крещи към останалите. — Видях лодката. Точно пред...

Кабриолетът попада на много разкалян участък, колелата му затъват в тинята и блокират. Сиси полита във въздуха и изчезва в нощта. Аз също отхвърчам от мястото си; краката ми се закачат в перилото и това скъсява траекторията ми. Приземявам се върху коня, чийто гръб е хлъзгав заради потта и дъжда.

Когато се изправлям, целият свят се върти около мен. Къде е горе, къде е долу, ляво, дясно, север, юг, всичко е объркано и неразлично. Вдясно от себе си чувам плача на малко момче: Бен. Втурвам се към него и го вдигам от калта. Също като мен, той целият е покрит с тиня.

— Бен! Всичко е наред! Боли ли те някъде? Имаш ли нещо счупено?

Ръмженето и скърцането на зъби все повече се приближават.

Бен не продумва, а само ме гледа и клати глава. Вдигам го.

— Трябва да действаме. Сиси! Къде си?

Кратко проблясване в небето осветява за кратко заобикалящия ни пейзаж. Прекалено кратко е, че да успея да зърна друго, освен хепърите, които се надигат от земята. С изключение на Сиси, която е малко по-нататък и все още лежи в калта. Затичвам към нея, а небето отново е разсечено от мълния.

— Трябва да се изправиш, Сиси! Трябва да действаме. — Прекалено уморена е, но аз я изправлям на краката ѝ. — Сиси! — крясвам ѝ и тя се съвзема. Замайването ѝ е заместено от паника и страх.

— Къде са останалите? Добре ли са? — пита.

— Добре са. Трябва да тръгваме. Покажи ни къде е лодката.

— Не! Провизиите ни, моя ТОИ, нужни са ни.

— Няма време. Настигат ни.

— Няма да оцелеем без...

Към нас се понася вой, който като че идва от гърлата на хиени и е толкова близо, че успявам да доловя индивидуалните интонации и проточването на слюнка между отделните звуци.

— Сиси! Чуй ме — извиквам към нея и соча към останалите хепъри. — Те няма да послушат мен, а единствено теб. Накарай ги да тичат към лодката. Накарай ги...

Нова мълния осветява небето и влажната земя. Виждам лодката. Намира се благословено близко. На някакви си стотина метра. Но после зървам и огромната тълпа.

Вече са до нас. Дори по време на краткия проблясък успявам да видя бледите им лъщящи силуети, които се придвижват към нас с плашеща бързина, подобно на подскачащи камъчета.

Докато трае мълнията, всички залягат като бодлите на таралеж и вият от гняв.

— Веднага, Сиси! — крясвам.

Но тя вече тича и подбира останалите настоятелно. Тръгвам след тях, шляпайки върху заблатената земя. Калта прониква бързо в обувките ми, като че е целувка на смъртта, и сериозно забавя скоростта ми.

Пак е тъмно. После в небето проехтява гръм след гръм. Отново сме засипвани от резки възгласи, изпълнени с копнеж.

Те идват.

Чувам жвакането на мократа кал, докато приближават зад гърба ми. Шепот, шепот, шепот, дишат във врата ми.

— Мили боже! — крещя. Думи, които не съм произнасял с години, думи, които някога казвах всяка вечер заедно с майка ми, чиито очи преливаха от нежност, докато обгръщаше с длани ключените ми ръце. Забравени слова, погребани толкова дълбоко в съзнанието ми, че единствено лопатата на безнадеждния страх би могла да ги извади на повърхността. — Мили боже!

Небето не е осветено от една-единствена мълния, а от цяла серия преплитащи се светкавици, които се стрелкаш по покрива на света. Толкова ярки са, че дори аз съм заслепен за миг и всичко около мен е невероятно бяло. Но не спирам да тичам дори със затворени очи. Защото все още мога да зърна лодката, негативът ѝ се е запечатал в съзнанието ми, в черно и бяло.

— Не спирайте, продължавайте напред! — извиквам, макар вече да сме заобиколени от стонове на страдание и болка. Когато отварям очи, вече съм на пристана. — Насам! — изкрещявам, преди да осъзная, че всички са пред мен и тичат по пристана, а стъпките им отекват

глухо върху дървените дъски. Втурвам се след тях. Те скачат в лодката и Сиси вече изтегля въжето на котвата, а Епап държи извит в единия край дълъг прът, за да я избута от брега.

Тъй като съм най-отзад, само аз успявам да видя какво не е наред. Какво така ужасно не е наред.

Въртя се в опит да огледам пристана. Прекалено тъмно е.

— Скачай! — нарежда ми Епап. — Какво чакаш?

Подвивам колене, за да скоча, и се спирам.

— Хайде!

Замръзнал съм на мястото си и не мога да накарам краката си да се движат. Отново се обръщам. Пристанът все още е празен.

Воплите на страдание се усиливат. Скоро ще са обратно на крака. А броени секунди след това — до нас.

— Тръгвайте без мен — виквам. — Продължавайте. Ще ви настигна!

— Не, Джийн, остави коня. Не ставай глупав...

Но аз вече тичам обратно по пристана.

Малки проблясъци по небето следват грандиозната гръмотевична буря. Достатъчни са да ги задържат настрана за още няколко секунди и по-важното, да предоставят нужната ми светлина.

Ето го. Пред кабриолета. Не конят.

А Бен.

Трескаво се труди върху юздите в опит да ги освободи, а лицето му е покрито с кал, с изключение на участъците, където е била отмита от сълзите или дъжда. Устата му е отворена и оттам излизат случайни странни звуци.

— Ах... не... не... моля те...

Хващам го през гърдния кош и го вдигам върху раменете си, като в същото време се завъртам, готов да се втурна обратно. Докато го правя, той успява да развърже последния възел и конят е свободен. Очите му са изскочили от страх; готов е да побегне. Хрумва ми идея. Сграбчвам юздите, преди да е успял да хукне.

Около себе си дочувам пликането на калта и протяжния вой, причинен от копнеж.

Хвърлям Бен върху коня.

Върху мен се сипят пронизителни писъци. Зад мен са, зад мен са, канят се да скочат отгоре ми.

Повдигам крак, готов да се покатеря върху коня.

Конят се стрелва напред и потъва в мрака оставяйки ме след себе си. Виждам как Бен се е вкопчил във врата му в опит да спаси живота си и в следващия миг бързо изчезват в тъмнината.

Хващам окачения на врата ми ТОИ и освобождавам предпазителя.

Първобитни писъци изпълват въздуха.

Затичвам се с пръст върху спусъка и с глава назад, нащрек за пряка опасност. Не позволявай да се дезориентираш, не губи позиции. Приближавам се до речния бряг вдясно от мен.

Бързай.

Хвърлям светкавичен поглед назад. Тъмни силуети подскачат като шамандури в басейн. Подире ми се носи цяла вълна. Един от силуетите се хвърля с крясък към мен, а чисто голото му тяло блести като мокър мрамор. Оголените му зъби почти приличат на ореол от светлина. Стрелям. Първият лъч не уцелва, но вторият се забива в стомаха му и той се превива на две още във въздуха. Приземява се в краката ми с очи, стиснати от болка, и с неописуем рев. Чувствам как тънките му и дълги пръсти ме сграбчват за глезена и топлия му дъх върху кожата си.

— Къш! — изкрещявам и нареждам на краката си да тичат.

Просъскване вляво. Обръщам се...

И се навеждам. Над мен прелита нечие тяло и се приземява на крака. Завърта се. Върху мен е, с ръце на шията ми и отворена уста. Виждам уголемените му кучешки зъби и черната бездна в дъното на устата му. Ако пропусна, плътта ми, кръвта ми и костите ми ще изчезнат в тази черна бездна.

Лъчът уцелва право в отворена му уста, директно в гърлото. Не пици. Не може.

Хвърлям безполезния ТОИ настрана, тъй като вече е изразходван. И ето че отново тичам. Вече виждам пристана.

Вълна от тела попада в периферното ми зрение отляво. Пред мен са. Пресрещат ме. Половината от тях се втурват към пристана, за да се доберат до лодката, а другата половина се насочват към мен. Ограден съм от всички страни: зад гърба ми, вляво и отпред. Навсякъде са.

Само не и в реката.

Завивам рязко надясно и целта ми е брегът. Онези, които се намираха зад гърба ми, сега са вдясно и ме доближават със свирепи намерения.

На трийсет метра съм.

Изсипват се пред погледа ми отдясно подобно на вода през скъсана язовирна стена и са на около стотина метра.

Още двайсет метра. Коленете ми треперят.

И с това се свършва. Те ме пресрещат просто така. Виждам как пред мен се изсипва цяла върволица от тях, подреждат се по брега, приклякат и се готвят да се хвърлят отгоре ми.

Но аз не спирам. Въпреки че от очите ми се леят сълзи, а краката ми заплашват да поддадат под мен. Дори когато дробовете ми са на път да се взривят, аз пак не спирам. Няма да умра застанал на едно място. Няма да умра коленичил. Ще умра тичайки и борейки се. Ще ги срещна от упор. Внезапно ме изпълва прилив на гняв, по-моцнен от мълниците, разцепващи нощното небе, електрическо напрежение, зареждащо тялото ми.

Никога не забравяй. Чувам ясно гласа на Ашли Джун в ушите си.

Никога не забравяй кой си. Това е гласът на баща ми, плътен и сериозен.

С мощен вик се хвърлям към тях.

Те ме атакуват.

И в този момент скачам във въздуха по-високо, отколкото някога изобщо съм скачал, и прелитам над тях по посока на реката. Водата ѝ се надига, за да ме посрещне.

— Забраненият мах! — крещя.

И ето че съм в реката, която е изненадващо топла. Тишината, докато съм под повърхността ѝ, макар и краткотрайна, предлага прекрасна отмора от воя и крясъците. Само бълбукащи звуци и далечно припяване. После чувам няколко цопвания едно след друго. Скачат във водата след мен.

Протягам ръка напред, замахвам силно и загребвам. Чувствам отгласкването на тялото си, обливащата главата ми вода. После започвам да ритам, протягам другата си ръка и загребвам. Това е начинът, по който винаги съм желал да плувам, начинът, по който ми се е струвало редно да плувам. Вдигам главата си за миг: в реката са, но са безобидни. Тук са като тромави кучета, сравнявани с делфин.

Лодката се е отделила от пристана и вече се намира в безопасност в средата на реката. Пристанът е пренаселен със съскащи и ръмжащи от гняв хора. Виждам, че Епап и Джейкъб гребат и поддържат добра скорост.

Опитвам се да ги извикам, но не мога да бъда чути заради яростната врява и плющенето на дъжда върху водната повърхност. Викам по-силно, но вятърът носи гласа ми в посока, обратна на лодката и на хепърите. Загребвам още няколко пъти, но макар и да съм бърз, лодката, която се възползва от течението по-добре от мен, е по-бърза. Продължават да набират преднина, а аз чувствам внезапен отлив на енергия. Усещам тялото си неописуемо тежко, ръцете и краката ми са като напогани с нещо, дробовете ми са неспособни да поемат глътка въздух.

— Хей! — крещя. — Почакайте.

Заради дрехите ми е, осъзнавам. Напоени до крайност, те са станали непосилно тежки. Но не мога да ги съблека. Няма начин да продължа да се движа напред и едновременно с това да се събличам. Така че продължавам с усилията, като се концентрирам да движа едната ръка след другата и да замахвам възможно най-силно. Но колкото и да се старая, лодката се отдалечава все повече.

Изоставят ме. Хепърите.

Обръщам се по гръб и плувам. Прекалено уморен съм. Водните капки падат по лицето ми. Най-накрая разбирам какво е да си изоставен. Винаги съм го чувствал, но сега вече наистина го знам.

Веднъж Ашли Джун ми каза как е стояла наред училищния двор, изкушена да убоде пръста си. Да остави краят ѝ да настъпи, да се предаде. Би било толкова лесно. Да затворя очи, да се оставя на течението и да им позволя да ме настигнат. Най-накрая да се поддам. При толкова много от тях краят ще дойде бързо.

Но да сложа край сега би означавало да изоставя единствения човек, който не изостави мен. Ашли Джун.

Обръщам се по корем и започвам да гребя. Движенията ми са вяли, чувствам ръцете си като буци кал, които шляпат във водата. Започвам да потъвам.

После чувам плискане на вода някъде близо до мен.

Нечии ръце ме хващат за гърба и ме обръщат. Една ръка се плъзва през гръдния ми кош. Лице се появява някъде отдолу и се

притиска към моето.

— Хванах те. Държа те.

В замаяното си състояние решавам, че е Ашли Джун, шепне нежно, чувствам водата по тила и ушите си, дъхът ѝ е насечен и топъл. Искане ми се да я попитам как е успяла да се измъкне, как се е добрала дотук толкова бързо...

Но после ме изтеглят в лодката като мрежа, пълна с риба. Поставят ме в средата. Свели са глави към мен загрижено. Дейвид. И Джейкъб. Нечие тяло се строполява до моето, влажно и черно, сякаш принадлежащо на тюлен.

Сиси.

— Обърнете го настрани — нарежда, докато плюе вода.

Усещам как към едната страна на лицето ми се притиска дърво, твърдо и гладко е, мекото плискане на водата оттласква леко лодката. Избутвам се до седнало положение.

Лодката представлява много малко повече от добър сал, но пък достатъчно широк и стабилен. В центъра ѝ се намира каютата, която е просто дървена колиба. В задната част на лодката Епап и Джейкъб продължават да гребат усилено, придвижвайки лодката надолу по течението и надалече от брега. Ето го и Бен: седи под навеса, прегърнал колене. Поглежда ме, върху набразденото му от вадички лице се появява лека усмивка. Изсвирва с пръсти към задната част на каютата и когато чувам разнеслото се от там цвилене, последвано от глухо потропване на копита върху дървото, ми става ясно.

Цялата нощ ни следват по протежението на брега, стотици от тях, ръмжащи с ненавист, заради това, че са били измамани и лишени от полагащото им се по право. Нощта е безкрайна, изпълнена с дъжд, тъмнина и непрестанния им първобитен вой. Най-сетне спира да вали и облаците се разпръскват. Появяват се луната и звездите, озарявайки с бледата си светлина стотиците, струпали се по брега, чиито очи са широко отворени и изпълнени с желание дори в този момент. Лунната светлина ги гневи, но те остават с нас в отказ да напуснат. Нощното небе просветлява, както винаги се случва в крайна сметка и в заобикалящата ни чернота започват да се появяват нюанси на сивото. Постепенно започват да си тръгват, в началото само няколко на брой, а

после с колективен, гневен заради незадоволения им копнеж вой, който продължава над една минута, се обръщат и затичват в обратна посока. Обратно в института, обратно към мрака, затворен между стените му.

Решаваме да действаме на смени през деня: двама на греблата и един на пост. Когато не сме на смяна, спим в каютата — или поне се предполага, че трябва да го правим, — представляваща проста, подобна на барака дървена конструкция, чиято предна страна е открита.

Оставят ме да отдъхна по време на първата смяна, но аз съм прекалено напрегнат, за да заспя. Прекарвам времето си, като топя ризата си във водата и я давам на коня да я смуче, за да си набави вода. Както всички останали не спирам да оглеждам Пустошта за признаци на живот, макар да знам, че горещото и ярко слънце предлага достатъчна защита. Един час по-късно в крайна сметка започвам да плета крака и лягам в каютата. Сънят приижда и се отдръпва като пеперуда с липсващо крило: плахо и неуверено.

Но когато се събуждам, вече е късен следобед. Оставили са ме да проспя две смени. До мен Бен и Епап са в дълбока дрямка. Бен промърморва нещо неразбираемо. Сиси е в предната част и наблюдава брега. Присъединявам се към нея.

— Ще се върнат през нощта — отбелязва.

Кимам.

— И утре вечер. И може би на следващата вечер.

Тя потърква носа си с ръка.

— По-добре да се молим тази река да продължава. Ако стигнем до края ѝ днес, утре...

Не е нужно да довършва изречението.

Мълчим за известно време.

— Някога ще спрат ли да ни преследват?

— Не. — Взирам се в източните планини. — Стига да знаят, че сме тук, ще продължат да идват. Никога няма да спрат. Ще построят убежища по средата на пътя, за да се подслоняват през деня, и ще ги използват като трамплин, за да се доберат постепенно до нас.

Тя отпива от чашата си. Заглежда се в далечината.

— Можем да спрем през деня — заговаря. — За храна. Ако зърнем дивеч, можем да се опитаме да уловим нещо. Нужна ни е храна.

— Имаме ли оръжия?

— Дейвид грабна едно копие. Аз имам кинжалите си. Това е всичко, с което разполагаме.

— Само за толкова имахме време — въздъхвам.

— Можехме да се справим и по-добре. Аз можех да се справя по-добре. Не успях да взема абсолютно нищо. Дори Епап успя да отнесе дневника на онзи учен. А Джейкъб сграбчи чантата на Епап. Вътре няма кой знае какво, само малко дрехи и скицника му, но поне е успял да вземе нещо със себе си.

— Ситуацията беше критична — обяснявам кротко. — Нямаше абсолютно никакво време.

Водата се блиска леко и тласка ритмично лодката. Тя се заглежда в ръцете си и се размърдва леко.

— Благодаря, че се върна за Бен — продумва, а после отива в задния край на лодката.

И когато настъпва нощта, те се появяват отново, дори са повече на брой, лакоми и изпълнени със злост, каквато не съм вярвал, че съществува. Със стотиците от тях, струпани по брега, реката се превръща в някакъв нелеп канал на изтезанието. На крак сме през цялата нощ, нащрек и уплашени. Аз се боя, че реката ще се стесни или дори ще свърши. Но такова нещо не се случва, поне не тази нощ. После луната се снижава, а небето започва да изсветлява и настъпва краят на техните писъци. Един по един, виейки дружно, те се обръщат и си тръгват.

Слънцето изгрява и пейзажът е променен. Вместо потискащо кафявата тиня, покриваща пустинята, тук-там се появяват зелени участъци. До обед гледката е прераснала в тучна зелена морава с разпръснати по нея нарциси и рододендрони. Виждат се групи от растящи заедно големи дървета и от време на време зърваме по някое прерийно куче. Спираме лодката на брега. От всички най-доволен от

промяната е конят, който се втурва толкова бързо на покритата със зеленина поляна, че се почудваме дали няма да ни изостави завинаги. Но той просто е гладен; придържа се близо до нас през цялото време, докато пасе. Когато си тръгваме час по-късно, тъй като всички сме нетърпеливи да увеличим разстоянието, без значение колко гостоприемни са земите тук, той изцвилва и изприпква обратно на лодката.

Тази вечер пристигат много часове след здрачаване. Вече им отнема по-дълго време да се доберат до нас. И групата е намалела на брой. Включили са се само най-младите и най-силните, едва няколко десетки. Остават само няколко часа, преди да са принудени да си тръгнат по тъмно, часове преди изгрева, докато луната и звездите все още блестят в небето.

Аз съм на смяна да пазя, когато изгрява слънцето. Меките оранжеви лъчи, все още достатъчно бледи, че да можеш да гледаш директно към тях, надничат иззад източните планини.

— Това ли е? — Умореният на вид Бен се доближава до мен. — Ще се върнат ли? Това ли беше последният път, когато ги виждаме?

Да, това беше последният път, каня се да му кажа аз. Но дори в този миг не мога да забравя, че в недрата на тази покрита със зеленина земя, недостъпни за слънчевите лъчи и далече от спокойно течащата вода, едно момиче, което някога пое ръката ми в своята, чака сред мрак и студ.

— За последно ли ги видяхме? — пита отново той.

Отклонявам поглед, неспособен да отговоря.

Този следобед отново спираме. Дейвид е забелязал заек. И, естествено, след десет минути лов уцелва с копието си тлъст сиво-бял заек. Изтичва обратно към нас с широка усмивка на лицето и носи животното като трофей. Сиси хвърля поглед към слънцето. Преценява, че имаме достатъчно време. Решаваме да накладем огън и да си

устроим пиршество. Бен подскача радостно, а гласът му се носи наоколо.

Всички се залавят за работа. Сиси и Дейвид започват да дерат заека. Бен и Джейкъб тръгват да събират съчки, но не откриват кой знае какво. Само малко суха трева и няколко клона. Епап трие яростно две парчета дърво едно в друго в опит да получи искра. Аз се мотая наоколо, като се преструвам на зает. Отваря се дума да отчупим някое и друго парче от лодката, но идеята бързо е изоставена.

— Скицника ми — предлага Епап. — Можем да изгорим него. Страница по страница.

— Сигурен ли си? — пита Дейвид.

— Напълно — отговаря Епап и се изправя.

— Аз ще го донеса — заявявам в опит да бъда от полза. — В чантата ти е, нали? — Изтичвам, преди да получа отговор.

Чантата му лежи в ъгъла на каютата. Развързвам връзките и я отварям. Скицникът, чиято кожена подвързия е осеяна с петна, появили се там с течение на годините, е голям. Едвам го измъквам отвътре. Повеят на вятъра разгръща няколко страници и го отваря на една с рисунка на купола. Вземам скицника. Не мога да отрека, че е отличен художник. Рисунъкът е чист, линиите са пестеливи, но много изразителни. Разгръщам една страница, после още една. Почти на всички са изобразени портрети на хепъри, а отгоре са изписани имената им. Дейвид. Джейкъб. Бен. Сиси. На повечето от тях е Сиси. Докато готви, четете книга, тича с копие в ръка, пере дрехи в езерото. Заспала в леглото, очите ѝ са затворени, а лицето е спокойно и излъчващо умиротвореност. Прехвърлям страниците към началото, връщайки се назад във времето. Портретите представят хепърите на по-млада възраст.

— Хайде, Джийн, защо се бавиш? — прозвучава от далечината гласът на Епап.

— Идвам веднага. — Прехвърлям още една страница и точно се каня да затворя скицника, когато нещо привлича погледа ми.

В горния край на страницата стои различно име. То гласи: „Ученият“.

Поглеждам към портрета...

И скицникът пада от ръцете ми.

Това е баща ми.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да изкажа благодарности на някои хора, които ме вдъхновяваха и насърчаваха през годините.

На учителите ми: господин Поуп от училище „Крал Джордж Пети“ и професор Дан Маккол от университета „Корнел“. Обичта им към историите се оказа заразна.

На ранните ми поддръжници в писателската кариера: Тери Гудман, Питър Гордън и Мани Ли.

На колеги и приятели от областната прокуратура на окръг Насо и особено на Тами Смайли, Робърт Шуорц, Дъглас Нол, Джейсън Ричардс и Мехмет Гокчъ.

На Катрин Дрейтън, която е невероятна и беше всичко, за което се надявах у един агент, дори повече; на екипа на Инкуел Мениджмънт и по-специално на Линдзи Блесинг, Чарли Олсън и Кристан Палмър.

На прекрасната ми редакторка Роуз Хилиърд, чието остро око, мъдри съвети и гореща подкрепа ме окриляваха; на издателя ми Матю Шиър, задето ме накара да се чувствам не само добре приет, но и специален в Сейнт Мартинс Прес.

На двамата ми синове Джон и Крис, които разширяват, задълбочават и обогатяват живота ми и най-вече на Чинг-Лий, на която е посветена тази книга.

Издание:

Автор: Андрю Фукуда

Заглавие: Ловът

Преводач: Надя Баева

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: Orange books

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Дедракс

Редактор: Здравка Славянова

ISBN: 978-619-171-002-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/507>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.